POLIROM

Adela Greceanu

Mireasa cu șosete roșii

Adela Greceanu
(pseudonimul literar al Adelei Maria Duţu) s-a născut la Sibiu în 1975. Este licenţiată în Jurnalism şi, din 1998, lucrează la Radio România Cultural. În prezent realizează o emisiune de literatură numită *Noua revistă vorbită*. Colaborează la importante publicaţii culturale din România, precum *Dilema Veche*, *Dilemateca*, *Time Out*. A debutat editorial în 1997 cu volumul de poezie *Titlul volumului meu, care mă preocupă atît de mult...* (Editura Eminescu), pentru care a obţinut Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Sibiu, Marele Premiu „Cristian Popescu" şi Premiul Frontiera Poesis. În 2001 a publicat volumul *Domnişoara Cvasi* (Editura Vinea), urmat de *Înţelegerea drept în inimă* (Editura Paralela 45, 2004). Marin Mincu a publicat în 1998 antologia critică numită *Poezia română actuală. De la Adela Greceanu la Leonid Dimov*. Adela Greceanu a susţinut lecturi în ţară şi în străinătate (Viena, Berlin, Leipzig, Medana, Göteborg, Stockholm, Uppsala), iar textele ei au fost traduse în germană, engleză, suedeză, slovenă şi albaneză. Este membră a Uniunii Scriitorilor din România şi a PEN Club România.

proză EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GRECEANU, ADELA

Mireasa cu șosete roșii / Adela Greceanu. – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1194-2

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Adela Greceanu

Mireasa cu șosete roșii

roman

POLIROM
2008

I

Toată noaptea au pieptănat-o: naşa Lena, verişoara Pulheria, mătuşa Zizi şi tanti Sofica. Îi împletesc părul. Părul ei este negru. La soare se înroşeşte. Se înroşesc şi cele cîteva fire albe. Cîteva. Poţi să le numeri pe degete. Ea nu mai doarme de mult. Cîte una mai aţipea cu pieptenii în mînă, ea o trezea:

— Haide, nu pierdea vremea! Ştii bine că la fiecare cinci minute trebuie să isprăviţi de împletit o buclă. Şi ceasurile au fost numărate, şi voi aţi fost numărate ca, pînă în zori, cînd va veni mirele ca un miel, să am gata dantela din păr. Pe mire mi l-am ales după ce am petrecut trei zile şi trei nopţi nemişcată pe o pajişte, înconjurată de oi.

Mireasa cu şosete roşii povesteşte:

— Şi tatăl mirelui m-a întrebat: „Ştii tu cine a fost Platon?". Şi a plecat după Platon. Şi

mama mirelui mi-a zis: „Fiul meu e prea tînăr să-l iei de lîngă mama lui. Şi numai pe el îl mai avem". Mireasa cu şosete roşii n-are defecte, zice mireasa. Este egocentrică, orgolioasă, arogantă uneori... Dar astea nu-s defecte. Iar egoistă nu este. Şi nu-i adevărat că mă iubesc prea mult pe mine. Şi că bărbaţii simt asta. Şi că de asta mă evită. Mă îndrăgostisem de un vlăjgan sinucigaş. Umbla aşa, cu capul în nori, cu gura căscată, era deştept. În lume rîdea zgomotos sau zîmbea, legănîndu-se de pe un picior pe altul. Pretindeam că am nevoie de prietenia creierului său. „Nu sînt chiar aşa grozav cum par", mi-a zis vlăjganul ca şi cum s-ar fi scuzat. Uneori, iarna, îi atîrna din nasul încovoiat o picătură. Cînd ne-am plimbat, i-am privit picătura cum se legăna în vîrful nasului fără să cadă. Poate era pe jumătate îngheţată, n-am de unde să ştiu. Mă perpeleam de dorul lui. Pînă cînd mi-am zis: dar eu sînt puternică. A trecut vremea cînd eram o zăpăcită. Pe lume sînt prea multe. Şi prea puţine. Nu merită să rămîi un zăpăcit. Am atîţia ani. Sînt o mireasă bătrînă. Înainte eram o vitrinieră printre numeroase alte vitriniere care primeau zilnic ordine de la ministrele vitrinelor, ale muncii şi educaţiei. Venea una, zicea: „Nu-mi place cum aţi aranjat

vitrina asta. Dați totul jos și faceți așa și așa!". Și noi făceam. Venea alta, zicea: „Da' ce-i asta? Dați totul jos și faceți cum vă spun eu". Și noi făceam. Era un șir de magazine pe un bulevard imens în plină construcție. Nu trecea nici țipenie. Singurii oameni erau niște muncitori, sus de tot, pe schele. La sfîrșitul programului venea prima ministră: „A! Da' ce-i asta? V-am spus să faceți așa și așa! Nu plecați acasă pînă nu executați ordinul meu!". Asta a fost de mult. Mielul ăla, care o să vină dimineață ca un mire și pe care așa de greu l-am găsit, a avut o soră. Mai tînără, mai frumoasă decît mine. Tatăl lor era militar. Într-o zi n-a mai ascultat ordinele – la el nu era cu vitrine, era cu oameni. Și a fost degradat, arestat, torturat. Cînd au schimbat regimul, au împușcat-o în tîmplă pe fata lui, pe sora mielului. Fata ieșise pe stradă să schimbe și ea regimul. Acum are o placă de marmură cu poză în locul unde a murit. Pe tată l-au gradat la loc, l-au avansat. Dar mielul, de-atunci, vorbește mai încet și mai subțire, se înroșește des. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus a fost: „Cui îi place să povestească îi place și să trăiască". Mielul vindea mîncare pentru pisici la un magazin din apropierea casei mele. Într-o zi i-am spus: „Ce costum frumos

aveţi! Nu păreţi însurat". Mi-a întins punga cu mîncare, privind în jos, roşu în obraji: „Mai doriţi şi altceva? Aş dori, dar nu-mi permit", am spus.

Naşa Lena zice:

— Ioi, cînd am auzit normal că te măriţi, iute, am zis către mamă-ta şi tată-to, să tăiem un porc! Da' pe-al meu nu l-am lăsat să pună mîna pe nimic. „Îngeru' mamii, tu să stai liniştit, că ştii că eşti beteag. Nu-ţi dau nici să bei normal numa' păhăruţu' ăsta." Şi-am ascuns sticla. Da' cum noi nu ne vedeam capu' de treabă cu porcu', cine-i avea lui grija, el, drăguţu', o găsit sticla în dulapu' de haine şi numa' ce-l văd normal că-i lucesc ochii. „Ce-ai făcut, floarea mamii? Nu ţi-am zis să bei numa' păhăruţu' ăla? Acuma dacă ţi se face rău?" L-am dus în pat, l-am descălţat şi-o adormit normal floarea mamii.

— Da' mai povesteşte tu, scumpete, zice mătuşa Zizi, că povesteşti aşa frumos!

Şi mireasa povesteşte:

— Ce ruşine îţi e să-ţi arăţi frumuseţea... Mai degrabă te porţi infantil, ca mielul meu, sau frivol, ca mine. Numai celor foarte puternici le dă mîna să-şi lase frumuseţea la iveală tot timpul. Prima dată cînd i-am arătat mielului frumuseţea mea a fost cînd i-am cîntat. Ce

ruşine şi ce frică mi-a fost... N-a zis nimic. A făcut doar un gest nemaipomenit de senzual, de care nu l-aş fi crezut în stare atunci. În general eşti doar un perete elastic, un timpan între un interior şi un exterior. Aş vrea să ştiu ce-ar fi crezut prietenul meu despre toate astea : despre şosetele roşii, despre miel, despre ruşinea de a-ţi arăta frumuseţea. Era unul pe care mi-l doream aproape. Prietenul meu era ca un arbore frumos. Dar am fugit din oraşul meu, am fugit de prietenul ca un arbore frumos şi am dat peste oameni de care iar aş putea să fug... Pe prietenul acela, însă, n-o să-l mai găsesc niciodată printre ei, chiar dacă jur că n-aş mai fugi de el. Ce curios, cînd era ca un arbore, nu-l numeam prieten. Îi spun aşa acum, cînd nu mai e nici măcar o linie, fie ea cît de subţire, între un interior şi un exterior. Prietenul ăsta al meu era el ca un arbore frumos, dar era un înţelept. Deşi nu era nici el prea puternic. Îşi arăta frumuseţea mereu, dar umbla aşa, cu un clopot pe el. Clopotul ăsta cînta şi dacă era atins doar de-un fir de păr. Pentru mine a renunţat la clopot de cîteva ori. Dar eu l-am ironizat. De frică. De asta nu-l puteam numi prieten atunci. Acum nu mai sînt ironică, nici el nu mai are clopot. Putem fi, în sfîrşit, afini.

— Ştii ceva? îi zice verişoara Pulheria miresei ...a sunat! Hî! Hî!... Costel. Cu care era să mă mărit! Hî! Hî! Dacă tata... zice ea şi dă din umeri ...nu m-a lăsat. S-a-nsurat. Are... şi mimează că leagănă un copil ...un bebe. E locotenent-major. Şi ştii ceva? A divorţat! Hî! Hî! Mi-a dat... şi îşi roteşte arătătorul în dreptul urechii ...telefon. Am rămas surprinsă. Alo! Nu se auzea. Am suflat în receptor. Tata? şi îşi agită arătătorul în semn de negaţie ...nu crede.

— Ce nu crede? Că era Costel? întreabă mireasa.

— Că era Costel! o îngînă Pulheria, dînd din cap afirmativ. Şi ce dacă? Poate voia să-mi dea întîlnire. Hî! Hî! Auzi, cînd mergeam la plimbare... Ştii? Şi se uita cineva după noi...

— Eu aveam zece ani cînd mergeam noi două la plimbare, Pulheria, şi tu întotdeauna spuneai că se uită nu ştiu cîţi după noi, zice mireasa.

— Nuuu! Da' era un sublocotenent, nu ştii? L-am văzut! Într-o zi... De la balcon... M-a urmărit. Hî! Hî!

— Poate se ducea la unitatea militară de vizavi, zice mireasa.

— Nuuu! protestează Pulheria şi-şi agită arătătorul în aer, rîzînd. Nuuu! Că s-a uitat! La mine... Pe balcon! Hî! Hî! Am rămas surprinsă.

— Da' mai povestește tu, scumpete, că tu ești mireasa, zice mătușa Zizi.

Și mireasa povestește:

— Ce șosete roșii, ce miel, ce prieten ca un arbore frumos!... Acum cîteva zile iar mi-a ieșit în cale vlăjganul cu aerele lui de mort. E atît de deștept, că se face frumos. În contrast cu vocea aia mormăită, cînd rîde, pare un adolescent. Părul ondulat îi stă tot timpul cum îi stă unui copil care abia s-a trezit din somn. Indiferent ce mișcări face, parcă nu-și folosește niciodată vîrfurile degetelor. Ca și cum ar fi paralizate. Ca și cum degetele ar fi mai lungi decît are el nevoie. Pare apăsat de un lung șir de strămoși geniali. Căscînd și întinzîndu-se, mi-a explicat: „În familia noastră geniul s-a transmis ereditar, pe linie paternă. Geniul și înălțimea. Străbunicul avea 2,10 m". Dacă s-ar sinucide, nu s-ar sinucide un întreg neam. Vlăjganul are un băiat. Pe măsură ce povestesc, nu mai am de-a face cu el. Dar dacă îl uit, mă trezesc cu el în orașul în care-mi petrec vacanța. Da, da! Cine se holba într-o iarnă la mersul trenurilor, în gară la Sibiu? Vlăjganul. Cu picătura înghețată în vîrful nasului. Cu vlăjganul ăsta am fost ca un arc ținut întins atîta vreme, că, dacă i-ai fi dat drumul, săgeata n-ar fi țîșnit, ci ar fi căzut pur

şi simplu. Şi arcul s-ar fi pleoştit ca un elastic uzat.

— Auzi, don'şoara Sofica, zice naşa Lena, da' dumneata normal de ce nu te-ai măritat pînă la vîrsta asta? Cîţi ani ai normal?

— În toamnă fac şaizeci, zice ca pentru sine tanti Sofica.

— Cît?! se miră naşa Lena.

— Şaizeci, repetă un pic mai tare tanti Sofica, fără să se uite la ea.

— Frumoasă sînteţi, ingineră sînteţi... Ascultă, tu! zice naşa Lena. Îmi dai voie să-ţi zic normal tu, nu? Adică io, care mă vezi cum sînt, că-mi lipsesc trei degete de la o mînă, c-aşa m-am născut normal, şi tot m-am măritat. Şi mai am şi-un defect la picior. Uită-te! şi-şi ridică fusta lungă şi se vede că dreptul e mai subţire decît stîngul. Şi tot mi-am găsit normal un bărbat. Şi ce bărbat! Îngeru' mamii! Şi tu, cu picioarele ăstea, ingineră, înaltă... Ia, hai la oglindă, să vezi picioarele mele şi picioarele tale!

— Nu, nu! zice tanti Sofica.

— Uite! zice naşa Lena şi-i ridică fusta. Uite normal ce picioare! Hai la oglindă să vezi!

— Lasă că ştiu! protestează tanti Sofica speriată.

— Auzi, cînd îți zic io să vii, apăi să vii normal! și-o tîrăște de mînă pe tanti Sofica pînă la oglindă. Uită-te, tu, ce picioare ai! și-i ridică fusta pînă la șolduri.

— Da, da... zice speriată tanti Sofica și dă să-și coboare fusta.

— Vezi normal?

— Da, văd.

— Păi, și cum ai putut normal, tu, să stai tu nemăritată pînă la vîrsta asta? și nașa Lena își plesnește palmele una de alta.

Tanti Sofica își aranjează fusta.

— Cînd mergem o dată la o cafea normal, să vorbim amîndouă? zice nașa Lena.

— Nu știu. Sînt destul de ocupată.

— Da' ce-ai de făcut? Că bărbat n-ai normal, copii de crescut n-ai. Te duci la serviciu și vii acasă. Asta faci toată ziua. Azi, mîine ieși la pensie.

— Fac niște amenajări în apartament.

— Ascultă aici! Cînd termini normal cu amenajările alea, ne-ntîlnim și dacă nu te-oi învăța normal cum să pui mîna pe un bărbat ca lumea – ca floarea mamii nu mai găsești, da' măcar ca lumea să fie, ca pentru tine –, să nu-mi zici mie Lena! Au! strigă ea și se așază. Mi-o amorțit ceafa.

— Masaj! strigă Pulheria.

— Da' lasă-mă, Pulherie, că n-am nevoie normal.

— Nuuu ! C-am studiat !

— Ce-ai studiat, tu, fată ? întreabă naşa Lena cu neîncredere amestecată cu milă.

— Am studiat ! Cum să fac masaj. Hî ! Hî ! Tehnici ! şi-şi înfige degetele în umerii naşei Lena.

— Au ! strigă ea. Ţi-am zis normal să mă laşi ! şi se fereşte.

— Da' numai un pic, să vedeţi ! Ce bine vă fac ! Hî ! Hî ! Am bio... energie, încearcă Pulheria din nou.

Naşa Lena se ridică brusc în picioare :

— Ascultă ! Lasă-mă-n pace ! Şi nu mai pune mîna pe mine normal ! Că nu suport să pună mîna pe mine o femeie. Lasă-mă-n durerea mea ! Nu te supăra normal !

***

— Da' mai povestește tu, scumpete, zice mătușa Zizi. Că tu ești mireasa.

Și mireasa povestește:

— Poate că eram foarte tristă, poate că mergeam privind în jos, cînd, deodată, lumea a început să mă simpatizeze. Aveam succes. Fetițele nu-și mai scoteau mîinile din părul meu, băiețeii îmi ofereau gumă de mestecat, ceilalți întrebau de mine în stînga și-n dreapta. Și eu le răspundeam: am o pisică soare și o pisică lună. E simplu de tot.

— Ei, taci! zice mătușa Zizi. Pe mine m-au omorît pisicile.

Mătușa Zizi a murit de un an, dar a ținut să participe la gătirea de nuntă a nepoatei sale.

— Hai, povestește-le cum am murit! se alintă ea.

— Mătuşa Zizi era o persoană extrem de sobră, zice mireasa, dar de cînd a murit, nu ştiu ce are, a devenit cam cochetă. Acum cîteva zile a venit să mă ajute să pun masa de prînz. Am întrebat-o, aşezînd furculiţele, cum îi merge pe-acolo. Mi-a răspuns, ştergînd un pahar: „Bine". Avea douăzeci de pisici. Pe Purtătorul de cuvînt l-au omorît celelalte. I-am spus asta şi părea resemnată. Pînă şi Înţeleptul şi Înţeleapta, preferaţii ei, se sălbăticiseră. A trebuit să le dau pe toate douăzeci. De fapt nouăsprezece. Pe Purtătorul de cuvînt nu l-am dat. L-am îngropat în grădină. De atunci florile au în mijloc blană. Şi acolo e gura lor. Şi de-acolo vorbesc. Şi acolo se sărută pe gură. Acum stau într-o casă cu o singură pisică, pisica mea, Ursulina Păpuşescu. E prietenoasă cu mătuşa Zizi. Mătuşa s-a stins aşa cum a trăit: cu o infinită discreţie. Fără agonii, fără disperare. În dimineaţa cînd trebuia să o ducem la spital. Atît a zis: „Să nu plecăm chiar acum, sînt cam obosită. N-am prea dormit". Şi s-a întins pe pat demnă şi am văzut că mătuşa Zizi nu mai e în mătuşa Zizi. Nu ştiu de ce insistă să povestesc asta.

— Cultul morţilor este un aspect care se regăseşte, într-o formă sau alta, la toate civilizaţiile, zice tanti Sofica. E foarte frumos,

iedutule, că-ţi aminteşti cu pioşenie de Zizi. Dumnezeu s-o odihnească!

— Io, de cînd o murit Ţuca normal, nu mai vreau altă pisică, zice naşa Lena. Mi-or otrăvit-o vecinii. Şi avea pui în ea. Ce-am mai plîns după ea!... Da' să-l fi văzut normal şi pe-al meu cum plîngea! Niciodată nu l-am văzut pe sufletu' mamii aşa de năcăjit! Vă dau cuvîntu' meu de onoare! Decît, poate, cînd am fost arestată. Or vrut normal mamă-ta şi tată-to să-mi dea un pui de la mîţa lor. Da' nu mi-o trebuit. Io una am iubit. Ca Ţuca lu' mama nu mai poa' să fie normal nici una. Şi, vă spun drept, mie nici nu-mi plac pisicile. Al meu se mira ca de nu ştiu ce că io o iubesc atîta pe Ţuca. O spălam normal, îi dădeam numa' bunătăţi... Cu ultimii bani înainte de salariu noi mîncam pită cu slănină, c-am tăiat şi noi un porc, şi ei îi fierbeam ficăţei de pui. Gata. Nu mai zic normal nimic, că-ncep să mă smiorcăi.

— Şi noi, de cînd a murit Miki... zice verişoara Pulheria şi-şi agită arătătorul în semn de negaţie. Da' era bătrîn. Nouăzeci de ani.

— Cum nouăzeci de ani, tu, fată?! se miră naşa Lena.

— Da! zice Pulheria. Un an la pisici... zece ani la om. Nu era castrat. Hî! Hî!

Dormea cu mine. Cu mama și cu tata, nu. Nici cu fratele.

— Ce mai face frate-tu ? S-o-nsurat normal ? întreabă nașa Lena.

— Nuuu ! Hî ! Hî ! Da' e mai mic !

— Apăi cît de mic poa' să fie, tu, fată ? Păi, dacă tu normal ai patruzeci... Nu ?

Verișoara Pulheria dă din cap afirmativ.

— Înseamnă că el normal are treizeci și opt.

Pulheria dă din umeri :

— Nu mai plouă în camera mică. Fratele... și arată în sus. A reparat acoperișul. E camera lui. Doarme singur. Și știi ce i-am luat? o întreabă pe mireasă. Ginseng.

— Ăla ce mai e normal? întreabă nașa Lena.

— Un medicament, zice mireasa.

— Nuuu ! protestează Pulheria. E natural ! De la Plafar. Scrie... și scoate o hîrtie din buzunar : ...sută la sută. Natural. E plantă.

— Și crezi c-așa normal o să se-nsoare ?

— Nuuu ! Da' e pentru oboseală. Fratele lucrează de noapte. Cîștigă. Și... își agită din nou arătătorul în semn de negație ...nu vrea să-l ia, zice Pulheria. Știi ce ia ? o întreabă tot pe mireasă. Tagremin. Știi ce e ? Biseptol românesc. Hî ! Hî !

— O fi răcit normal, săracu' !

Pulheria dă din umeri.

— Tanti Sofica ! zice mireasa, scuturînd-o de umăr. Trezeşte-te, că nu-i timp de pierdut ! Mireasa trebuie să fie gata în zori, cînd va veni mirele ca un miel.

Tanti Sofica deschide ochii cu greu :

— Mă simţeam epuizată. Mă vei scuza, iedutule, nici nu ştiu cînd am alunecat în somn.

— N-ai antrenament normal, don'şoara Sofica ! zice naşa Lena. Se vede că n-ai prea pierdut nopţile la viaţa dumitale. Oho ! Cîte nopţi nedormite normal am io la activ !... Păi, dacă adormeam la *pension,* nu pot să-ţi spun ce păţeam. Noroc că mi-am făcut acolo o prietenă : o noapte dormea ea şi păzeam eu, o noapte dormeam eu şi păzea ea normal.

— În ultima noapte n-am pus geană peste geană, zice mătuşa Zizi. Dimineaţa eram aşa de obosită, că n-am mai fost în stare să-mi hrănesc pisicile. Scumpete, ia mai spune tu o poveste !

— Eu, zice mireasa, nu mai dorm de mult. Dar de visat, visez.

— Poţi să iei... ştii ce ? zice verişoara Pulheria. Valeriană. Pentru... şi-şi pune palmele împreunate sub cap ...insomnie. Nani-nani !

— Ia stai așa! Nu dormi normal, da' de visat, visezi. Cum așa, tu, copilă? întreabă nașa Lena.

— Uite-așa. Vezi panglica asta albastră și lucioasă? zice mireasa.

— Copilă, iar grăiești normal în legea ta. Io nu văd nici o panglică, nici verde, nici albastră și de nici o culoare normal.

— Mă țin de ea, de panglică, continuă mireasa, închid ochii și ea mă duce în viset.

— În ce?! întreabă nașa Lena.

— În viset. Așa-i zic eu visului în care nu dormi.

— Asta cum o mai fi? Auzi! Să visezi normal, da' să nu dormi. Ba nu. Să nu mai dormi normal, da' să visezi. Tot aia e! M-ai zăpăcit, copilă! Prea ești deșteaptă...

— Șșșt! zice mătușa Zizi. Lăsați-o să spună!

— Visatul e atunci cînd un capăt al panglicii albastre îl țin eu, zice mireasa și arată cu degetul spre ea. Și celălalt capăt îl țin tot eu, dar eu cea din viset.

— Iedușule, eu te bănuiesc că ai studiat practici oculte... Ce spui tu seamănă cu ritualurile magico-religioase din vechime, zice, ca pentru sine, tanti Sofica.

— Apăi, tu, copilă, cînd erai mică, mai pricepeam, zice nașa Lena, da' acuma normal nu mai pricep nimica. Ne puneai pe scăunele cu mîinile la spate – și io, și al meu, și ai tăi –, n-aveai mai mult de patru ani, ne înșirai așa normal și ne ziceai poezii. *Semaforu'*: „Colo-n colț la strada mea/ Semaforu' zice--așa". Le-am zis io și lu' mamă-ta și lu' tată-to: copila asta o s-ajungă cineva! Ce dacă nu mai pricep normal! Nu-i bai, tu, copilă! Povestește mai departe, că și mie mi-i drag să te-aud.

— Pe mine și pe miel o să ne cunune o preoteasă, zice mireasa. Preoteasa asta e prietena mea. Am văzut cununia noastră în viset înainte să-l cunosc pe miel și s-o cunosc pe preoteasă. Eu eram în dreapta, mielul în stînga, așa cum visam, și preoteasa prietenă deasupra noastră. Eram toți trei identici în întîlnirea asta. Adevărul este că în viset nu se vedea că preoteasa e o femeie. Și nici eu, nici mielul nu se vedea ce sîntem. Preoteasa noastră e femeie aici și, oricum, îl are pe bărbatul ei cu ea, chiar dacă el a murit, cum zicem noi. Adică, din cel care trebuia să ne cunune, a rămas de capătul acesta al panglicii albastre doar femeia. La capătul celălalt sînt amîndoi.

Şi de altfel, eu şi mirele ne vom cununa şi de partea cealaltă a panglicii albastre.

— Iedutule, zice tanti Sofica, da' să nu uiţi să-ţi dai jos şosetuţele astea roşii cînd pleci la cununie dimineaţă.

— Cum să mi le dau jos?! zice mireasa. Păi, ca să mă mărit, *trebuie* să port şosete roşii.

— Daaa?... Ei, tu ştii asta. Eu respect nonconformismul. Dar vezi să nu fii considerată sfidătoare şi arogantă, zice tanti Sofica.

— Mireasa cu şosete roşii n-are cusur, zice mireasa. Este egocentrică, orgolioasă, arogantă uneori, dar astea nu-s defecte. Iar egoistă nu sînt, zice mireasa.

— Mai mult ţicnită normal, copilă. Ţicnită eşti, n-ai suflet rău, zice naşa Lena.

— Egoistă sau nu, mie oricum îmi place, iedutule, că povesteşti tare frumos şi eu ador să-i ascult ore în şir pe cei care vorbesc frumos, zice tanti Sofica. Nu-mi mai trebuie nici mîncare, nici băutură, nici somn. Povestirea este o celebrare a vieţii.

— Da' cine cucăia mai-nainte normal, don'şoara Sofica? îi zice naşa Lena privind-o chiorîş.

— Pe cei care vorbesc frumos sînt în stare să-i ascult ore în şir, repetă apăsat tanti Sofica, fără să se uite la naşa Lena.

— Ei, acu' ar trebui să stăm ca mutele că nu-ţi place dumitale cum grăim normal! sare naşa Lena.

— Să povesteşti frumos, continuă netulburată tanti Sofica, înseamnă pentru mine să ai un discurs coerent şi cîtuşi de cît elevat. Iedutule, tu povesteşti într-un fel atît de original!

— Da, zice mireasa, dar ştiţi că eu odată n-am mai avut cuvinte? Şi ştiţi cum e să n-ai cuvinte? E ca atunci cînd mama zice că *nu ştii ca pămîntu'*. Totul e cum e şi nu cum spui tu. Totul ţi-e mamă, totul ţi-e tată. Şi totul mamă te ţine de-o mînă şi totul tată te ţine de cealaltă mînă. Şi tu n-ai cum să ieşi dintre ei. Şi nici nu vrei să ieşi dintre ei. Nu pentru că e bine, că nu e nici bine, nici rău atunci cînd n-ai cuvinte, dar nu vrei nimic.

— Cunosc prea bine starea aceasta, cînd nu vrei nimic, zice încet tanti Sofica. E spleenul, e plictiseala fiinţei care nu-şi găseşte sensul, oftează ea.

— Cum să nu vrei nimic? sare naşa Lena. Las' că-i spun io normal lu' băiatu' ăla cu care te măriţi ce grozavă eşti şi să te respecte şi să aibă normal grijă de tine, că de nu normal, apăi vin eu şi ce şi-o auzi el de la mine...

— Nu mă mai lăudaţi atîta, că eu sînt şi foarte rea. Odată, de pildă, cînd veneam de la piaţă, un băieţel zdrenţăros mi-a cerut o piersică. I-am dat. Imediat a răsărit ca din pămînt alt cerşetor, care împingea un cărucior cu un copil de vreo trei ani, cerîndu-mi şi el o piersică. N-am vrut să-i dau. Atîta s-a rugat de mine, că-i pentru ăla micu', că îi e sete, că moare de cald... Afară erau pe puţin 40 de grade. Nici în ruptul capului n-am vrut să-i dau şi lui o piersică. Acasă n-am putut să mă ating de cele trei fructe uriaşe care parfumaseră toată casa. Mirele ăsta, care o să vină dimineaţă ca un miel, trebuie că mă iubeşte cu adevărat. Îmbrăcat în costum negru, ca pentru Operă, vindea mîncare pentru pisici la un magazin din apropierea casei mele.

— Vai, da' copilă mai eşti normal, copilă! zice naşa Lena. Asta-i răutate la tine? Nu-ţi doresc să ai de-a face cu răutatea. Îţi spun eu, care, dacă nu venea revoluţia, şi-acum stăteam normal la mititica.

— Uite cum profită unii să se dea drept deţinuţi politici, cînd ei de fapt... zice tanti Sofica.

— De fapt ce, don'şoara Sofica? se înfurie naşa Lena. De fapt ce normal? Ia nu te băga dumneata unde nu-ţi fierbe oala! Că nu ştii

despre ce grăiești normal, chiar dacă ești tu ingineră. Și nu știi de ce sînt io în stare normal dacă mă calci pe bătături!

— Voi vă certați, verișoara Pulheria a adormit... Cine o să-mi împletească părul? zice mireasa.

— Taci normal, copilă! zice nașa Lena. Nu mă năcăji și tu, că ți-l împletim pînă dimineață, că doar știi că io sînt om serios normal. Pulherie! Scoală! Hai c-avem treabă!

— Eu dorm oriunde. Hî! Hî! zice verișoara Pulheria întinzîndu-se.

— Păi, văd normal! zice nașa Lena. Ia du-te tu și pune de-o cafea, în loc să cucăi aci normal!

Pulheria dă din umeri.

— Multe pisici am mai avut... zice mătușa Zizi. Dacă nu muream, aș fi avut și mai multe.

— Da' tu, copilă, zice nașa Lena, da' tu ai fost normal la un preot?

— De ce? întreabă mireasa.

— Că nu dormi. Nu e bine normal. Trebuie că ai tu ceva...

— Sau Passiflora, zice verișoara Pulheria. Pentru insomnie. Eu dorm. Oriunde... Ieri n-am vrut să spăl vasele. Mi-era somn, zice ea și dă

din umeri. Valeriană, Passiflora, măr și iasomie. Ceai. Și dooormi...

— Io ce-am grăit normal cu tine, Pulherie? zice nașa Lena. Lasă dormitu' și du-te de fă o cafea normal! Te rog frumos!

Pulheria se duce în bucătărie să pună de cafea.

— Ia spune-mi tu mie, zice nașa Lena, de cînd n-ai mai dormit tu normal, copilă?

— Oho! zice mireasa. Cînd am prins și eu un pui de somn, după atîtea nopți nedormite, apare unul, Gheorghiță, la urechea mea: „Ochii mari! Ochii mari! Trage aer pe gură!". N-am putut să mă abțin și i-am zis-o: „Abia sîmbătă e Sfîntu' Gheorghe!". Atunci a plecat Gheorghiță. Da, da' eu mă trezisem. Aha, îmi zic, ăsta are treabă cu adormiții... Și-l aud pe Gheorghiță întrebînd-o pe o adormită: „Doamnă, mă vedeți? Treziți-vă!". „Eu te văăăd!", îi strigam. „Ești tînăr, ești tuns foarte scurt și ai fața rotundă", mă dădeam eu mare. „Doamnă, doamnă", am strigat și eu, deși nu mai vedeam pe nimeni, pînă a venit Gheorghiță: „De ce strigați așa?". Zic: „Mi-e somn, mi s-a terminat perfuzia și-mi intră aer în venă". „Cine v-a spus asta?", zice Gheorghiță în timp ce-mi schimbă perfuzia. „Mătușa Zizi, care a murit.

A fost aici, cu mine." „Aoleo", zice Gheorghiță, „sîntem în paranormal!". „Nu e paranormal, e normal", zic, „și cred că mătușa Zizi avea din naștere ceva aer în vene, da, că se ridica uneori de la pămînt așa, din senin". Gheorghiță iar a dispărut. „Da' de ce nu vorbiți cu mine?", ziceam. „Și ce e furtunul ăsta din nasul meu? Curge ceva din el și-mi intră în gură. Și mie mi-e așa de sete!" Și iar apare Gheorghiță. „Nu mai ai nevoie de el", zice și-mi scoate furtunul din nas. „Mi-e sete", zic. „Mi-e sete pînă în stomac. Mi-e sete în tot corpul." Și văd unghiile lungi, lăcuite cu roșu ale lui Gheorghiță cum apucă un tifon ud și, în timp ce îmi tamponează cu el buzele, o buclă roșcată îi scapă de sub boneta albă. Gheorghiță clipește des din genele lungi și negre, ca piciorușele unui cărăbuș. Tremur și-mi clănțăne dinții. Ca înainte de a adormi. Profesorul a zis că-l doare capul și a strănutat. „Noroc!", i-am zis, cum stăteam cu acul în venă și picioarele legate cu o curea. „Somn dulce!", mi-a șoptit o doamnă, mîngîindu-mă pe păr. „Mi-e frig", am zis. „Somn dulce!", mi-a șoptit ea din nou. Cineva mi-a băgat în venă două cuvinte – nu le-am reținut – și am dispărut undeva unde am lucrat pe brînci. Soțul preotesei avea treabă cu niște

bucle bej. Trebuia să le facă să încapă într-o ramă de lemn. Cu ultima a fost cel mai greu. Am participat cumva de pe margine la aranjarea în tablou a ultimei bucle. Am participat în sensul că-mi doream intens să reuşească. După aia, cineva parcă mi-a zis să îndoi genunchii şi eu parcă i-am îndoit şi el parcă şi-a trecut o mînă pe sub genunchii mei îndoiţi în pijamaua albastră şi parcă m-a luat de acolo. Apoi au venit Gheorghiţă şi Gheorghiţă-femeie. „Cînd plec de aici?", am întrebat. „După ce faci pipi", a zis Gheorghiţă-femeie. „Da' nu-mi vine... Da' mă duceţi dumneavoastră la toaletă? Că sînt cam ameţită", zic. „Nu, îţi aduc plosca", a zis unul dintre ei. „Eu nu fac în ploscă", am zis şi iar a dispărut Gheorghiţă. „Deja camera se învîrte mai încet", zic. „Îmi vine să fac pipi, da' Gheorghiţă nu-i aici, că abia sîmbătă e Sfîntu' Gheorghe." Văd nişte pete verzi pe fereastră. Dincolo de geam e o femeie. Doarme. Şi dincolo de celălalt geam este un soare. Nu mai tremur. M-au acoperit cu pătura. „Oare mă aude cineva? Veniţi să vorbim! Sfîntu' Gheorghe e ăla care a omorît balaurul!" „A fost cam leneşă la trezit", îi zice Gheorghiţă lui Gheorghiţă-femeie. „Ia să ne ridicăm în fund!", zice ea şi mă ajută, după

care îmi dă drumul. Eu nu cad. „A! E bine", zice Gheorghiţă-femeie. „Cînd se termină perfuzia, o ducem în salon." Şi mă lasă singură în fund. Ce să fac? mă întreb. Să stau aşa pînă se întorc? S-or întoarce curînd? Mă las totuşi pe spate încet. E foarte plăcut. Parcă s-a făcut curat în mine, parcă a deschis cineva o fereastră să intre aer proaspăt. Putea să intre şi altceva. Nu au pariat mulţi pe mine. S-au ocupat de viaţa mea serioşi, nici nu se uitau la mine, se uitau numai la viaţa mea cu microscoapele lor serioase şi m-au trimis ştampilată Profesorului. Gheorghiţă-femeie a uitat că n-am făcut pipi şi m-a ajutat să cobor din pat într-un cărucior. Mi-am amintit că unii, din demnitate, refuză să fie duşi cu căruciorul ăsta şi merg pe picioarele lor. Eu n-am fost demnă, am fost disciplinată, dar, din cărucior, am deschis eu uşa salonului şi am intrat rîzînd.

— Copilă, nu te mai gîndi normal. Ce-a fost a fost, zice naşa Lena.

— Da, da' la Brăila e gripă! zice Pulheria, venind cu un ibric aburind. În toiul verii. Hî! Hî! Eu nu fac gripă. Usturoi în fiecare zi! Şi dorm. E sănătos. Mă fac mică... Hî! Hî! Oriunde. Am dormit în gară!... Da, cînd am fost la bunica! Mi-am pus geanta sub cap şi... nani-nani!

— Nu-i scapă nimic vară-tii normal... zice nașa Lena. Zice că doarme, da' aude tot ce grăim. Am trimis-o să facă niște cafea, nu i-o scăpat nimic normal...

Pulheria toarnă cafeaua în cești, rîzînd.

***

— Da' unde mergeți normal în luna de miere? o întreabă nașa Lena pe mireasă, sorbind din cafea. Că trebuie să te ducă undeva să ții minte. Ați putea să mergeți în Turcia. Io am fost acolo cu afaceri, că știi că ți-am adus adidași-gheată de piele cu căptușeală mov. Da' cînd am fost normal cu soră-mea la Istanbul, am crezut că nu mai venim întregi înapoi. Am fost noi în bazar, io am luat marfă s-o vînd normal în țară, să fac și io un ban, și soră-mea și-o luat un covor. Pentru ea, nu să-l vîndă. Ne terminăm treaba și mai aveam cîteva ceasuri pînă să ne urcăm în autocar. Hai, zic către soră-mea, să-ți arăt normal ceva ce n-ai mai văzut! Și mergem pe faleză cu covorul făcut sul după noi, să ne uităm la apă. Să vezi, miresucă, ce apă e aia! Și ce pod au turcii!... Să mergeți normal acolo. Și trece o mașină pe

lîngă noi şi ne claxonează şi încetineşte. Soră-mea începe să-i înjure şi să le facă semnu' ăla, mă scuzi normal. Io nu ştiam cum s-o potolesc. „Lasă-i, tu, că ăştia ne iau cu covor cu tot şi cine ştie unde ne duc normal şi ce ne fac, ne iau şi banii şi tot, poate ne şi omoară normal, lasă-i în pace!“ Noroc că ăia n-or oprit, s-or dus în treaba lor, da' io m-am jurat că nu mă mai duc în veci cu soră-mea la Istanbul normal.

— Sora mea, zice mireasa, a apărut în trei ființe pînă acum. Am trădat-o de fiecare dată. Şi ea m-a rănit de fiecare dată. Ne luptam care să trăiască. Erau şi momente de aşa-zisă împăcare. Atunci eu şi ea deveneam una. Prima dată sora mea a apărut într-o fată blondă, subțire, cu ochi verzi, cruntă. Ştia multe despre mine. Şi smulgea întruna hălci – însîngerate, desigur – de acolo, dinăuntru. Momentul în care am părăsit-o pare nepotrivit şi poate chiar a fost nepotrivit: ea tocmai se îmbolnăvise. S-a vindecat cînd eu eram deja departe. A doua ființă în care a apărut sora mea a fost mult mai prietenoasă decît blonda pirpirie. Părea că nu vrea nimic, în schimb îmi oferea mult. Pe ea am trădat-o altfel. Parcă tot timpul n-a făcut altceva decît să mă încurajeze prin generozitatea ei să iau ceva ce nu-mi oferise.

Ca ea să aibă motive să mă otrăvească. S-a întîmplat la o eclipsă totală de soare. Ne-am rănit una pe alta pînă aproape de moarte. După aceste două întîlniri a început să-mi fie frică să mai am de-a face cu sora mea. Am recunoscut-o cu spaimă în ființa în care a apărut a treia oară. Am evitat cît am putut s-o cunosc. Știam însă că întîlnirea era inevitabilă. Preoteasa ne-a pus față în față. De-abia ne-am cunoscut și sora mea mi-a zis : „Uite, am muncit de am făcut bătături!". Și mi-a atins dosul palmei cu buricele degetelor ei ca de piatră. Am împietrit și eu. Parcă sîngele ei s-a atins de sîngele meu și s-au recunoscut, în ciuda protestelor mele mute. De altfel, în curînd aveam să recunosc că e sora mea. Aveam douăzeci și opt ani. Mi-am dat seama că o să mă nasc. Ceea ce s-a și întîmplat vreme de un an. De atunci am început să am niște evidențe. De pildă : e unul în mare vogă, toată lumea e înnebunită după el, ca după un mult așteptat. Se scrie despre el peste tot, este considerat *cel mai*, se moare după el. Ei bine, despre ăsta eu știu sigur că e mort de-a binelea. Și că nu-i nimic de făcut. Desigur, nimeni nu mă bagă în seamă. Nu știu de unde-mi vin evidențele astea. Și nici nu vreau să știu. Am început să mă obișnuiesc. De ceva vreme e

liniște, e cald, văd toate culorile. Sînt cuminte. Trăiesc zile frumușele, nimic de zis. Am făcut ordine în sertare. Nu ajută la nimic, așa este. Dar n-are nici un haz să ai dreptate. De-aia îmi mai bag nasul în rufele de altădată și constat că sora mea e nemaipomenit de curată.

— Am fost la Vatra Dornei, zice verișoara Pulheria. La tratament. Am mers cu liftul la hotel. Da' știi cu cine? Hî! Hî! Cu o echipă de fotbal.

— O echipă de fotbal în lift?! se miră tanti Sofica.

— Da' erau juniori! De la Dinamo. Da' după aceea tata nu m-a mai lăsat. Hî! Hî! Singură cu liftul. Unul mi-a zîmbit. Am vrut să le cer... Știi ce?... și mimează că scrie ...autograf. N-aveam pix. Am cumpărat pîine și iaurt. Tata ține regim, zice Pulheria, întinzîndu-se.

— Ia vezi normal, Pulherie, să n-adormi iar! zice nașa Lena.

Pulheria dă din umeri.

— Eu, zice mireasa, tot la pisică mă gîndesc. Oare cum o fi în pisică? Păpușescu nu lasă pe nimeni în ea. Nici pe mătușa Zizi n-a lăsat-o. S-a uitat fix la ușa podului, după care a fugit sub pat. Am scos-o de acolo: „Pis, pis, pis! Păpușescu, hai la mama! Nu e nimeni,

fii cuminte!". Ea s-a uitat iar fix către pod, iar s-a ascuns. Am luat-o în brațe, i-am spus că nu e nimeni, că fii cuminte. Și tot așa o seară întreagă. A doua zi am pus usturoi la toate ușile.

— Usturoi... zice verișoara Pulheria. Pentru răceală. Nu răcești. Uite, îi zice miresei, ai un fir alb!

— Am mai multe, zice mireasa.

— Ți-l smulg.

— Nu mi-l smulgi.

— Ba da, dacă sînt puține, ți le smulg pe toate.

Și verișoara Pulheria trage de un fir de păr alb și nu poate să-l rupă. Mai încearcă o dată.

— Nu vezi că nu poți să-l smulgi? zice mireasa.

— Nu puteți să-i smulgeți nici un fir de păr, nici alb, nici negru. Și pisicile în trei culori sînt rare, zice mătușa Zizi.

— De cînd pieptănăm la părul ăsta, nu i-a căzut nici un fir. E destul de bizar, zice, ca pentru ea, tanti Sofica.

Verișoara Pulheria tot mai încearcă.

— Nu mai trage, că mă doare! Și oricum n-ai să reușești! zice mireasa.

— Sigur nu i-a căzut nici un fir de păr normal? întreabă nașa Lena și începe să caute pe jos.

Toate se apleacă după ea.

— Pulheria, adă tu o mătură şi-un făraş normal!

Pulheria aduce o mătură şi-un făraş.

Naşa Lena mătură cu atenţie în jurul miresei. Se uită în făraş:

— Numai fărîmituri de pîine şi praf normal!

Verişoara Pulheria zice:

— Îţi tai cu foarfeca firele albe!

Atunci mireasa sare de pe scaun:

— Ia du-te tu acasă!

— Da' n-am terminat...

— Nu-i nimic. Ne descurcăm şi fără tine.

— Ştii cum poţi să-ţi vopseşti firele albe?

— Nu ştiu nimic!

— Cu frunze de nuc.

— Ţi-am zis să pleci.

— Eu m-am spălat cu frunze de nuc şi mi-a ieşit părul roşcat. Hî! Hî!

— Du-te pînă la cimitir, vezi ce mai face mătuşa Zizi.

— Am fost ieri.

— Du-te şi azi. Du-i nişte flori.

— I-am dus ieri.

— Atunci du-i nişte cafea.

— Nu bea cafea. Apă neagră! zice Pulheria şi se strîmbă. Dar eu beau! zice ea, sorbind din ceaşcă.

— Du-te să uzi florile.

— Azi a plouat.

— Bine, cedează mireasa. Dar să nu mai pomeneşti de foarfecă!

Verişoara Pulheria dă din umeri.

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, te necăjeşti pentru atîta lucru? Ori ce-ai? Fel de fel sînt pe lume. Şi pisici.

— Iedutule, nu lua în seamă toate lucrurile astea derizorii! zice tanti Sofica. Pe mine m-ar interesa să vorbeşti mai departe despre practicile acelea cvasi-oculte...

— Mai departe?! zice mireasa. Eu m-am născut la douăzeci şi opt de ani. Pînă atunci m-am gîndit la toate. M-am gîndit. M-am gîndit. N-am înţeles nimic. Am făcut nişte greşeli mari. Mi-e şi greu să mai vorbesc. Toate se închideau ca o gură carnivoră. Şi eu nu eram o carne pentru ele. Iată primul lucru pe care l-am făcut după naşterea mea: doi pui de pisică se îndepărtaseră de mama lor invizibilă. I-am chemat la mine şi i-am înapoiat invizibilei care stătea nemişcată lîngă un copac.

— Ale mele erau cît se poate de vizibile, zice mătuşa Zizi. Şi nu le-am hrănit în ultima dimineaţă. Da, da, pisicile m-au omorît. Dacă

nu muream, aveam şi mai multe. Povesteşte, scumpete, că tu eşti mireasa!

Şi mireasa povesteşte:

— Cînd vreau să-l revăd pe prietenul ca un arbore frumos, iau tramvaiul cinci staţii şi cobor chiar în faţa lui. E cît blocul. Şi-a ales un perete fără geamuri şi stă acolo zi şi noapte pe o bancă şi ascute cu briceagul o nuia. Se uită fix în ochii mei şi e îmbrăcat după ultima modă. Cu primul tramvai mă întorc. Data trecută cînd l-am vizitat – nu-l mai văzusem de mult –, era cam slab, dar foarte frumos. Mă uitam la el de jos. „Ce faci, măi?", l-am întrebat. Şi imediat mi-am dat adus aminte că încă nu am găsit o propoziţie pe care s-o pot spune după propoziţia *Prietenul meu ca un arbore frumos nu mai poate fi întîlnit.* Nici măcar pe peretele acela. Deşi nu-i plăcea să danseze, odată, de ziua lui, m-am pomenit cu el dis-de-dimineaţă invitîndu-mă la dans. Fără să scoată o vorbă, mi-a întins mîna. Parcă înota. Am vrut să-i spun că eu n-aş putea pluti, cînd am început să mă ridic încet spre el. Ne unduiam ca nişte peşti, paralel cu tavanul, şi era gata-gata să ieşim pe fereastră.

— Mie îmi place, zice verişoara Pulheria.

— Ce-ţi place? întreabă mireasa.

— Să dansez... La discotecă. Pulheria dă din umeri. Tata... nu mă lasă. Și fratele... Iar te duci la bîța-bîța... așa zice! Ai văzut alifie din salivă de lipitoare? o întreabă pe mireasă. Pentru varice. E bună...

— O fi... zice mireasa.

— Cînd mergeam la discotecă... Da' tata... și Pulheria își pune palmele peste gură și rîde icnit ...nu știa. Hî! Hî!

— Ce nu știa? Că mergi la discotecă?

— ... la discotecă. Hî! Hî! N-aveam varice.

— Oricîte pisici ai crește într-o cameră, nu seamănă două între ele, zice mătușa Zizi. Se pot lupta, se pot omorî, dar, oricît le-ai ține laolaltă, nu se iau una după alta.

— Ieduțule, zice tanti Sofica, din ce povestești, am sentimentul că ai parcurs un traseu inițiatic. Spune mai departe, că mă interesează nespus...

Și mireasa povestește:

— Cînd se întîlnesc doi oameni, se dă o luptă între timpul unuia și timpul celuilalt. Unul dintre timpuri îl absoarbe pe celălalt. Cu vlăjganul întotdeauna cîștiga timpul lui. Și aproape fără luptă. În felul ăsta am ajuns cu vlăjganul la o intimitate totală, percepută însă doar de mine. El face asta cu multă lume. Forța cu

care îi atrage pe ceilalți în timpul lui este o inteligență ieșită din comun. Afară putea să fie ziuă, cu el era întotdeauna noapte. Era timpul lui interminabil, pe care și-l iubea atît de mult. Și în care umbla mereu cu farurile aprinse. Lumini care s-au înfipt și-n pupilele mele. Vlăjganul nu e charismatic și nu seduce. Mi-a zis odată cineva despre el: „Da' urît mai e!". El te agresează, îți violează creierul pe care ți-l dibuie dintr-o vorbă. Numai că tu, la urmă, ai ochii ieșiți din orbite și mai vrei. Pentru că, deși față de el ești ca o libelulă prinsă într-un vîrtej, îți place să te simți intimă cu sursa vîrtejului. După o întîlnire cu vlăjganul, m-am întors într-o seară în casa mătușii Zizi. Am deschis o ușă și mi-a sărit în față un copil de trei ani cît mine de mare. Rîdea prostește, își bălăngănea la stînga și la dreapta capul mare. Era alb de parcă îi curgea lapte pe sub piele și-și arăta dinții la fel de albi, mari și depărtați unul de altul. Am vrut să închid repede ușa, cînd am văzut și alte ființe. De diferite mărimi. Nici una nu stătea dreaptă. Se cocoșau de rîs. Țopăiau pe sub mobile și păreau conștiente de prezența mea.

— Cînd deschideam ușa camerei lor să le dau de mîncare, zice mătușa Zizi, se urcau pe pereți înnebunite. Multe am mai avut!

— Da' tu, copilă, zice nașa Lena, io de mult am vrut normal să te-ntreb: tu de ce scrii? Că dintre ai noștri nimeni nu face poezii normal și doar tu printre noi ai crescut și la nimeni n-ai văzut așa ceva. Nu c-ar fi ceva rău – Doamne ferește! –, da' îs tare curioasă. Că io-s și mîndră cu tine că faci poezii normal...

— Ei, asta-i bună! mormăie tanti Sofica, fără să se uite la nașa Lena. Da' ce, nu mai poate omul să-și aștearnă gîndurile pe hîrtie?...

— Mă rog, zice nașa Lena, vizibil ofensată. Mă scuzi normal, tu, copilă, n-am vrut să te jignesc... Și nu mi-ai zis normal niciodată vreo poezie de-a ta...

După o scurtă tăcere, mireasa zice:

— Mi-e frică de viață. De asta scriu. Dar mi-e frică și de moarte. Și cînd scrii, e ca atunci cînd dormi. Stai pe graniță. Înainte să-l cunosc pe miel, l-am întîlnit pe cel care va fi mielul la șaizeci și cinci de ani. Și am aflat, poate, mai multe despre acest miel bătrîn decît știu despre mielul care mîine îmi va fi mire. Cînd îi ascult pe oameni, de cele mai multe ori nu le aud decît cuvintele.

— Da' ce-ai vrea normal să auzi, tu, copilă? se miră nașa Lena.

— Tăcerea. Foarte rar, cînd vorbește cîte unul, îi aud tăcerea. Nu-mi place cînd aud

numai cuvinte. Cu mielul a fost grozav. Aproape de la început i-am auzit tăcerea. Printre cuvintele acelea banale: „Ce doriți? Cît să fie? Mai doriți și altceva?". Că nu contează despre ce vorbește un om – despre budism sau despre vreme –, tăcerea asta vine pe alte canale. Sau nu vine. Poate să fie ăla doctor în nemurirea sufletului și să nu-i aud tăcerea. Sau poate să mă întrebe unde am învățat limba engleză și eu să-i aud tăcerea și să mi-l fac prieten pe chestia asta. Așa a fost și cu mielul de șaizeci și cinci de ani. I-am și spus asta. Și i-am mai spus ceva. Că într-o vreme îmi luam moartea cu mine peste tot. Și că ea avea obiceiul să-mi dicteze cum să mă port și cum să mă îmbrac. Și că eu eram proastă ca moartea. Mă uitam la oameni și mi se părea că recunosc în orice slăbire a vocii, în orice clipire obosită a pleoapelor un simptom al ei. Au fost nopți cînd nu puteam adormi de frică. Nu voiam să vină noaptea. Cînd l-am întîlnit pe mielul de șaizeci și cinci de ani, frica mea s-a transformat în opusul ei. Și am văzut că între frică și opusul ei sînt eu, liberă.

— Auzi, tu, copilă, io îndrăznesc să te mai întreb o dată ceva, chiar dacă tanti-ta Sofica normal o să se uite urît la mine, zice nașa Lena. Da' tu ai fost normal la un preot? Că mie

nu-mi place deloc ce tot zici tu cu moartea, că ţi-i frică... Să nu fie farmece pe tine! Te trimit io la unu' care m-o ajutat şi pe mine. Că ştii normal cum mă-nţeleg io de bine cu al meu. Îngeru' mamii!... Şi dintr-odată nu ne mai aveam ca înainte. Ne certam ca chiorii toată ziua. Aveam datorii normal. Am vîndut televizoru' – televizor bun, nou –, am vîndut şi maşina de spălat şi casetofonu'. Am vîndut şi maşina din curte, că abia o cumpărasem. Nu mai puteam pleca după marfă. Nu pot să-ţi spun normal ce era pe capul meu!...

Tanti Sofica sforăie uşor. Mireasa o scutură blînd de umăr:

— Tanti Sofica! Trezeşte-te!

Tanti Sofica deschide ochii anevoie.

— Ştii bine, continuă mireasa, că şi voi aţi fost numărate şi ceasurile au fost numărate ca pînă dimineaţă, cînd va veni mirele ca un miel, mireasa cu şosete roşii să aibă gata dantela din păr.

— Iartă-mă, ieduţule, dar mi-e greu să stau trează atunci cînd nu povesteşti tu.

— Eu am fost în excursie la mănăstire, zice verişoara Pulheria. Uite, mi-am cumpărat cruciuliţă: E suflată. Cu argint. Numai zece mii de lei. Am fost la un preot care scoate... ştii ce? Hî! Hî! Demonii. Am văzut! Am dormit

acolo... E ieftin... Dacă vrei să mergem... Am mîncat... știi ce? Sarmale de post!

— Termină, Pulherie! Că are normal copila cu cin' să meargă, zice nașa Lena. Doar n-o să meargă cu tine! Poate nu ți-ar strica normal, copilă, să mergi cu bărbată-tu la o mănăstire, poate-ți recapeți somnu'...

— Ia mai terminați cu prostiile astea, zice tanti Sofica încet, ca pentru sine. Astea sînt practici rudimentare. Lumea este în plin proces de evoluție...

Mătușa Zizi spune:

— Mielul bătrîn are șaizeci și cinci de ani, tu ai treizeci. Eu am avut douăzeci de pisici. Dar dacă tu ai șaptezeci de ani și mielul douăzeci și cinci? Cum o fi, scumpete? Povestește, că acuși vine dimineața!

Și mireasa povestește:

— Sînt o mireasă bătrînă. Mirele e și mai bătrîn. El e făcut din toți cei pe care i-am iubit pînă la el și ei toți mi l-au promis. Mielul meu tînăr e mai bătrîn decît mielul bătrîn, mielul de șaizeci și cinci de ani, care a fost profet la viața lui. L-am visat noaptea trecută. Mă săruta pe creștet. I-am zis: „A trebuit să alergi puțin după mine, a trebuit să mă ascund de tine prin boscheți – mai mare rîsul, să fugi de profetul,

de celebrul, ca să nu fii nevoită să-l refuzi. A trebuit să se întîmple toate lucrurile astea nebunești sau poate doar penibile ca să faci parte din timpul meu". Cine-i tînăr? Cine-i bătrîn? Unde se termină cei șaizeci și cinci de ani și unde încep cei treizeci? Nu se poate apropiere mai mare: șaizeci și cinci de ani înghesuiți în treizeci de ani. Iar cei treizeci de ani înghit cu lăcomie, dar pe-ndelete, cei șaizeci și cinci de ani. Cei șaizeci și cinci de ani se străduiesc să încapă în întregime, să nu rămînă nimic pe-afară. Astfel că am în burtă un copil de șaizeci și cinci de ani, care se face din ce în ce mai mic. Pînă cînd se va naște înăuntru. Și va rămîne să înoate pentru totdeauna în mine, ultima lui mamă, care-i zice: „Nu te mai dau înapoi. De altfel, de multe ori nici nu te găsesc. Îmi apari cîteodată așa cum îmi placi cel mai mult: tu, fără vreo urmă de-a mea în tine. Cînd ești tot ce nu sînt eu, dar absolut tot, atunci mă înnebunești de-a binelea. Nici măcar să nu știi că exist, să-ți vezi de treabă, să zîmbești, să fii ironic și dur și așa mai departe și eu să te privesc doar cum le faci pe toate: atunci îmi vine cel mai tare s-o iau de la capăt, atunci îmi spun că merită să aștept să te-ntorci și să zic da. Da-ul ăla cînd nimic nu rămîne pe-afară".

— Vai, iedușule! zice, ca pentru sine, tanti Sofica, povestești întîmplări de un decadentism...

— Fii normal atentă la ce-ți spun acum, copilă! zice nașa Lena. Bine că s-o dus vară-ta la toaletă. Dacă nu vrei să mergi normal la un preot, să vadă dacă ești legată, atunci fă așa cum îți zic io: cînd primești ceva... un cadou de la cineva care știi tu că nu prea te iubește, atunci fă – mă scuzi normal – pipi pe el.

— Pe cine? întreabă mireasa, rîzînd.

— Pe cadou. Nu rîde, copilă! Înainte să-l folosești normal. Îți spun io că asta te apără. Alungă orice farmece. Da', ca să fii sigură, io te sfătuiesc să faci – mă scuzi normal – pipi pe orice primești. De la oricine. Nu de la mine sau de la tanti-ta Sofica! Dar de la ceilalți. Că nu poți să știi normal cine te dușmănește. Și așa ai liniște.

— Iar începeți cu obiceiurile astea barbare! Sînt consternată! șoptește tanti Sofica.

— Ascultă-mă pe mine, zice nașa Lena, că te-nvăț să-ți meargă bine. Verișoară-ta Pulheria, de exemplu, mie nu-mi place deloc.

— Ei, în sfîrșit, aici ne potrivim! mormăie tanti Sofica. Nici mie nu-mi place de Pulheria.

— Da' de ce? se miră mireasa. Ce rău poate face amărîta de ea?

— Tot copilă ai rămas normal, copilă, cît eşti tu de deşteaptă. Păi, tu nu te gîndeşti că ea crapă de invidie că tu te măriţi normal şi ea pînă la patruzeci de ani nu s-a măritat!... Şi dac-ai fi pe catafalc – Doamne fereşte! –, te-ar invidia. Că nu e ea în centrul atenţiei. Uită-te numai cît stă în baie normal!

— Şi ce dacă stă în baie?

— Păi, să fii sigură că îţi studiază normal tot ce ai pe-acolo şi cine ştie ce mai face!

— Nu mă supăr dacă îmi foloseşte fardurile şi parfumurile.

— Copilă, vară-ta să ştii de la mine că îţi poate face farmece în baie!

— Sigur, că Pulheria e plină de farmece! bombăne tanti Sofica.

— Ei, îmi face farmece în baie! Ea merge la mănăstiri, n-ai auzit?

— Ce ştii tu, copilă? Tu crezi că toţi ăia care merg la mănăstiri sînt uşi de biserică normal?

— Vezi, de-aia nu mă duc eu la biserică! spune, ca pentru ea, tanti Sofica.

— Io ştiu, că-s păţită şi-am avut de-a face cu tot felul de oameni normal.

— Fel de fel, zice mătuşa Zizi. Fel de fel sînt pe lume. Şi pisici. Oricîte ai ţine într-o cameră, nu seamănă două între ele.

— Tu știi normal, zice nașa Lena, cîți se duc la mănăstiri și se roagă pentru răul altuia? Și asta nu-i nimic! Da' scriu bilețele cu nume ca să le meargă rău ălora de-i invidiază și le strecoară normal printre acatiste să le citească popa la slujbă. Și tu știi că ăstea se leagă? Și ăla nu știe de unde-i vin deodată toate belelele. C-așa am pățit și io. Copilă, copilă... Nu știi multe normal. Oamenii sînt răi. Da' las' că mă duc io în baie cînd iese vară-ta și am io grijă să nu se lege dacă o fi făcut ceva normal.

— Da, da, ceva o fi făcut. NORMAL! mormăie tanti Sofica și cască.

— Cum ai grijă? întreabă mireasa.

— Ei, nu pot să ți le spun normal pe toate. Să zici mersi că sînt io aici și am grijă de tine. Și că mă pricep. Uite, tanti-ta Sofica, așa cum e ea intelectuală și cu nasu' cam pe sus, că, de cînd a venit, mi-a făcut numai observații, da' nu m-a-ntrebat ce mai fac, dacă-s sănătoasă... Da' nu-i nimica. Așa normal cum o vezi, să știi de la mine: asta nu ți-ar face vreodată un rău și nici n-ar gîndi rău împotriva ta normal.

— Vai, mulțumesc, zice tanti Sofica înțepată, de parcă i-ar fi sărit somnul.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, că nu ți-am făcut un compliment normal.

— Uite, zice mireasa, te rog să nu te mai legi de tanti Sofica!

— Da' nu mă leg io normal de tanti-ta Sofica. Tocmai ţi-o lăudam.

— Că ea e foarte sensibilă, mai zice mireasa.

— Iedutule, lasă! zice încet tanti Sofica.

— Are o sensibilitate ieşită din comun, nu se lasă mireasa. Că un doctor i-a şi spus în tinereţe să nu mai caute leacuri pentru emotivitatea ei exagerată, că sînt atît de puţini oameni sensibili şi e aşa de frumos să fii sensibil. Şi că ar trebui să fie mîndră că e aşa.

— Poate de-atunci o fi normal aşa mîndră, de nu-i ştii voia şi nevoia. Şi cu toate astea, repet normal, tanti-ta Sofica nu ţi-ar face vreodată un rău, zice naşa Lena. Chiar dacă se uită acum chiorîş normal la mine.

— Da' de unde ştii cine are gînduri bune şi cine are gînduri rele? întreabă mireasa.

— Io ţi-am zis normal, copilă, da' văd c-ai uitat, că am trăit ani de zile printre femei. Nu vedeam crac de pantalon decît, hăt, cine ştie cînd, dacă venea normal vreunu' în inspecţie. Mă închinam şi ziceam c-a venit îngeru'. Că femeile îs cele mai date naibii. Dacă le cunoşti pe ele, nu-ţi mai trebuie nici o facultate. N-ai

văzut normal că vară-ta o vrut să-ți taie o șuviță de păr?

— A vrut să-mi taie firele albe.

— Da, da... firele albe... N-ai văzut cum se uita pe jos după vreun firicel de păr din capul tău normal? Că-mi venea să-i dau una peste mînă... De-aia am și trimis-o după mătură și făraș, să nu pună mîna pe vreun fir de păr de-al tău, că nici nu vreau să-ți spun normal ce-ți putea face... Da' n-ai grijă, că te păzește nașa. Asta nu-i așa proastă cum pare. Asta-i șmeeecheră! Să nu-mi zici mie nașa Lena dacă nu-i așa! Ia spune, ai primit normal cadou de nuntă de la ea?

— Am primit, zice mireasa plictisită.

— Cînd iese din baie, te duci cu cadoul acolo normal și faci pipi pe el.

— Nu fac eu așa ceva!

— Ba ai să faci! Aș face eu normal, da' tu trebuie, că-i obiectul tău.

— Da' sînt farfurii! Cum să fac pipi în ele și după aia să mănînc din ele?!

— Păi, le speli bine normal după aia, copilă! zice nașa Lena.

— Este de-a dreptul scandalos, zice, ca pentru sine, tanti Sofica.

— Și io, care credeam c-ai ațipit normal, don'șoara Sofica!

— Era cît pe ce, dar la auzul acestor enormități, mi-a sărit somnul! zice Sofica.

— Casa a făcut igrasie de la pipi de pisică. Se înmulțeau mai repede decît apucam eu să spăl după ele, dar dacă le dădeam atunci să le ducă la marginea orașului, s-ar fi sufocat în portbagaj. Erau 40 de grade afară. Și ele erau douăzeci. Înțeleptul și Înțeleapta se uitau la mine cu niște ochi... zice mătușa Zizi.

— Ai săpun de casă... zice verișoara Pulheria, ieșind din baie. Ca la bunica. E bun. Știi la ce? Nu faci mătreață!

— Ce ți-am zis io, copilă, să faci normal? îi zice nașa Lena miresei.

— Mai întîi trebuie să-mi iau rămas-bun de la iubiții mei. Că, uite, acuși vin zorile, acuși terminați de împletit părul meu și eu nu mi-am plîns iubiții, zice mireasa.

Nașa Lena se uită la ea insistent:

— Copilă, io te-nvăț normal să-ți fie bine. Nu vreau să-ți spun din ce-am scăpat normal dac-am făcut ce ți-am zis să faci și tu!

***

— Mielule bătrîn, oftează mireasa, nici nu ştii tu că zilele petrecute de noi împreună au fost ca în profeţiile tale. Cu de toate, adică. Am văzut atunci că viaţa mîncată pe pîine la micul dejun e totuna cu viaţa cînd veghezi noaptea un bolnav incurabil. Însă, după ce ai plecat, n-a mai fost ca în profeţii. Trăiam de parcă îl prinsesem pe Dumnezeu de picior. Şi Dumnezeu încăpea în fiecare fir de praf. Era de-ajuns să mă uit la un obiect şi ştiam totul despre el. Îl citeam pînă-n pînzele albe. Eram locul unde toate trăiau din plin. Eram imensă şi îngrozitor de deşteaptă. De fapt, eram perfectă. N-a durat decît o săptămînă – după ce ai plecat tu, mielule bătrîn. De-atunci îi dăruiesc sărăciei mele cu duhul tot ce-mi cere. Şi asta e treaba mea. Asta e cuminţenia mea. Căci aşa cum unii sînt ucigaşi, eu sînt cuminte, mielule

bătrîn. Şi din pricina ta toate astea. Acum ştiu şi eu că există un culoar pe care umblă viaţa. Şi că după fundul ei se ţine moartea. Ce mai: cîrdăşia perfectă, viaţa-moartea. Cel pe care l-am iubit cel mai mult mi-a promis odată: „O să-ţi trimit un prinţ, unul care să te merite, unul care să te iubească". Făcea şi ăsta pe profetul. Adevărul e că mi-a trimis. Mai mulţi. Dar nici unul nu era promisul. De pildă: vlăjganul sinucigaş. Îmi zicea: „Nu se poate să-ţi placă de mine decît dacă eşti necrofilă".

— Aia ce-i normal? întreabă naşa Lena.

— Adică iubeşti cadavrele, mormăie tanti Sofica.

— Aoleo! Da' cum să-ţi placă mortăciunile? sare naşa Lena.

— Păi, nu, zice mireasa, că nu-mi plac.

— Nu ţi-or plăcea, da' cam mult vorbeşti normal de ele.

— Stai să vezi, zice mireasa. Îmi spune odată vlăjganul, privindu-mă în ochi, de era să ne dea lacrimile la amîndoi, zice: „Cum te-ai simţi să vezi că în jurul tău încep să moară oamenii?". Ei, şi după cîteva zile a murit mătuşa Zizi!

— Păi, era bătrînă normal, copilă! zice naşa Lena.

— Nu-i adevărat.

— Ei, nu! Avea peste șaptezeci de ani normal!

— Mătușa Zizi era o mătușă sănătoasă tun, mergea la concerte și-n excursii. I se pupăza dimineața să meargă la mare sau la munte, se urca în tren, vedea marea sau muntele și seara venea acasă. N-a fost bătrînă decît două zile. Așa spunea: „De ieri sînt bătrînă". A treia zi n-a mai fost.

— Săraca Zizi, mormăie tanti Sofica, poate că făcuse o formă de nevroză de-a ajuns să țină atîtea pisici. Și ce persoană fină era... Ce cultivată! Cum mai mergeam noi la expoziții...

— Da' vlăjganu' ăla, cum îi zici tu, nu era chiar așa bătrîn normal, zice nașa Lena.

— Nu, zice mireasa. Era cu vreo paisprezece ani mai mare decît mine. Că mă și gîndeam că i-am găsit în ordine crescătoare. Primul era mai mic decît mine cu un an, al doilea, prietenul ca un arbore frumos, deja era mai mare cu vreo patru ani, cel pe care l-am iubit cel mai mult era cu șase ani mai mare decît mine, apoi am sărit la paisprezece ani... Mă și întrebam unde o să ajung...

— Și ai ajuns normal la hodorogu' ăla de șaizeci și cinci! Ăla da mortăciune! zice nașa Lena.

— Da, zice mireasa amuzată. Chiar aşa a fost, numai că nu era deloc mortăciune. Mielul bătrîn era mai plin de viaţă decît mine.

— Păi, cred şi io normal că era mai plin de viaţă decît tine. Că el se uita la carne fragedă. Bine ţi-a zis ăla că-ţi plac normal mortăciunile.

— Ei, îmi plac! Habar n-ai! Acum ţi-ai găsit să mă superi?... Că doar cu cine mă mărit dimineaţă? Nu cu sinucigaşul, nici cu mortăciunea, cum îi zici tu, nici cu ăla de-a murit de-a binelea. Mă mărit cu mielul cel tînăr, care vindea mîncare pentru pisici îmbrăcat în costum negru, de gală. Şi să ştii că toţi ăia îl anunţau pe cel promis, pe miel. Asta am vrut să spun. Adică, într-un fel, s-a ţinut de cuvînt. Cel pe care l-am iubit cel mai mult.

— Pulherie, scoală! Că nu terminăm treaba şi vin oamenii ăia dimineaţă şi mireasa nu-i gătită normal! zice naşa Lena.

— Nuuu! sare Pulheria, că n-am adormit! Hî! Hî! Stăteam cu ochii... închişi.

— Tu, fată, tu crezi că mă proşteşti normal cu una, cu două?

— Nuu! îşi agită Pulheria arătătorul, da' făceam gimnastica... ochiului. Închizi ochii... şi-i mişti... Hî! Hî! ...sub pleoape.

— Aşa o fi, Pulherie, da' acuma treci normal la treabă.

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, povesteşte mai departe, că trebuie să ai conturile încheiate pînă în zori, îți spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima dimineață.

— Cel pe care l-am iubit cel mai mult, repetă mireasa, s-a ținut de cuvînt. A venit timpul să-l plîng şi pe el.

— A murit... zice verişoara Pulheria.

— N-a murit, zice mireasa. Ne-am despărțit. E bine-mersi la casa lui.

— Nuuu! zice verişoara. Nenea Costică... Vecinu'... Am rămas surprinsă.

— Da' de ce-ai rămas surprinsă? C-a murit de mult, zice mireasa.

— Împuşcat. La revoluție... La noi pe balcon. Trei gloanțe, zice verişoara Pulheria. Se uita cu binoclu'... să vadă. Lîngă... era Miliția. Ne-a pătat covoru' şi canapeaua. De la noi se vedea mai bine... ultimul etaj. După aia am dormit în baie. În cadă, zice Pulheria, rotindu-şi ochii.

— Pulherie, nu-ți mai da normal ochii ăia peste cap, că m-ameţeşti! zice naşa Lena.

Pulheria dă din umeri:

— Ca să nu adorm!

— Bravo, scumpete, zice mătuşa Zizi. Ai ajuns să-i plîngi pe vecinii Pulheriei, morți de

atîta vreme, de nici nu i-ai cunoscut, și pe ăia care nici măcar nu-ți mai sînt iubiți și de mine ai și uitat, scumpete!

— Ce se mai alintă mătușa Zizi de cînd a murit! zice mireasa. Ea nu știe sau poate știe, dar îi place să audă mereu următorul lucru: gîndindu-mă o vreme zilnic la mătușa Zizi, care mi-a dăruit prima moarte din viața mea, ajunsesem să cred că nu-i nimic înspăimîntător cînd cineva moare. Așa cum nu-i nimic înspăimîntător cînd sarea se dizolvă în apă. Și, oricum, prea au făcut încăpător cuvîntul ăsta, *moarte*, îmi ziceam. Intră în el vrute și nevrute. Altădată ziceam dimpotrivă, că nu intră nimic în el, că un cuvînt nu-i decît o beznă. Adevărul este că de-atunci am de ce să fiu îngrozită că sarea se dizolvă în apă. Vreme de cîteva luni după moartea mătușii Zizi aproape dispărusem. Nu mi se mai vedea decît trupul, cînd bîntuind între casă și serviciu, cînd dormind dus. Și el nu știa mare lucru. Atîrnam în spatele propriului meu trup, de care mă mai ținea legată doar panglica albastră. În cele din urmă, am pus un fel de mîini pe panglica asta și m-am tras înapoi, mi-am venit în fire.

— Ai început să vorbești despre mine, dar tot la tine ai ajuns, zice mătușa Zizi. Da' nu-i

nimic, scumpete, că tu povestești așa frumos. Și astăzi ești și mireasă. Și pînă dimineață nu mai e mult. Povestește!

— Mireasa cu șosete roșii n-are defecte, zice mireasa. Este egocentrică, orgolioasă, arogantă uneori... Dar astea nu-s defecte. Iar egoistă nu este. Cel pe care l-am iubit cel mai mult este singurul căruia i-am spus *dragul meu*. De-atunci n-am mai putut să-i spun nici unuia așa. Nici măcar mielului.

— Auzi, copilă! Mie nu-mi place normal treaba asta! zice nașa Lena. Păi, cum să-i spui nu știu cui *dragul meu* și lu' bărbată-tu nu? Păi, io din *dragu' mamii* și *floarea mamii* nu-l scot pe al meu, de-or ajuns normal copiii să-l strige *nenea puiu' mamii*. Treaba ta, nu mă bag, dar să știi de la mine că nu-i bine normal.

— Ia mai lăsați-o în pace! mormăie tanti Sofica, fără să se uite la nașa Lena. Nu vedeți ce inadvertență este între ea și voi!

— Dragul meu, zice mireasa, am vorbit mult cu tine. Numai că întotdeauna unul dintre noi era viu și celălalt era mort. Îți spuneam asta. „Papucel", îmi răspundeai dojenitor, „eu mă gîndesc la tine tot timpul, Papucel". Și eu îți răspundeam: de parcă aș fi moartă! Te gîndești la mine de nu mai poți... Dar eu sînt vie,

dragul meu. „Papucel", ziceai, „dar tu îmi răspunzi cînd mă gîndesc la tine. Îmi trimiți semne!". Da, îți ziceam, dragul meu, dar tu nu mai poți să mă ții de mînă. Ca și cum unul dintre noi ar fi viu și celălalt ar fi mort. Și-atunci spuneai: „Papucel, eu nu sînt un om rău, lasă" că am să vin și am să-ți dau o cafea. Nu mai fi tristă!".

— Oare cît o fi ceasul, scumpete? întreabă mătușa Zizi.

— Ei, dar creierul vrea să le deseneze pe toate: ora, ziua, luna, anul, continuă mireasa. Să zică mersi că și-a găsit inima din el. Păi, dacă nu se întîmpla asta, puteam să merg la o sută de preotese, care mai de care, că nici una n-ar fi putut să facă vreo minune pentru mine. De aceea cînd am mers prima oară la prietena mea, preoteasa, și ea uda grădina și am vrut să-i iau furtunul din mînă, să ud și eu grădina, n-a fost chip să mă lase. Zicea că aș consuma prea multă apă, că nu mă pricep. Nu știu ce am făcut – poate mi-am îmbrăcat bine șosetele astea roșii: piciorul drept în șoseta lui, piciorul stîng în șoseta lui –, că deodată preoteasa m-a lăsat să ud jumătate din grădină. De atunci creierul, care e slab, dacă vrea să se lase morții, inima tare din el nu-l lasă.

— Povestește, scumpete, că timpul nu stă în loc pentru tine, zice mătușa Zizi.

Și mireasa povestește:

— Întotdeauna cînd am să văd o Dacie galbenă, am să tresar și am să mă uit imediat la numărul ei. Pentru că, deși am mers de-atîtea ori cu mașina ta, dragul meu, nu știu ce nuanță de galben are, nu știu ce culoare au banchetele ei, știu doar cum o cheamă și știu că nu mai poate fi văzută. Odată m-am pomenit la un fel de spectacol. Unde erai tu, dragul meu, pe scenă, cu cel mai recent copil al tău în brațe. În loc de saxofon. Erai aplaudat. Erai fericit. Apoi ai adus pe scenă costumașul bebelușului: alb, tivit cu roșu și udat de pipi. Scena a avut un efect nebun. Sala era în delir. Sînt singură, dragul meu. Trebuie să dărîm niște ziduri și să fac pipi într-un pahar de plastic. N-am voie să scap nici o picătură pe lîngă. Între timp, tu ai tot mai mulți copii și ești tot mai mîndru de pipiul lor sănătos. Sînt un soldat care s-a întors de pe cîmpul de luptă. Și tu ești mama soldatului, dragul meu, dar ești și mama cîmpului de luptă. Uneori îmi reușește: sînt însăși bătălia. Și atunci, cînd sînt una cu ea, bătălia e ceva minunat, e absolutul. Nu pot ține pasul cu el prea mult și absolutul ăsta se face la loc bătălie, dragul meu.

— Vai, iedutule, zice dojenitor tanti Sofica, nu te ştiam aşa de... nu-şi găseşte cuvintele.

— Aşa de cum? întreabă mireasa.

— Nu contează, lasă. Povesteşte mai departe, că mie-mi place cum povesteşti, chiar dacă pentru gustul meu e un pic cam... excentric.

— Excentric? se miră mireasa.

— Da, dar nu-i nimic. Te-aş asculta zile întregi.

— Tanti-ta Sofica e ingineră şi-nţelege ce spui. Da' io pricep mai puţin normal, zice naşa Lena. Da' nu-i bai, copilă, că să ştii că şi mie-mi place cum povesteşti. Că de cînd erai mică normal am văzut că eşti deşteaptă.

— Mai am să-mi iau rămas-bun de la încă doi iubiţi, zice mireasa.

— Cînd am zis *Tatăl nostru,* mi-a trecut, zice verişoara Pulheria. De zece ori. Hî! Hî! Eram deocheată.

— Cin' să te deoache normal pe tine?

— La discotecă...

— Păi, nu zici normal că nu te lasă taică-tu?

— Nuuu! Da' atunci n-a ştiut! Tu erai la şcoală, zice Pulheria, arătînd cu capul către mireasă. Ştii cu cine m-am întîlnit? Hî! Hî! Cu Costel. La discotecă. El m-a deocheat. Am rămas surprinsă!..

— Vezi! Ţi-am zis normal că vară-ta asta e şmecheră.

Pulheria rîde.

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, ia povesteşte tu mai departe, că ai mai avut doi iubiţi şi eu am avut douăzeci de pisici şi pînă la ziuă trebuie să-ţi închei conturile şi cu ei, îţi spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima dimineaţă.

— Măi, vlăjganule, măi, sinucigaşule, de tine am avut parte cel mai puţin, zice mireasa. Şi cît mi-am dorit eu să sug la creierul tău!... Nici n-am apucat bine să-i simt gustul, că tu, una-două, te-ai făcut că nu s-a întîmplat nimic. Eram prea scundă pentru un nas aşa de bine înşurubat în creier cum e nasul tău. El vînează numai de-alea de rasă, care nu zboară mai jos de intelect. Iar eu, amărîta de mine, ţi-aş fi pupat tălpile, măcar picătura aia ce-ţi atîrna în vîrful nasului pe jumătate îngheţată s-o fi păpat... Măi, vlăjganule, măi, isteţule, habar n-ai tu ce fată bună sînt eu! C-am răbdat şi-am răbdat şi-ntr-o zi te văd la pămînt. Şi-atunci, ce-mi zic: ia să mă fac eu fată rea, să tabăr pe tine şi să-ţi halesc picătura cu nas şi cu creier cu tot. Da' eu, fată bună: nu doar că n-am sărit pe tine, da' m-am făcut că nici nu observ că

te-ai sinucis, măi, vlăjganule. Te-am bătut pe umăr, ți-am dat și bună ziua și chiar am tras un gît zdravăn din sticla de votcă pe care mi-o întindeai. Că și tu ai fost odată bun cu mine – n-am să uit asta. După ce a murit mătușa Zizi, nu mai scăpam de o imagine: mătușa Zizi mîncată de viermi pe toate părțile. Și plîngeam, și urlam că nu se poate să ni se întîmple una ca asta, că sufletul trebuie că-l salvezi și-l iei la tine, Doamne, undeva, la adăpost. Da' de unde suflet? Cine-i sufletul? urlam. Că nu se poate, Doamne, să taci așa și să te uiți cum ne mănîncă viermii! Și-atunci, tu ce-ai făcut, vlăjganule? Păi, așa cum viermii o mîncau pe mătușa Zizi pe toate părțile, tu mie mi-ai dat dragoste-dragoste-dragoste pe toate părțile. Creierul meu era o pereche de pantofi sport și tu erai șireturile, ca să-mi dai și-n vis tot numai dragoste. Și cu cuvîntul mi-ai dat dragoste. Cum se dă cu lingurița miere. Și dacă tot mai urlam, turnai și-n cuvintele mele dragoste, ca să trec dincolo cu bine. Te cam pricepeai și la moarte, da' și la viață. Ei, cum pot eu să uit asta, vlăjganule sinucigaș? Și uite-așa sînt obligată să mă port ca și cum aș fi vie.

— Ce vorbă-i asta, copilă?! zice nașa Lena. Îi fi obosită normal. Să nu dormi tu atîtea nopți... Io nu știu cum reziști. Și nici nu

mănînci la ore fixe. De ciorbă ce să mai vorbim normal...

— ...Că eu n-am vrut să mă nasc, zice mireasa. Întîi vii din mamă şi după aia tot vii din tine. Că pe altcineva nu mai ai să te naşti din el. Eu îmi cam trag clapa. Vreau direct naşterea aia care seamănă cu naşterea din mamă.

— Vecina... zice verişoara Pulheria, are bebe. Şase luni. Îl plimbă... zice ea şi-şi strînge pumnii în aer ca şi cum ar apuca un ghidon ...cu căruciorul. Prin faţa blocului. Hî! Hî! Şi ştii ceva? A divorţat! zice ea şi-şi pune palmele la gură, rîzînd icnit.

— Iedutule, zice tanti Sofica mai mult pentru sine, mă pune pe gînduri perspectiva ta asupra vieţii. Dar şi aceea asupra morţii.

Mireasa continuă:

— Toată viaţa ai senzaţii. Care ţi se strecoară în creier şi devin gîndire. Şi atunci nu mai poţi scăpa de ele. Singura cale de a te apăra este să transformi senzaţiile în cuvinte. De pildă, există o senzaţie pentru care am identificat următoarele cuvinte: autostradă, deşert, perete ars de soare... şi deja aud şi văd mai mult decît aş putea vreodată să exprim. Mai intră aici şi obloane verzi întredeschise, dungi de lumină răcoroasă pe podea, linişte,

cămașa albă din reiat, mansarda, seara caldă de vară... și mireasa începe să plîngă.

— Scumpete, zice mătușa Zizi, eu am avut douăzeci de pisici și n-am mai plîns și tu te smiorcăi pentru atîta lucru? Or' ce-ai?

— Caută-mă și adu-mă înapoi! strigă mireasa.

— Iedușule, zice tanti Sofica alarmată, nu e bine să plîngi înainte de nuntă!

— Ba n-are nimic normal, zice nașa Lena. Că toate miresele plîng înainte de nuntă. Da' dumneata nu știi, don'șoara Sofica, de unde să știi, chiar dacă ești ingineră și ești deșteaptă, că n-ai fost niciodată mireasă normal.

— Unii sînt incompatibili, zice tanti Sofica fără să se uite la nașa Lena.

— Eu am plîns, zice verișoara Pulheria. Tata... Nu m-a lăsat la discotecă. De Revelion. În bucătărie. Am închis ușa. Pe jos am plîns. M-am încuiat. Hî! Hî! Cînd am ieșit, tata mi-a dat o palmă. A zis că nu mă lasă să mă mărit, zice verișoara Pulheria și dă din umeri.

— Iedușule, zice tanti Sofica, mîngîind-o pe mireasă pe părul împletit, ia gîndește-te tu la ceva frumos!

— Ei, așa da, don'șoara Sofica, acum se vede normal că ești ingineră și ești deșteaptă! zice nașa Lena.

— A, da! zice mireasa și începe să rîdă. Mi-am amintit: Fidel Castro mi-a oferit trei perechi de pantofi. Albi, negri și roșii. Am încălțat pantoful drept de culoare albă. Îmi venea perfect. Pentru stîngul, Fidel Castro mi-a oferit pantoful roșu, dar eu am rîs și l-am luat pe cel negru, zice mireasa, continuînd să rîdă.

***

— Cînd vine dimineața, zice mătușa Zizi, trebuie să ai conturile încheiate. Pînă și pisicile mele se linișteau în zori. Povestește, scumpete, că acuși se face ziuă!

Și mireasa povestește:

— Mătușa Zizi avea douăzeci de pisici. Flămînde. În ultima ei dimineață nu le-a mai hrănit. S-a așezat pe pat obosită și dusă a fost. A venit o prietenă, a spălat-o, a pieptănat-o, a rujat-o și a îmbrăcat-o cu haine curate. Mătușa Zizi a rămas cu arătătorul mîinii stîngi puțin mai ridicat față de celelalte degete. Era gestul după care am recunoscut-o întotdeauna. Se întîmplă uneori să văd pe stradă o femeie sau o fetiță cu părul pînă la umeri, mergînd cu corpul ușor aplecat înainte, de parcă la fiecare pas ar trebui să învingă o greutate. E mătușa Zizi, îmi spun. După aceea a venit veterinarul.

Cu un sac de mîncare pentru pisici. A trecut pe lîngă mătuşa Zizi fără să se uite la ea. A intrat în camera pisicilor flămînde. Nouăsprezece guri căscate, nouăsprezece perechi de ochi înnebuniţi, nouăsprezece bestii de toate culorile alergau încoace şi-ncolo, călcînd peste o pisică moartă, Purtătorul de cuvînt. Unele reuşeau să se urce pe pereţi. Pînă şi Înţeleptul şi Înţeleapta se sălbăticiseră, ca Saddam Hussein cînd l-au prins americanii. Excrementele celor vii se întăriseră în jurul pisicii înţepenite. Veterinarul le-a aruncat mîncare amestecată cu somnifere. S-au repezit toate nouăsprezece să apuce cît mai mult. Atunci, din uşă, veterinarul a început să arunce mîncare în toată camera. Ele alergau disperate de colo-colo, ţipînd şi muşcîndu-se. Cînd veterinarul a închis uşa, peste stratul de excremente uscate şi peste pisica moartă era acum un strat de mîncare pentru pisici amestecată cu somnifere. După zece minute a intrat din nou la ele. Unele zăceau prin colţurile camerei, altele mergeau împleticindu-se. Le-a încărcat în saci de plastic. Pe Purtătorul de cuvînt nu l-a luat, fiindcă era mort. Veterinarul, un tînăr de douăzeci de ani, nu tocmai înalt, cu o claie de păr roşcată şi ochi albaştri spălăciţi, încă somnoros, purta un pulover gri cu mînecile suflecate. Mîna

dreaptă îi sîngera. Vorbea şi se mişca încet. Cu sacii ăia de plastic a trecut el din nou prin faţa mătuşii Zizi, fără să se uite la ea cum îşi ţinea mîinile pe piept, cu arătătorul stîng o idee mai ridicat decît celelalte degete. Unele nu adormiseră de tot şi mişcau în saci, aşa cum mişcă fătul în burta mamei. Numai că burţile alea de plastic erau ale nimănui.

— Iedutule, tu povesteşti aşa frumos şi ştii atît de multe, că te-aş asculta zile în şir. Chiar dacă uneori vorbeşti despre atrocităţi, zice tanti Sofica.

— Io nu pricep normal tot ce spui tu, copilă, zice naşa Lena, că io nu-s ingineră ca tanti-ta Sofica. Şi ştii că tare mi-i drag să te-ascult normal! Dar uneori mă sperie ce spui.

— Pînă vine dimineaţa, zice mireasa, trebuie să terminaţi de împletit părul meu, din care nu a căzut nici un fir. Pînă vine dimineaţa, trebuie să îmi iau rămas-bun de la toţi iubiţii şi să-mi spun toate poveştile. Şi-atunci vine graniţa : o pajişte ca aia unde am petrecut nemişcată trei zile şi trei nopţi, înconjurată de oi ca de un popor de mătuşi. Iar voi aţi fost numărate şi ceasurile au fost numărate şi ele ca pînă dimineaţă, cînd va veni mirele ca un miel, să am gata dantela din păr. Şi Pulheria iar a adormit. Trezeşte-te, Pulheria!

— Şi dacă beau cafea, zice verişoara Pulheria, dooorm... N-am treabă! Eu povesteam cu vecina, zice ea, întinzîndu-se. Da' de cînd s-a căsătorit... şi dă din umeri ...nu mai are timp. Da' a divorţat. Hî! Hî! Am fost pe la ea. Mi-a povestit...

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, povesteşte mai departe, că ai mai avut un iubit şi nu e bine să te prindă ziua fără să-ţi închei conturile şi cu el. Îţi spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima dimineaţă.

— Şi-am mai avut un iubit, zice mireasa, surîzînd. Tu ai fost prietenul meu ca un arbore frumos. Erai cel mai tăcut dintre toţi. Ar trebui, dacă s-ar putea, să nu respir, ca să te ajung din urmă, ca să-ţi zăresc colţul hainei măcar. Tu eşti înaintea noastră, a tuturor. Ultima dată cînd am fost la tine, urcam unul cîte unul scara îngustă spre apartamentul tău de la ultimul etaj. Pe tine nu te vedeam – erai înaintea noastră, a tuturor. Am văzut numele tău pe tabelul de la intrarea în bloc. Noi, prietenii tăi, nu voiam decît să ajungem sus, la tine, şi să bem ceva tare. Nimeni nu ştia cum urcă ceilalţi. Balustrada era roşie, becurile nu se stingeau niciodată, iar eu nu oboseam deloc.

— Cînd m-am îmbrăcat în arab... Hî! Hî!... Mai ştii? zice verişoara Pulheria. Cînd te-ai

dus la carnaval. Da' eu nu m-am dus... Dintr-un cearșaf... costumul! Și pe cap... un prosop... Hî! Hî! Turbanul! Mai știi? Tata... zice verișoara Pulheria, dînd din umeri ...nu m-a lăsat. Ne-a făcut poze... Aveam mărgele lungi. Tu te-ai dus...

— Pulheria, las-o normal să povestească ea, că ea-i mireasa! zice nașa Lena.

— Mă sperie gîndul că la un moment dat, cît de curînd, o să ajung la vîrsta la care tu te-ai oprit, zice mireasa. Că o s-o și depășesc, probabil, și asta va fi o nouă despărțire de tine, prietenul meu ca un arbore frumos. Că voi fi un fel de Alice în Țara Minunilor care crește și tot crește de nebună. Mă apucă spaima cînd mă gîndesc că tu n-o să vezi niciodată casa în care locuiesc eu acum, că n-o să-mi auzi niciodată vocea asta, mai matură și mai sigură de sine decît cea pe care o știai tu, că n-o să afli niciodată cine e mielul care dimineață îmi va fi mire. Iar eu n-o să-mi amintesc niciodată mirosul tău. Cel pe care l-am iubit cel mai mult, cînd l-am cunoscut, mirosea a bărbat tînăr care se spală rîzînd la lumina soarelui, cu geamul deschis. Cînd pleca, îmi înfundam nasul în tricoul în care dormise. Mirosea ca ploaia. La doi ani după ce ne-am despărțit, parcă îi îmbătrînise mirosul. Căpătase

un iz de stătut în care nu-l mai recunoşteam. Mă gîndesc uneori la el şi mi-e dor de călătoria noastră la marginea oraşului pe şoseaua mărginită de pădure, de ciorapul meu negru cu un fir deşirat, de coama lui blondă, strălucitoare... Dar el e altfel acum, pentru că e viu. Atunci mirosea ca ploaia, acum miroase ca o umbrelă pe care s-au uscat sumedenie de ploi. Pe el l-am iubit cel mai mult.

— Da' cum să ţi se facă dor de altcineva normal, copilă, cînd tu dimineaţă te măriţi? Ia vezi, că nu-i a bună! zice naşa Lena.

Dar mireasa continuă:

— Mielul bătrîn, la cei şaizeci şi cinci de ani ai lui, mirosea a deşert şi a detergent străin. Ceva cu totul nou pentru mine. Curăţenia lui trupească avea ceva din uscăciunea nisipului purtat de vînt încoace şi-ncolo, combinată cu prospeţimea soldăţească a detergentului cu care îi erau spălate hainele. Un detergent cinstit, fără parfumuri inutile. De altfel, mielul bătrîn a luptat în două războaie, aşa profet cum era. Nu încăpea nimic dulce în mirosul lui corect.

— Costel era locotenent-major! zice verişoara Pulheria. Mi-a adus ghiocei. Da, de 1 Martie... Ne-am plimbat în centru... I-am ţinut în vază o lună... Ghioceii!... Tata... zice

Pulheria şi dă din umeri ...i-a aruncat. A zis că s-au împuţit. Ştii, odată, cînd ploua şi bătea vîntul, m-a adus acasă sub umbrelă... Costel! Şi ştii ceva? L-am ţinut de braţ! zice Pulheria, rîzînd cu mîinile la gură.

— Iedutule, zice tanti Sofica mai mult pentru sine, am sentimentul că eşti tristă. Aş vrea să te bucuri că te măriţi...

— Lasă, don'şoara Sofica, zice naşa Lena, că se bucură normal copila, cum să nu se bucure, da' povestim şi noi, ca muierile...

— Ei, atunci, dacă povestim ca muierile, zice tanti Sofica fără să se uite la naşa Lena, trebuie să-ţi spun, iedutule, că ieri m-am întîlnit cu domnul cel frumos!

— Cu vecinul de la etajul şapte? zice mireasa.

— Da, răspunde tanti Sofica, zîmbind în barbă.

— Ăla grizonant, cu ochi albaştri, 1,85, fost fotbalist şi tată de fotbalist?

— Da, răspunde zîmbind tanti Sofica. M-a ajuns din urmă, mi-a dat bună ziua, mi-a zis pe nume, de era să-mi scape sacoşele cu lapte, s-a repezit să mă ajute, de nici n-am mai apucat să zic nu. Dar ce să zic nu, că mi se pusese un nod în gît de nu mai puteam să zic

nimic. Habar n-am ce l-o fi apucat. Adevărul este că are o nevastă cam prea grijulie. Parc-ar fi mama lui. Aşa şi arată. M-am şi mirat că ieri era singur. O fi ştiind doamna de ce-l păzeşte ca pe butelie, cum se spune... Are nişte sclipiri în ochi domnul cel frumos!... Parcă-i actor de Hollywood! Nu-mi închipui că l-aş fi sedus eu, dar o fi simţit şi el nevoia de puţină conversaţie.

— Ia uite la don'şoara Sofica! zice naşa Lena, plesnindu-şi palmele. Io-i plîngeam de milă normal că-i singură şi ea se dă la bărbaţi însuraţi! Ca-n vorba aia normal: *Mutu' mîncă untu'.*

— Pîine cu unt, zice verişoara Pulheria, îmi place cel mai mult. Mama a făcut gem. S-a stricat tot. Hî! Hî! M-a trimis la alimentara să cumpăr. Gem şi sirop. Da' mie-mi place fără gem. Numai pîine cu unt. Şi cu usturoi. Hî! Hî! Şi nu faci gripă!

— Iedutule, zice tanti Sofica, înainte să te căsătoreşti, vreau să-ţi spun şi eu ceva, pentru că eu cred că tu semeni mult cu mine.

— Ei, seamănă cu dumneata normal! sare naşa Lena. E deşteaptă, ce-i drept şi dumneata eşti deşteaptă, da' ea-i deşteaptă altfel normal. Şi nu te supăra, da' ea-i frumoasă: păi, uită-te la ea, ce ten, ce ochi, ce gură! Doamne, o

iubesc mai mult decît dac-ar fi fost copila mea! Din suflet mă bucur normal că se mărită. Că io cred că băiatu' ăla-i de treabă şi o s-o iubească. Zi, don'şoara Sofica, mă scuzi normal că te-am întrerupt! Şi nici nu-i înţepată ca dumneata!

— Eu semăn cu tata! zice Pulheria mîndră. Merg ca el. Ca militarii!

— Taci, Pulheria, că s-o pornit normal don'şoara Sofica şi ei nu-i trebuie multe să se supere.

— Tu ştii, iedutule, zice tanti Sofica, eu nu mi-am dorit niciodată altceva decît un bărbat pe măsura sufletului meu sensibil. Să avem aceleaşi preocupări, să mergem împreună la teatru, la Operă, să răsfoim împreună albume de artă, să facem călătorii... Cînd am fost la Veneţia, am suferit cel mai tare de singurătate. Îţi poţi închipui...

— Cînd am fost la Chişinău, zice Pulheria, am mîncat bomboane. Şi am băut vin! Tata nu m-a văzut. Hî! Hî! O sticlă întreagă... Singură!

— Perechi-perechi erau în toată Veneţia, zice tanti Sofica. Care foarte tineri, care la şaptezeci de ani. Şi toţi umblau de mînă sau îmbrăţişaţi. Numai eu singură-singurică în oraşul îndrăgostiţilor, oftează ea. Mă gîndesc uneori că la Veneţia mi-ar plăcea să mor...

— Ce să ne mai facem! zice naşa Lena. Ba mie mi-ar plăcea să mor normal în patu' meu, cu îngeru' mamii lîngă mine. Nu pe coclauri, ca neoamenii!

— Că se şi spune, continuă tanti Sofica melancolică, Veneţia este locul cel mai adecvat deopotrivă pentru a iubi şi pentru a muri. Sînt atîţia artişti care au remarcat asta.

— Ca din carte le zici normal, don'şoara Sofica. Vezi să nu-ţi uiţi vorba!

— Dar altceva am vrut să-ţi spun, iedutule, că pe astea le ştii şi tu foarte bine. Te iubesc prea mult ca să nu-ţi dăruiesc zestrea mea sufletească, fiindcă altceva nu am. E drept, zice tanti Sofica, şi eu sînt dificilă. Dar, dacă îmi propun să rezolv ceva, nu există să nu o scot la capăt. Tortul de la ziua ta, iedutule, de trei ori l-am făcut pînă mi-a ieşit perfect.

— Păi, cred şi io normal că nu ţi-ai găsit bărbat! zice naşa Lena. Ai dumneata picioare frumoase şi eşti ingineră, da' bărbaţilor nu le trebuie tort perfect normal. N-oi fi nici io a mai mîndră dintre toate, cu defectele ăstea de la mînă şi de la picior, şi nici uşă de biserică nu-s, că vezi ce cap de păpuşă am şi-acum, de-ntorc destui capu' după mine, mai ales dacă mă-mbrac elegant normal, da' io ştiu să ţin un bărbat. Ştiu că-n fiecare zi tre' să-i pun o

zamă-n faţă şi la felu' doi tre' să-i schimb farfuria. Şi mai ştiu şi unde să-l pup şi ce să-i zic normal. Şi dacă am ceva de-mpărţit cu el, apăi îi zic, nu stau botoasă – şi se uită la tanti Sofica – ca muta-n fundu' patului, să-i vină ăluia să-şi ia cîmpii normal. Îi zic ce nu-mi convine şi dau de pereţi cu ce apuc dacă nu mai pot răbda. Acum o săptămînă am spart toate farfuriile întinse. Da' după aia-mi trece. Şi sîntem iar ca doi porumbei. Drept îi că şi el îi tare bun, îngeru' mamii. Hai normal, omu' meu, să cumpărăm farfurii, să nu-ţi dau şi felu' doi tot în strachina de zamă. Şi-o venit sufletu' mamii şi-am cumpărat ce mi-o plăcut mie, să se asorteze cu zugrăveala normal. C-am zugrăvit acu' o lună, că dacă tot am plătit pentru vecina de la parter, că tot io am lăsat apa deschisă, am zis să zugrăvim şi noi. Nici cîr n-o zis normal floarea mamii!

— Trei bărbaţi am ţinut eu şi douăzeci de pisici, zice mătuşa Zizi. Preferatul meu era Purtătorul de cuvînt. Dar povesteşte tu, scumpete, că trebuie să ai conturile încheiate cînd vine dimineaţa, îţi spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima zi.

Şi mireasa povesteşte:

— Într-o dimineaţă m-am trezit cu gîndul să plec. M-am îmbrăcat bine, că era iarnă şi bătea

un vînt uscat. Pe drumul care iese din oraş toate dughenele erau deschise. Mi-am cumpărat un covrig mare şi fierbinte cu susan. În intersecţia de la gară nimeni nu respecta semafoarele : maşini, oameni înfofoliţi, copii gălăgioşi, cîini, maşina poliţiei, domnişoare cu păru-n vînt, o căruţă cu coviltir, un scuter galben, o ţărancă îmbrobodită, paporniţe cu legume... Dincolo de gară s-a făcut linişte. Am mers aşa vreo zece minute. Am ajuns sub un pod mare. O turmă de oi păştea iarba grasă. Am numărat la ele nemişcată trei zile şi trei nopţi. Pe deasupra treceau maşini în viteză. După pod au început să se-nşire clădiri gri cu cîte două-trei etaje, toate la fel. Covrigul se răcise. Trăgeam de el parcă era de cauciuc. Nu eram singură. Vîntul bătea şi mai tare. „Te iubim aşa cum eşti !", am strigat, fiindcă nu era uşor să te faci auzit. „Care noi? Care noi?", a venit răspunsul. „Ai să vezi cînd ai să te apleci să-ţi legi şireturile", am zis. O vreme am mers în tăcere. *Aici vindem creioane Koh-I-Noor. Nu vindem ţigări minorilor*, se putea citi pe o uşă de tablă. Mai încolo, întorcînd capul spre dreapta, printr-o poartă deschisă am văzut cruci albe, flori înalte de toate culorile şi un cer albastru cu soare la mijloc. Pe o săgeată care ne arăta de unde venisem scria *Servicii*

funerare non stop. La Boboc. În vîrful săgeţii clipea un ochi. Am numărat ferestrele de pe un perete. Nu eram singură, dar nu era uşor să-i văd faţa, se lăsase o ceaţă deasă, un fel de noapte.

— Io acum nici nu ştiu normal dacă tot ce zici tu, copilă, e din deşteptăciune sau din ţicneală. Zău! Nu mi-o lua în nume de rău normal, da' ai grijă! zice naşa Lena.

— Iedutule, eu nu ştiu să povestesc aşa frumos ca tine, dar încă nu ţi-am spus lucrul cel mai important, zice tanti Sofica.

— Zestrea normal. Sau cum i-ai zis?

— Rămăsesem la tortul perfect. Ei, zice tanti Sofica, şi tortul perfect se acreşte dacă nu-l mănînci. De la o vîrstă nu-ţi mai place de nimeni. Celorlalţi li se pare că faci mofturi. Ţi se spune: nu dai socoteală nimănui, n-ai copii, n-ai bărbat. Ce viaţă uşoară! Dar nu-i aşa. Nimeni nu ştie ce-i în sufletul meu. Pentru simplul motiv că nimeni nu trăieşte singurătatea mea, zice tanti Sofica şi dă să plîngă.

— Bunica zice că de ce nu mă mărit, spune Pulheria. Mi-a făcut zestre. Zice că de ce nu mă lasă... tata... şi dă din umeri.

— Uite, nici eu n-am înţeles-o pe Zizi, cum a putut să accepte trei mariaje, zice tanti Sofica, trăgîndu-şi nasul. S-a ars o dată, s-a ars

şi-a doua oară, dar să te arzi şi-a treia oară!... Mi se pare incomprehensibil!

— Incom-ce?! Vorbeşte normal normal, să te-nţeleg şi eu, don'şoara Sofica! zice naşa Lena.

— De neînţeles, zice tanti Sofica fără să se uite la ea. Iar pe pisici nu le puteam suferi. Îţi spun acum abia, iedutule, din cauza lor n-o mai vizitam. Cînd mă pregăteam să plec în Egipt, i-am spus: „Zizi dragă, dă pisicile alea şi vino cu mine să vezi mormîntul lui Tutankamon!". S-a supărat îngrozitor şi a zis că preferă să-l viziteze pe Tutankamon direct pe lumea cealaltă decît să dea pisicile. Eu cred că trăia şi-n ziua de azi dacă nu erau ele.

— Păi, ce-mi mai trebuia Egipt? N-aveam eu Egipt acasă, cu toate pisicile mele? zice mătuşa Zizi.

— Mama spăla după Miki, zice verişoara Pulheria. În fiecare zi. Cînd era în călduri... Hî! Hî! Făcea numai în patul meu, rîde ea.

— Tare mult mi-ar plăcea să-mi împlinesc prin tine toate aspiraţiile mele, iedutule! zice tanti Sofica. Cînd tu ai o reuşită, empatizez extraordinar: parcă mi s-ar întîmpla mie. E o strînsă legătură între noi. Pe cît de nefericită şi decepţionată am fost eu, pe atît de fericită şi de realizată îmi doresc să fii tu, iedutule

scump! De aceea investesc în tine dorinţele mele cele mai fierbinţi. Asta e zestrea sufletească pe care ţi-o dăruiesc!

— Bună zestre! zice naşa Lena. Tanti-ta Sofica tace, tace, dar şi cînd le zice, apăi le zice normal! Are şi ea dreptate în felul ei, că nu degeaba-i ingineră. Şi tu, copilă, nu te supăra, da' cam mult ai vorbit de unu', de altu', da' de bărbată-tu nu zici o vorbă normal! Nu-i a bună!

— Păi, vorbesc de ei, zice mireasa, că din ei au mai rămas doar vorbele. Că parte nu mai am decît de mielul tînăr care vinde mîncare pentru pisici, îmbrăcat în costum negru de gală.

— Dacă nu te-aş cunoaşte normal, aş zice că parcă-ţi pare rău că de alţii nu mai ai parte. Fă ce vrei, copilă, da' bărbatu' să-ţi fie bărbat. Şi zama să fie zamă normal!

— Cînd dai asemenea sfaturi, înseamnă că te-ai confruntat cu situaţia respectivă! zice tanti Sofica.

— Io m-am confruntat cu multe situaţii normal, don'şoara Sofica! zice apăsat naşa Lena. Că io n-am trecut prin viaţă ca gîsca prin apă!

— Cel puţin aceste polemici mi-au alungat somnul, zice tanti Sofica înţepată.

— Scumpete, dar povestește tu, că tu ești mireasa și acuși vine dimineața! zice mătușa Zizi.

— Și-n viset tot numai de el am parte. Se făcea că mielul a fost o vreme în deșert. Nisip era în capul lui, nisip era cît vedeai cu ochii. Ziua era o dungă aurie, lată de cîțiva centimetri, cădea oblic și se termina în nisip. Mielul nu spunea nimic. Mai era acolo cineva care îmi explica științific și pe-ndelete ce e cu dunga aia de zi. Aproape că pricepeam. Mielul, așezat într-un fotoliu, mă trăgea peste el și eu îi cuprindeam șoldurile cu coapsele și el mă săruta. Îmi plăcea, dar îmi era cam rușine de domnul acela care dădea explicații științifice. Mielul își îngropa capul în poala mea. O vreme l-am crezut mort. O vreme am crezut că nu-i nimic de făcut. Pînă cînd, odată, cînd s-a aplecat să-și lege șireturile, mi-a venit să-l sărut pe creștet. Sub piele avea rîuri. Spunea că mă iubește cu ele. Uită-te la noi, îi spuneam, eu fierb carne și legume într-o oală roșie, zic că fac supă, tu ai fost mort atîta vreme, zici că te-ai săturat, vrei sentimente, vrei niște căpșuni prăjite sau oul roșu de struț, greu ca o piatră de moară, pe care l-am căpătat eu. Aerul acesta curat intră în noi în

acelaşi timp, ai putea crede că ne-a intrat acelaşi vis în creiere.

— De Paşti, zice verişoara Pulheria, am vopsit ouă... Ştii cu ce? Cu foi de ceapă. Da! Eu le-am vopsit. Şi am desenat... cruci. Am fost la şcoala populară de artă. Hî! Hî! Şi ştii ceva? L-am desenat şi pe... Hî! Hî! Pe Isus! Cristos! Tata nu crede.

— Ţi-o sărit şi ţie somnu' normal, Pulherie?

— Nuuu! Da' am dormit! zice Pulheria.

— Cît ai dormit? Că nu te-am lăsat normal!

— Nuuu! Că dorm oriunde. Cîte zece minute. Hî! Hî! Şi mă trezesc. Şi iar adorm... Şi cu ochii deschişi! Dorm. Da! Hî! Hî!

— Las' că şi tu eşti ca neoamenii normal! Cînd închizi ochii, zici că nu dormi, cînd stai cu ochii deschişi, zici că dormi. Da' nu-ţi scapă nimic normal.

Pulheria rîde icnit.

— Auzi, copilă, zice naşa Lena, să vezi normal ce-am păţit de Paşti la soru-mea. Ne aşezăm noi la masă, masă bogată, că soru-mea tre' să se dea ea mare, că altfel nu-i sănătoasă. Toate bunătăţile: ceapă verde, roşii, drob, şunci, caşcavaluri, icre, ouă umplute normal... Şi aduce soru-mea un platou cu pulpe de pui. Toate bune şi frumoase. Da' ne pune normal la fiecare cîte o străchinuţă cu apă. „Asta ce

mai e normal, tu, soru-mea?", o-ntreb. Ea nu zice nimic. Iau io strachina, o miros, n-avea nici un miros. Îmi bag botu-n ea... Acritura de pe lume! „Păi, tu, soru-mea", zic, „îți bați joc de noi? Ne dai să bem apă cu lămîie? Și nici nu i-ai pus o țîră de zahăr măcar... Da' ai dreptate", zic, „nici nu-i așa de rea normal, că ne mai taie greața după atîta drob și maioneză". Și-o beau pe toată. „Asta nu-i de băut, Lenă, asta-i ca să-ți bagi degetele-n ea", zice ea atunci. „Păi, de ce să-mi bag, tu, soru-mea, degetele-n ea normal", zic. „Păi, de-aia", zice ea, „că puiu' se mănîncă cu mîna și te murdărești și-atunci îți moi degetele în apă cu lămîie, să nu lipești". „M-ai dat gata, soru-mea", zic. „Da' unde ai învățat, tu, din astea?" Da' io știu normal că ea o făcut-o dinadins, ca să rîdă de mine.

— Sora mea, zice mireasa, a spus odată că ar trebui să scriu o carte care să se cheme *Grădina stomatologică.* De fapt vorbea ca și cînd aș fi scris deja o carte cu titlul ăsta. Sora mea avea atunci fața albă și părul vopsit negru. Am făcut o strîmbătură groaznică, aia cînd din stomac se pornește în sus pînă în gît o mînă zdravănă care te prinde de căptușeala gurii. Sora mea s-a speriat – tocmai îmi vorbea de strategii editoriale sau teritoriale și eu nu

puteam să-i spun că mă apucase disperarea în legătură cu soarta ei și-atunci, ca să-i dau totuși o explicație pentru strîmbătura mea, i-am zis că nu-mi amintesc unde am citit fraza : *Continua să traseze un alt eu în ea.* Dintr-odată sora mea a tăcut, s-a ridicat în picioare și, cum stăteam față în față, am văzut că părul i-a revenit la culoarea naturală și chipul îi strălucea, parcă ar fi înviat. Numai în ochi îi pîlpîia o lumină tulbure, cum trebuie să fie lumina de pe fundul oceanelor.

— Am văzut la televizor, zice verișoara Pulheria. Scafandri. Se scufundau. Eu știu să înot. În apă sărată. Hî! Hî! Era să mă înec. M-a salvat. Știi cine? Fratele! E mai mic...

— Copilă, da' tot nu ne-ai povestit nimic de bărbată-tu normal, zice nașa Lena.

— Multă vreme nu i-am văzut chipul. Multă vreme am mers unul lîngă altul prin viscol. Așteptam să se-aplece să-și lege șireturile. Mi s-a făcut așa de dor de el... Și pînă dimineață mai e așa de mult... zice mireasa.

— Te-nșeli, iedutule, zice tanti Sofica. Așa se întîmplă cînd aștepți ceva impacientat.

— Pînă în zori trebuie să-ți închei socotelile, zice mătușa Zizi. Îți spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima

dimineață. Povestește, scumpete, că nu mai e mult pînă la ziuă.

— Poate că mă-nșel, zice mireasa. Numai că, nu știu dacă ați observat, dar eu din cînd în cînd dispar.

— Cum să dispari normal? zice nașa Lena. Că de cînd am venit, eu, cel puțin, nu mi-am scos degetele din părul tău, copilă.

— Din cînd în cînd, continuă mireasa, se întrerupe. Dar vine pisica Păpușescu, se uită fix la mine și ceasul începe să-și învîrtă secundarul ca nebunul.

— Pisicile văd multe, zice mătușa Zizi. Griuța mea, după ce-a murit mama, se tot uita fix la ușă. Dacă o duceam în altă parte a casei, se întorcea în camera mamei să se uite fix la ușă.

— Nu mai e mult, zice mireasa. Dar mă tot întreb cum o să ajung la el, cum o să pășesc, cum o să-mi întind brațele și cum o să-mi umfle vîntul fustele... Tristețea mă ține în camera asta provizorie. Tristețea e atunci cînd nisipul se așază pe fundul vasului și apa rămîne limpede.

— Cînd s-a-nsurat Costel... am fost tristă, zice verișoara Pulheria. Da' știi ceva? Mi-a dat telefon. Mi-a zis... Știi ce? Că a ieșit de sub duș. Hî! Hî! Am rămas surprinsă.

— Ziua întîrzie acum să vină, dar odată n-a mai vrut să plece, zice mireasa. Ca un musafir de care nu poţi scăpa. S-a instalat în camera asta. Nici nu mă băga în seamă. Ziua făcea să fie totul mereu de la-nceput. Şi prea mult. Şi-am băgat de seamă că toate moleculele tari din aer s-au aranjat perfect disciplinate în josul pîntecelui meu. Imediat creierul a luat în stăpînire acest teritoriu. Nu i-am cedat zilei noua mea extremitate. Cu ea am spintecat ce-a mai rămas din aerul camerei. Prin ea m-am livrat întreagă în cine vrei şi cine nu vrei. N-am stat s-aleg. Datorită zilei, în continuare totul era nou. Ziua îşi punea pe mine fasciculul dintotdeauna. Dar de-acum aveam ce să-i opun.

— Io nu prea te-nţeleg normal, copilă, zice naşa Lena. Nici pe tanti-ta Sofica n-o prea înţeleg, că ea-i ingineră şi io nu-s. Da' ştiu că ea vorbeşte ca din carte şi tu, cum să zic normal, da' tu altfel grăieşti.

— Înainte de Costel, zice verişoara Pulheria ...am vorbit cu un locotenent. Hî! Hî!

— Da' văd că ţi-o sărit de-a binelea somnu', Pulherie! zice naşa Lena. Adevăru-i că dacă nu adormi pînă pe la unu, nu mai adormi normal nici cu slujbe.

— Tata nu ştie, zice Pulheria. Şi ştii ceva? A vrut să mă sărute... rîde Pulheria icnit.

Locotenentul! Da' Costel... zice ea și-și agită arătătorul în semn de negație ...n-a vrut. Era locotenent-major.

— Păi, cred și io normal, zice nașa Lena. Cin' să vrea să se pupe cu tine? Poate Han-tătar!

— Da, da' după aia, rîde Pulheria cu palmele la gură, m-a chemat la el. La unitate. Costel. A zis să facem duș împreună.

— Și ce-ți strica normal să faci și tu duș cu un bărbat? zice nașa Lena.

Verișoara Pulheria dă din umeri:

— Mie-mi place la discotecă.

— Fii atentă la mine, Pulheria, că te-nvăț să-ți fie bine normal, zice nașa Lena. Cînd te mai cheamă vreun locotenent pe la unitate, tu să te duci, auzi normal?

— Am cunoscut un ofițer, zice Pulheria.

— Și cu ofițeri normal poți să te duci. Du-te cu orice bărbat, dacă te-o mai chema vreodată un bărbat normal, că altfel, de la discotecă o să te duci direct la mănăstire, Pulheria!

— Am fost. La mănăstire, zice Pulheria.

— Ai fost, ai fost, da' într-o zi n-o să te mai întorci normal de-acolo. Să nu-mi zici mie Lena dacă n-o să fie așa normal.

Pulheria dă din umeri.

— Iedutule, zice tanti Sofica, m-am tot gîndit la ce ai spus, că şi mie mi-a sărit somnul. Intuiţia îmi spune că toţi bărbaţii pe care i-ai iubit poartă amprenta unui model pe care-l ai în tine.

— Aha, zice naşa Lena, de-aia nu prea vorbeşti dumneata normal, don'şoara Sofica, că gîndeşti. Da' vezi, că tot de-aia ai rămas nemăritată: că gîndeşti prea mult. Acum pricep io cum vine treaba asta: păi, ce, parcă bărbaţilor să gîndeşti normal le trebuie?

— Unora le place să mai şi gîndeşti. Desigur, nu e cazul celor care adoră să li se spună *îngerul mamii*, zice înţepată tanti Sofica.

— Auzi, tu, .îi fi tu ingineră cu picioare frumoase, da' de îngeru' mamii să nu te pună necuratu' să te mai legi, că nu ştii de ce sînt în stare normal! sare naşa Lena.

— Eu mi-am dorit un altfel de bărbat, cum, din păcate, nu există, zice tanti Sofica.

— Habar n-ai! zice naşa Lena cu dispreţ. Vorbeşti ca o ingineră, da' la bărbaţi nu te pricepi normal nici cît Pulheria. Ţi-aş spune io cîteva să mă ţii minte, da' e nunta copilei şi nu vreau normal să ne certăm.

. — Oricum eu nu m-aş putea certa cu o persoană de alt calibru decît mine, zice tanti Sofica.

— Mi-e şi milă de tine normal. Te ţii cu coada pe sus, da' e vai de capu' tău, zice cu lehamite naşa Lena.

— Tanti Sofica e sensibilă, strigă mireasa. Las-o în pace, că se emoţionează uşor.

— Da' ce i-am făcut normal, copilă? zice naşa Lena. Ce, crezi că-i strică să i le spună cineva în faţă? Că n-or fi prea mulţi ăia de se-ncumetă normal să i le citească.

— Iedutule, zice tanti Sofica, lasă-mă pe mine, ştii că detest să ies în evidenţă. Mai bine povesteşte despre bărbaţii aceia, mă interesează să detectez ce au ei în comun.

— Te interesează normal bărbaţii, zice naşa Lena. Că pe toate ne interesează ce au ei în comun.

— Parcă aş dezlega o intrigă poliţistă, continuă tanti Sofica netulburată.

— Nici un miel bătrîn, nici un vlăjgan sinucigaş, nici un prieten ca un arbore frumos, nici un dragul meu, zice mireasa. E în mine un bărbat cît Empire State Building. Şi nici unul dintre toţi ăştia nu i-a făcut faţă. Numai cu mirele care va veni dimineaţă ca un miel bărbatul din mine a dat mîna, de parcă s-ar fi regăsit doi vechi tovarăşi de arme.

— Cum aşa, tu, copilă? se miră naşa Lena. Io ştiu normal că bărbatu-i bărbat şi femeia-i

femeie. Da' o fi şi altfel, că tu eşti deşteaptă. Numa' spune să mai pricep şi io normal!

— Ca să ajungi la armonie cu tine, zice tanti Sofica, trebuie să-ţi refaci unitatea dintre *animus* şi *anima*. Nu-i aşa, ieduţule, că asta ai vrut să spui?

— Ioi! zice naşa Lena uitîndu-se chiorîş. Tanti-ta Sofica grăieşte-acuma-n limbi străine normal. Apăi io şi cu turcii m-am înţeles, c-am făcut afaceri cu ei la Istanbul, da' cu tanti-ta Sofica nu m-oi înţelege normal în veci pururi!

— Cînd m-am tuns scurt de tot, au crezut că sînt băiat, zice verişoara Pulheria rîzînd. Da. La şcoală. Au rămas surprinşi. Şi înainte să mă nasc....

— Te-or fi tuns înainte să te naşti normal? La tine orice-i posibil, zice naşa Lena.

— Nuuu! rîde Pulheria. Da' mama... Avea burta ţuguiată. Credea... că sînt băiat.

— Cine ştie dacă nu era mai bine.

— Eu pe Griuţa mea de motănel am luat-o, zice mătuşa Zizi. Şi nu trece multă vreme şi-mi toarnă prima generaţie. N-avea încă un an. Povesteşte, scumpete, că acuşi vine dimineaţa.

— Povesteşte, copilă, despre băiatu' ăla cu care te măriţi normal. Că te-am întrerupt. Povesteşte cum v-aţi cunoscut, zice naşa Lena.

— Cu turaţia 47, zice mireasa. Aşa a venit. Era atunci un soare orbitor. Numai eu în umbră, ca-ntr-o apă sărată. Că nici nu puteam scăpa din ea, dar nici nu mă puteam duce la fund. Am stat aşa nemişcată, înconjurată de oi. Şi a venit mielul cu aparatul de desalinizare. Umbra mea s-a făcut una cu umbra lui. Nu se mai vedea decît mielul, bine aşezat la mijloc, în costumul lui negru, ca pentru Operă. Nu zicea nimic. Lăsase totul şi mă căuta. Trecea un tren subteran, şinele tremurau o vreme şi măduva lor argintie ţipa. Mielul stătea alături liniştit, cu picioarele încrucişate sub el, cu mîinile pe genunchi, parcă vindea mîncare pentru pisici. Făcuse ce i s-a spus: venea spre mine cu turaţia 47.

— Costel era înalt. Locotenent-major, zice verişoara Pulheria. 1,90 m. Mai înalt decît tata. Hî! Hî!

— Ce mult mai e pînă dimineaţă! oftează mireasa. Şi mi s-a făcut aşa de dor de el... Dacă n-o să vină?

— Scumpete, potoleşte-te! Or' ce-ai? zice mătuşa Zizi. Că pînă dimineaţă mai e chiar foarte puţin. Ascultă-mă pe mine, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima dimineaţă, şi spune acum ce-ai de spus!

— Iedutule, zice tanti Sofica, mîngîind-o pe mireasă pe părul împletit, nu te lăsa pradă anxietăţii !

— Auzi, copilă, bagă-ţi minţile-n cap normal şi termină cu prostiile, zice naşa Lena. Şi dumneata, don'şoara Sofica, n-o mai cocoloşi atîta. Mai bine spune o poveste de-a ta, copilă, că io tot n-am priceput normal cum îi cu ficioru' ăla cu care te măriţi.

Şi mireasa povesteşte :

— Acum sînt detoxificată. Ştiţi cum e, majoritatea îşi poartă umbra cu lejeritate, cum îşi poartă pardesiul pe braţ cînd e prea cald. Numai că pardesiul mielului abia poate fi purtat pe ambele braţe. Cine a încercat să umble cu el în spinare n-a putut face mai mult de doi paşi. Eram intoxicată cu umbră. Am zis : *Eu aicea mă opresc.* Şi m-am făcut o bilă mare. Albă. Nimic n-o putea urni. Dacă o loveai, nu scotea nici un sunet. Şi a venit la mine o apă. Zicea că o cheamă Ioana. Voia să mă înlocuiască. După aceea m-am întîlnit cu sora mea, care m-a întrebat dacă îmi amintesc unde a fost lovită de maşină. Şi a mai spus ceva care semăna cu urma unei roţi pe nisip. I-am spus că acolo s-a întîmplat şi am întrebat-o cum o cheamă. A zis *Olga.* Şi mi-a

întins o mînă. Purta o mănuşă neagră uzată. În ce mă priveşte, deja mă născusem şi aveam evidenţe. De pildă, cu mortul acela în mare vogă. Toată lumea era înnebunită după el, ca după un multaşteptat. Se scria despre el peste tot, era considerat *cel mai*, se murea după el. V-am mai povestit. Eu ştiam sigur că e mort de-a binelea şi că nu-i nimic de făcut. Totuşi, o vreme l-am lăsat să-mi sufle în ceafă. Totuşi, o vreme i-am gătit, i-am cîrpit ciorapi, l-am spălat... La urma urmei, aşteptam şi eu pe cineva, nu? De fapt, numai eu ştiam că e mort. Dacă am încercat să le spun şi altora, ei nu că n-au înţeles cum vine asta, dar nici măcar nu m-au auzit, oricît de tare aş fi strigat. De îngropat, însă, nu l-am îngropat. „Eu aicea nu mă bag“, am zis.

— Morţii cu morţii şi viii cu viii normal, zice naşa Lena. Nu mai vorbi, copilă, de din ăştia, că nu sîntem la priveghi.

— Povesteşte, scumpete, că tu eşti mireasa! zice mătuşa Zizi.

Şi mireasa continuă:

— Problema este că de cînd nu-l mai spăl pe cap, nu mai ştiu cum să mă port cu el. Ar trebui să fiu iar atentă. De altfel, chiar mortul mi-a amintit că, deşi toată lumea e înnebunită după el ca după un multaşteptat, eu nu pe el îl aştept.

— Io vorbesc normal cu pereţii! bombăne naşa Lena.

— Ieduţule, zice tanti Sofica, eu te înţeleg cum nu se poate mai bine, să ştii! Tu încerci să-ţi lămureşti propriul abis.

Naşa Lena o priveşte chiorîş.

— Bluza asta e de la vecina care a murit! zice verişoara Pulheria. Mi-e bună. Hî! Hî! Tata... zice ea şi dă din umeri ...nu mă lasă. S-o port. E de la mort. Aşa zice. Şi ce dacă?... Ştii ceva? Nu m-a văzut! rîde Pulheria cu palmele la gură. Cînd s-a culcat... am plecat.

***

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, povesteşte, că nu mai e mult pînă dimineaţă.

— Nu mi-e prea bine, zice mireasa.

— Aoleo, copilă! sare naşa Lena. Îi fi obosită normal! Să nu dormi tu atîtea nopţi! Şi te aşteaptă o zi aşa de grea! Frumoasă, da' grea. Io, cînd am fost mireasă, n-am pus normal geană pe geană. Păi, ce, parcă în fiecare zi mă lua de nevastă îngeru' mamii? Ce nuntă am avut! Ce poze! Eram o păpuşă. Ca tine. Deh! Fost-ai lele cînd ai fost... Toată nunta am jucat, n-am stat o clipă, aşa, cu picioru' ăsta amărît normal. Da' cu tine-i altceva. N-ar fi rău să dormi un pic. Uite, noi nu mai avem mult de lucru la părul tău, ai putea să pui capu' pe pernă măcar un ceas normal.

— În ultima noapte n-am putut să dorm, zice mătuşa Zizi. Am umblat prin casă pînă la

ziuă. M-am ținut tare. Dar am obosit așa de rău, că n-am mai fost în stare să-mi hrănesc pisicile. De-aceea îți spun, povestește, scumpete, că nu e bine să-ți lași conturile neîncheiate. Și acuși vine dimineața.

Și mireasa povestește:

— Eu nu mai dorm de mult. Dar de visat, visez. M-am întîlnit zilele trecute cu mortul. Era cu un prieten care a sărutat-o pe gură pe sora mea. Cînd am vrut să-mi iau rămas-bun de la mort, s-a ascuns. El glumește așa uneori. Atunci am văzut ce de oameni sînt în jurul lui. L-am strigat: „Unde ești, că vreau să-ți spun la revedere". Lumea rîdea. Pînă la urmă m-am prins că se pitise sub trei oameni de-ai lui. Am aruncat cu o castană și l-am nimerit drept în căpățînă. Așa a ieșit din ascunzătoare. Cei trei se prăpădeau de rîs. Apoi au trecut pe lîngă mine toți oamenii mortului, îmbrăcați colorat, destul de tineri și gălăgioși. Curînd m-am trezit într-o încăpere cu un pat imens în care se lăfăia mortul. Oamenii lui mișunau pe lîngă el. M-am urcat în pat să-i explic mortului că renunț. El avea o față de om bun și încerca să mă mîngîie pe păr. Zicea: „Bine că avem timp". „Au trecut luni de zile", strigam. „Bine că le avem", zicea el calm. Îl amenințam că o s-o las baltă. El răspundea liniștit că mi-a trimis

o scrisoare din Rîmnicel, pe care probabil încă nu am primit-o. Aproape plîngînd voiam să-l fac să-i pară rău. El voia să mai observe una, alta. Eram disperată că s-a făcut prea tîrziu. În realitate, cînd m-am trezit din nou lîngă sora mea, era foarte devreme. Într-un viset eu şi sora mea stăteam faţă în faţă pe cîte un fotoliu. Preoteasa a zis că se duce să facă pipi. Atunci a intrat pe geam o vrabie. I-am spus soră-mii s-o scoată ea afară. După un timp, întîlnindu-ne în casa preotesei, eu şi sora mea ne-am aşezat faţă în faţă pe cîte un fotoliu. Preoteasa a zis că se duce să facă pipi. Atunci mi-am amintit visetul şi i l-am povestit soră-mii. Ea a rîs, a zis că mai lipseşte vrabia şi s-a apucat să-mi citească dintr-o carte. La scurt timp am oprit-o să-i arăt vrabia şi să-i spun s-o scoată ea afară. Dar vrabia a ieşit singură pe fereastra deschisă. I-am povestit şi preotesei întîmplarea şi ea a spus că nici nu-i venise să facă pipi, s-a dus la toaletă doar aşa...

— Noi avem porumbei, zice verişoara Pulheria. Da! Pe balcon. Vin. Să le dăm de mîncare. Hî! Hî! Miki... a sărit. După ei. N-a murit. De la etajul patru! Hî! Hî!

— De cînd o murit Ţuca, mie nu-mi mai trebuie pisică, zice naşa Lena. Da' al meu o

vrut musai iepuri. Şi creştem normal iepuri pe balcon. Da' i-i milă să-i taie şi se-nmulţesc ăia... ca iepurii. Îngeru' mamii are grijă de ei, nici să fie copiii lui, trăsni-i-ar, Doamne, iartă-mă! Toată ziua-bună ziua le face curat, le dă de mîncare, le dă apă, nu mai ştie normal altceva, mai ales de cînd îi în pensie. Acum o săptămînă, după ce le-o adunat, mă scuzi normal, copilă, rahaţii, că fac ăia la mizerie şi miroase de te trăsneşte, cînd să bage iepurii la loc, nu ştiu cum Dumnezeu face că-şi trage cuiu' cu care se-nchide cuşca normal drept în mîna stîngă. Ce dureri pe el toată noaptea! Pînă a doua zi, mai să-i plesnească pielea de umflată ce era! Avea puiu' mamii stînga de două ori cît dreapta! Fugi cu el la doctor, fă-i antibiotice, am crezut că moare şi mai multe nu! Dacă nu-l duceam la doctor a doua zi, chiar c-o punea de mămăligă normal. Da' ce mămăligă? De colivă o punea şi rămîneam fără floarea mamii, da' cu iepuri! Fi-i-ar iepurii de rîs! Iepuri ne trebuiau nouă? Ce nu-i puteam suferi înainte, da' de-atunci nici nu pot să mă mai uit la ei... Că-ntr-o bună zi, de nu i-oi duce io de-acasă, cu cuşcă cu tot, să nu-mi ziceţi mie Lena normal. Că nu te mai înţelegi cu el ca cu omu' de la iepurii ăştia...

— Fiecare cu slăbiciunile lui, zice ironic tanti Sofica. Eu, dacă într-o săptămînă nu-mi cumpăr o carte, parcă nu trăiesc.

— Vecina, zice verişoara Pulheria, mi-a dat în cărţi. Ştii ce mi-a ieşit? Hî! Hî! Nuntă! rîde ea cu mîinile la gură. Profesorul mi-a făcut cu ochiu'! Da! Cu care am făcut cursuri de masaj!

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, povesteşte, că nu mai e mult pînă dimineaţă!

— Mirele meu, care va veni dimineaţă ca un miel, seamănă mult cu mortul. Mă întreb dacă voi afla vreodată care e distanţa dintre ei, zice mireasa.

— Copilă, io cred că tu eşti tare obosită normal, zice naşa Lena. Io zic să pui capu' pe pernă măcar un ceas, două, că te aşteaptă o zi grea. Frumoasă, da' grea normal. Nu vezi c-ai început să grăieşti prostii? Tu oricum grăieşti aiurea, da' tare mi-i c-ai sărit calu' de data asta. Uită-te numa-n oglindă să vezi ce cearcăne ai normal!

— Nu adormi, scumpete, zice mătuşa Zizi.

Şi mireasa povesteşte:

— La graniţă, acolo unde îmi place mie cel mai mult, am mîncat de prînz. Acum nu mai e graniţă acolo, dar ceva tot a rămas. Sînt tarabe cu inele care valorează atîta cît ai la tine. Nici mai mult, nici mai puţin. Inelul meu de argint

are o piatră de ambră pătrată. Nu ne-am tocmit pentru el, nici eu, nici mielul. Și am trecut dincolo. Tot pe o graniță ne-am iubit prima oară, așa cum te iubești cînd nu ești nici viu, nici mort. Am trecut cu viteza trenului peste teritoriul nimănui, păzit la margini de unii, alții. Mi-e tare dor de el... Oare am să-l mai văd vreodată?

— Ieduțule, încearcă să-ți domini pulsiunile negative. Îți induci o stare proastă care poate degenera în angoasă. Ți-o spun din proprie experiență, zice tanti Sofica.

— Auzi, copilă, zice nașa Lena, io ți-o spun de-a dreptu': termină normal cu prostiile și, dacă nu te duci să tragi un pui de somn, mai bine să grăim ceva să ne veselim. Nu știu dacă ți-am povestit normal de înmormîntarea lu' unchiu', Dumnezeu să-l hodinească! Haiu' lumii! În mijlocu' slujbei, ce crezi, copilă, nici una, nici alta, popa începe să-mi facă ochi dulci. Io mă fac că nu văd nimic, cum stăteam cu lumînarea în mînă și cu îngeru' mamii lîngă mine. Mai mare rușinea! Popa îi dă înainte cu slujba, da' cu ochii-n decolteu' meu normal. Și zice, și zice, și nu mai termină. Io, la capu' mortului, mă uitam tot timpu-n jos, rușinată. Ăla, popa normal, vede că nu-i dau atenție, se apleacă să aprindă tămîia și mă ciupește de

picior. Ptiu, drace! Doamne, iartă-mă! Sar cît acolo. Toată lumea cu ochii pe mine. Mie-mi vine să rîd, da-mi înfund nasu-n batistă, chipurile că plîng; că nu mai pot de supărare normal. Al meu zice: „Ce-ai, muiere?". Io – că mă junghie la inimă. Nu pot să-ți spun, copilă, ce-o fost pe mine pînă l-am văzut pe unchiu-n groapă și-am zis și io Doamne--ajută!

— Fel de fel, zice mătușa Zizi. Fel de fel sînt pe lumea asta. Și pisici.

— Poate că ar trebui să dorm, zice mireasa.

— Sigur că da, iedutule, zice tanti Sofica. Somnul e medicament. Și-n depresie se recomandă.

— Valeriană, zice verișoara Pulheria. Pentru somn!

— Nu dormi, scumpete, zice mătușa Zizi. Povestește mai departe!

— Eu n-am memorie bună, zice mireasa. Nici imaginație. Mielul, însă, are o memorie cum n-am mai văzut și, cu toate astea, un creier pur. Mi-a apărut și-ntr-un viset: ARCHIVE scria pe un carton și am știut că este vorba despre memoria mielului. Deși putea fi vorba și despre memoria mortului, de care n-am reușit să mă despart.

— Iedutule, zice tanti Sofica, vreau să-ţi mai dau o lecţie în noaptea asta. Tu ştii că eu de multe ori n-am chef de nimic şi m-aş neantiza. Atunci îmi impun : iau o carte, ascult coruri din opere sau răsfoiesc ghidurile de călătorie din oraşele în care am fost : Florenţa, Amsterdam, Viena, Veneţia, Cairo...

— Da' te-ai plimbat ceva la viaţa dumitale, don'şoara Sofica ! zice naşa Lena. Da' de ce să nu te plimbi normal? Că bărbat n-ai, copii de crescut n-ai, doar nu era să creşti iepuri. Sau mîţe, ca fie iertată Zizi normal.

— Cît despre bărbaţi, iedutule, continuă tanti Sofica, eu n-am întîlnit decît exemplare degradate. Poate am eu un spirit critic exagerat...

— Ei, don'şoara Sofica, e destul să te uiţi normal dumneata la om, că-i stă ăluia-n gît şi mîncarea şi vorba, zice naşa Lena.

— Acum cîteva zile, zice tanti Sofica, mă pomenesc cu un telefon de la un fost coleg de facultate. Nu-l mai văzusem de ani de zile. Că trece prin oraş şi vine să mă viziteze. I-am spus să nu se obosească pentru că eu nu ajung decît seara acasă, foarte tîrziu, şi a avut tupeul să mă-ntrebe de ce. I-am urat noapte bună şi-am închis.

— Am primit telefon. Hî! Hî! rîde verişoara Pulheria. Ştii de la cine? întreabă, uitîndu-se la mireasă.

— De la Costel ăla normal, zice naşa Lena.

— Nuuu! îşi agită Pulheria arătătorul în semn de negaţie. De la profesor. Hî! Hî! De la masaj! Am rămas surprinsă!

— Şi a doua zi, continuă tanti Sofica netulburată, cînd ajung acasă, domnul m-aştepta la uşă. Lasă că-ţi pun eu pofta-n cui, îmi zic şi-l las să intre. Să ştii că eu urmăresc un serial la care nu renunţ, zic. Măcar pune florile ăstea în apă, zice şi-mi întinde trei garoafe pe care eu le ignorasem cu desăvîrşire. O vorbă n-am schimbat cît a durat filmul. Domnul dădea proba pacienţei.

— Dată naibii eşti normal, don'şoara Sofica! zice naşa Lena. Să vină omu' de la drum şi tu să nu-i dai măcar un pahar cu apă...

— Cînd a venit Costel la noi, zice Pulheria, tata nu m-a lăsat cu el în casă. Ştii ce i-am zis? Că vrea un pahar cu apă. Costel. După aia n-a mai venit.

— Să-ţi spun mai departe, ieduţule, zice tanti Sofica. După serial, mi-am scos lucrul de mînă şi-am împletit o jumătate de mînecă. Dumnealui aştepta conversaţie. A încercat să-mi capteze interesul cu criza petrolului în

Orientul Mijlociu. A plecat în sfîrşit, spunîndu-mi că va dormi în gară pînă vine trenul. Drum bun, i-am zis. Dar ce credea dumnealui, că la mine e casă de *rendez-vous*?

— Auzi, don'şoara Sofica, io atîta-ţi zic normal : mai bine că nu te-o luat nici unu' de nevastă, că-l făceai din om neom normal ! zice naşa Lena.

— A murit un soldat, zice Pulheria. Român. Da ! La Bagdad. La televizor... Am văzut. L-au adus acasă.

— Adevăru-i că nici dumneata nu eşti fericită normal, don'şoara Sofica, zice naşa Lena. Da' cine-i fericit ? Numai copila asta, să dea Ăl de Sus, să fie fericită cît n-am fost noi toate la un loc ! Deşi m-ar bate Dumnezeu normal să zic ceva rău de omu' meu. Da' ştii cum îi : din ce ai, tot ai mai vrea...

— Eu am rochii din Germania, zice verişoara Pulheria. Mă îmbrac la nuntă. De la ajutoare ! Da' tata... zice ea şi dă din umeri ...zice că sînt prea... Hî ! Hî ! Decoltate. Ştii ceva ? Era şi o rochie... şi o împunge cu degetul pe mireasă ...de mireasă. Da ! Într-un pachet. Am rămas surprinsă. Am vrut să ţi-o aduc.

— Atîta-ţi trebuia normal ! sare naşa Lena. Să te fi prins cu gioarsa aici, că să vezi tu ce-ţi auzeai de la mine, Pulherie !

— Nuuu! protestează Pulheria, agitîndu-şi arătătorul în semn de negaţie. Că tata... a aruncat-o. Îmi era mică.

— Scumpete, zice mătuşa Zizi, povesteşte tu, că tu eşti mireasa şi nu mai e mult pînă la ziuă.

— De dormit normal, văd că n-ai de gînd să dormi. De băiatu' ăla cu care te măriţi normal nu vrei să zici nimic, nu ne-ai zis nici de ce faci poezii, da' mie tot mi-i drag să te-ascult. Povesteşte normal, copilă! C-aşa nici pe mine nu mă ia somnu'.

Şi mireasa povesteşte:

— Am început să-l înţeleg pe bărbatul acela cu coamă bogată şi strălucitoare din pricina căreia l-am botezat Auriul, nume care se potriveşte şi cu pielea lui, abia cînd am constatat că, pentru mine, lumea se compune din fraze. Şi asta n-ar fi nimic, dar nebunia este că aş putea trăi pînă la capăt într-o lume care să nu mi se mai înfăţişeze direct, ci doar prin mijlocirea vorbelor. Deşi sînt perioade lungi cînd aş putea să jur că abia aşa, trecută prin scris, lumea este cu adevărat parte din mine. Auriul, bărbatul acela nu prea înalt, cu o voce care mă făcea să simt în cerul gurii aromă de mere coapte şi de castraveţi – asta poate şi fiindcă într-o noapte am mîncat împreună două

kilograme de castraveţi, eu îi curăţam şi muşcam prima, după care îi strecuram ce mai rămînea printre buzele pline, în timp ce el mă privea fix în ochi, cu pupilele mărite din pricina luminii slabe –, bărbatul acesta după care mi-am pierdut minţile, poate fiindcă şi el s-a îndrăgostit nebuneşte de mine, uitînd de tot şi de toate, susţinînd că, de cînd ne cunoaştem, i se întîmplă miracole – ceea ce nu era tocmai o exagerare, deşi cuvîntul *miracol* te poate face să-ridici din sprîncene –, bărbatul ăsta suferea, se bucura, turba de furie sau se emoţiona pînă la lacrimi din pricina sunetelor. Auzul era simţul în jurul căruia se compunea fiinţa lui. Cred că şi eu am fost pentru el o alcătuire de sunete pe care a preţuit-o mult de tot. După ce patima i s-a mai domolit, auzul lui, încet, încet, s-a deprins iar cu sunetele străine. Fiindcă eu devenisem pentru el ceea ce, în mod obişnuit, numim acasă. Iar el, din pricina auzului lacom, trebuia să plece mereu de-acasă, fără să poată însă renunţa la mine. Pînă de curînd a tot venit, spunîndu-mi că eu sînt pentru el tăcerea cu care încep toate, tăcerea pe care, dacă n-o auzi, nu ştii nimic despre muzică. Curios este că, în perioada cînd el îmi vorbea astfel, eu băgasem de

seamă că şi-n cuvintele mele mai multe spune tăcerea.

— Copilă, dacă nu te-aş cunoaşte normal, aş zice că grăieşti singură, zice naşa Lena. Da' io te ştiu de cînd erai un noduleţ şi io pentru tine bag mîna-n foc oricînd. Că acum grăim şi noi, ca muierile, doar n-o să stăm ca mutele – şi se uită cu subînţeles la tanti Sofica – cîtă vreme îţi împletim frumuseţe de păr. Aşa că mă gîndesc şi io normal, cu mintea asta a mea, că tot trăncănind, ba de una, ba de alta, îţi treci şi tu vremea pînă la ziuă. Că io mă jur oricui vrea că n-o să-l laşi cu ochii-n soare normal pe băiatul ăla cu care te măriţi şi nici n-o să umbli cu alţii.

— Povesteşte, scumpete, că acuşi vine dimineaţa, zice mătuşa Zizi.

— Mi-a fost destul de greu, continuă mireasa, să accept că distanţa dintre mine şi lume este egală cu distanţa dintre mine şi bărbatul iubit, numai pentru că şi el era tot o părticică din lume, care se pomenise lîngă mine doar pentru puţină vreme, cu efortul unei puteri din afara lumii acesteia – de aici impresia de miracol. Dar nici eu nu eram o stea fixă, ci tot un fir de praf. Mi-au trebuit cîţiva ani să descopăr ceva la mintea cocoşului, să mă desprind de amintirea primelor

noastre zile împreună, să recunosc dreptul distanței de a sta între toate lucrurile de pe lumea asta și să nu mai caut în mirosul lui de-acum mirosul ploii. Am observat că scrisul mă face să parcurg distanța dintre mine și lume, care este egală cu distanța dintre mine și el. Că scrisul e ca un stomac sănătos, care mistuie orice, un stomac din ce în ce mai flămînd, care promite să cuprindă la un moment dat lumea. Și încă ceva : mi-am dat seama că, de pildă, dacă un om mi-e nesuferit, scriind despre el, îl privesc apoi cu alți ochi, cu îngăduință, îi găsesc justificări pentru comportamentul care altminteri mă scoate din minți. Așa cum faci doar în dragoste. Deși nu sînt sigură dacă îl iubesc pe omul acela sau iubesc felul în care îl pun în cuvinte. Fiindcă, după ce scriu despre el, continuă să mă enerveze. De-asta spun că, abia cînd m-am lămurit că la mine stomacul e scrisul, l-am înțeles pe Auriul pentru care nu există nimic în afara sunetelor și singura lui soluție de a supraviețui este să-și aleagă el combinația de sunete. La el stomacul e muzica.

— Fericirea trece prin stomac! rîde verișoara Pulheria cu palmele la gură.

— Ți-am zis io, copilă, că vară-ta asta-i șmecheră! zice nașa Lena.

— Nuuu! își agită Pulheria arătătorul în semn de negație. Nuuu! Da' tata a zis. Cînd am vrut să mă mărit. Cu Costel.

— Da' Costel ăla voia normal să se-nsoare cu tine? întreabă nașa Lena.

Pulheria dă din umeri.

— Știi cum ești tu, copilă? îi zice nașa Lena miresei. Apăi tu normal ești ca-n cîntecu' ăla: *Cînd mere, gîndești că scrie/ Cu țăruza pe hîrtie.*

— Scumpete, zice mătușa Zizi, povestește mai departe, că pînă dimineață mai e foarte puțin.

Și mireasa povestește:

— Noaptea trecută am băut de una singură un litru și jumătate de vin și am dansat pe muzică de la radio pînă la trei dimineața. Am fost fericită. Și am fumat un pachet de țigări.

— Vai, iedușule! zice tanti Sofica. Mă sperii! Ce anume ți-a provocat o asemenea dezlănțuire dionisiacă?

— Lasă, don'șoara Sofica, zice nașa Lena, nu te mai speria atîta... Că io, înainte să mă mărit, i-am tras un chef cu îngeru' mamii și cu nănașii, că dimineața nu mai știam normal cine mă ia de nevastă: floarea mamii or' nănașu'. Da' dumneata nu știi cum îi să-ți trăiești viața

normal, don'șoara Sofica. Degeaba ai picioare frumoase și ești ingineră.

— Știi, iedutule, zice tanti Sofica melancolică, adevărul este că odată, în studenție, m-am dezlănțuit și eu. Cu colega de cameră. Am băut cîte două pahare de vin. Am cunoscut și eu starea de ebrietate. Este firesc să ai defulări din cînd în cînd.

— La discotecă... Hî! Hî! rîde verișoara Pulheria cu palmele la gură. Dansam... rock! Tata nu știa... Cînd mergeam la discotecă. Hî! Hî! Costel m-a învățat... Știi ce? Vals! și Pulheria dă drumul tare la un aparat de radio.

— Pulherie, închide normal aparatu' ăla, că scoli tot cartieru'! strigă nașa Lena.

Pulheria închide aparatul și dă din umeri.

— Scumpete, zice mătușa Zizi, povestește, că trebuie să ai conturile încheiate cînd vine dimineața. Îți spun eu, care n-am apucat să-mi hrănesc pisicile în ultima zi.

Și mireasa povestește:

— Și tatăl mirelui m-a întrebat: „Știi tu cine a fost Platon?". Și a plecat după Platon. Și mama mirelui mi-a zis: „Fiul meu e prea tînăr să-l iei de lîngă mama lui. Și numai pe el îl mai avem". Și tatăl mirelui m-a întrebat: „Și de cînd vă cunoașteți?". Și tot el a răspuns: „Am mai auzit eu povești dintr-astea, că vă

cunoașteți de cînd lumea, că nu mai puteți unul fără altul"... și număra un teanc de bancnote, scuipînd în degete. Tatăl mielului, generalul.

— Am rămas surprinsă, zice verișoara Pulheria. Generalul a venit... La tata. Șeful lui!:.. La spital. Cînd s-a operat. De fiere. De atunci bea numai ceaiuri.

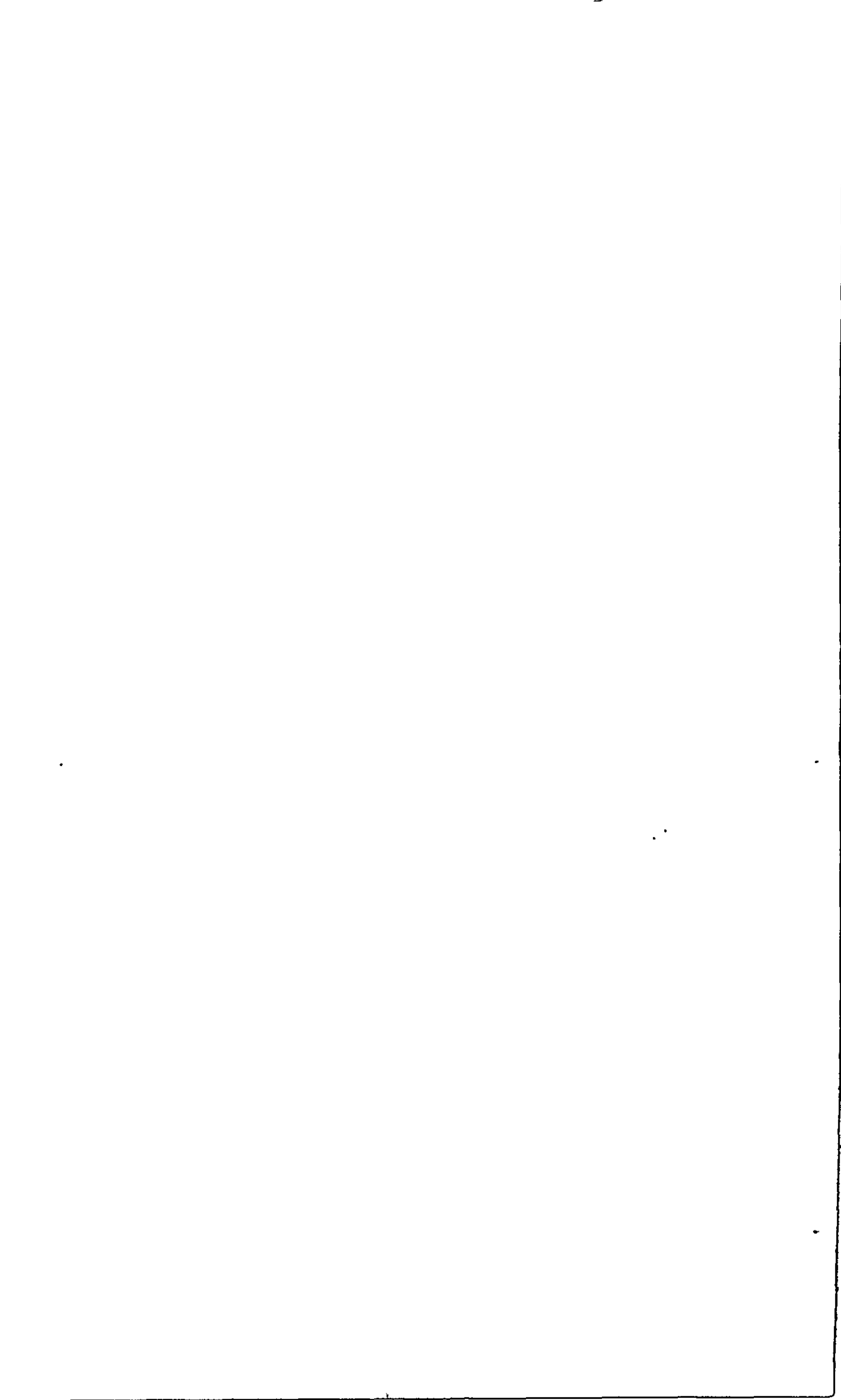
— Copilă, nu te supăra normal pe mine, zice nașa Lena, da' io tot nu m-am lămurit cine-i băiatu' ăla cu care te măriți.

— Cîtă indiscreție! zice, ca pentru sine, tanti Sofica.

Și mireasa spune:

— Cine e mielul acesta care nu zîmbește, dar ține în priviri bucuria mea? Un tată. Și o țară necunoscută. Un tată care dă din umeri. Casa lui. Un miel care sapă în grădină îmbrăcat în costum negru, de gală. Cine este mielul acesta cu care eu semăn foarte mult? Mielul acesta atît de ușor de rănit și atît de turbat? Eu sînt un cimitir. Am făcut curat în dulap: fiecare mort în paltonul lui, fiecare ciorap cu flaconașul lui de sînge, fiecare beretă cu porția ei de opiu. Și acum e soare. Și cînd închid ochii e soare. Cine este mielul acesta care mă injectează în venele lui și eu stau liniștită, cum am stat la cutremur? Unde stă frica? Unde îți

place cînd îţi place? Mortul ăla pe care toţi îl consideră *cel mai*, după care se moare, ca după un multaşteptat, e mort de-a binelea şi nu-i nimic de făcut. Cu toţii îl iubim, dar vă întreb: ce va face el cu dragostea noastră? Deşi ştiam că e mort de-a binelea şi că nu-i nimic de făcut, o vreme l-am spălat pe cap, i-am gătit şi i-am cîrpit hainele. Tichia mielului, tichia mortului: totuna. Cîrdăşia perfectă. Şi eu cum să cîntăresc un miel şi un mort? Poate dacă iau acum un caiet gol, îl deschid şi scriu aşa:

II

Între pardoseală și ușă e o crăpătură de cîțiva centimetri. Am scos de la naftalină perna lunguiață portocalie, făcută special pentru pragul din fostul apartament unde am locuit, și am fixat-o în unghiul drept dintre pardoseala din hol acoperită cu linoleum și ușă. Perna e doar o idee mai lungă decît ar trebui. Abia apoi am aprins lumina. Nu sînt acasă. Astăzi au sunat de vreo cinci ori la sonerie. Habar n-am ce vor și nici nu mă interesează. Dacă sună în timp ce vorbesc la telefon, mă închid într-o cameră și vorbesc cît mai puțin și ceva mai încet, dar în așa fel încît cel de la telefon să nu bage de seamă. Astăzi n-am mîncat toată ziua decît patru felii de pîine cu pateu de pui. Pe ultima chiar adineaori. Fiindcă am auzit liftul oprindu-se la etajul meu, am stins totuși lumina, deși am acoperit cu perna portocalie

crăpătura dintre pardoseală şi uşă. E mai bine să fii prevăzător. Dar îmi era foame. Mi-am uns felia de pîine, am spălat o roşie, am tăiat-o felii, am stropit-o cu untdelemn de măsline, am pus şi un strop de sare şi deja se întunecase de-a binelea. Am bîjbîit după o furculiţă şi m-am aşezat în fotoliu să mănînc. N-a mai sunat nimeni. Poate că în apartamentul de deasupra sau în cel de dedesubt se dă o petrecere şi cinci dintre invitaţi au greşit etajul. Dar cinci? E totuşi cam mult. De fapt nu mă interesează de ce au sunat la uşa mea, parcă aşa spuneam. Acum stau în pat, scriu la lumina veiozei şi ţin mîna pe butonul ei ca, dacă aud paşi pe casa scărilor sau liftul oprindu-se la etajul meu, să sting repede lumina. Şi nici n-am lăsat apa deschisă, n-am inundat pe nimeni. Ce vor de la mine?

Cinci la număr au fost şi iubiţii mei.

În clipa asta m-am hotărît: n-o să mai răspund nici la telefon, am închis şi laptopul. Acum cîteva luni nu aveam cablu, prindeam doar trei posturi şi alea cu purici, nu aveam calculator, scriam totul de mînă în agende vechi primite cadou. Nu aveam telefon fix. Acum am deja patru telefoane: două mobile (pe astea le aveam dinainte, ce-i drept) şi două fixe. Acum am cablu tv, am laptop şi

internet acasă, plus skype, pe care-l consider al cincilea telefon, plus messenger. Pe messenger am doar doi prieteni cu care vorbesc. Deocamdată. Deschid laptopul, mă trezesc cu prietenul în casă. Întîi m-a amuzat. Încep să scriu pe messenger, între timp sună fixul, vorbesc la el, continuînd să-i răspund celui de pe messenger, bașca un mesaj pe mobil, pe care îl citesc numaidecît. Așa s-a întîmplat de cîteva ori. Nu mi-a mai plăcut. Dar nici n-am putut să rezist tentației. Pînă acum.

Pisică-mea stă lîngă ușă și miaună. Așa face cînd vin acasă. O aud de la lift. Acum nu știu de ce miaună, că eu sînt în casă și n-am auzit nici liftul, nici pași pe casa scărilor. Totuși, deși nimeni nu și-ar imagina la prima vedere, dar ce zic eu, nici la o privire mai atentă, fiindcă toate par neschimbate, e ca și cum aș fi ajuns pe lumea cealaltă fără s-o fi părăsit pe aceasta. Se mai întîmplă. Și nu este vorba despre a umbla cu fundu-n două luntre. Am ajuns în situația asta mai puțin obișnuită fără să vreau. Pînă mi-am dat seama, a fost foarte neplăcut. După care m-am mai liniștit oarecum. Imediat ce am constatat că am luat după mine tot, m-am liniștit și mai tare. Iar cînd am văzut că toate sînt mult mai accentuate decît înainte, chiar m-am simțit în pielea mea.

Aşa mai vii de-acasă, mi-am zis şi eu, cum se spune. Cu toate astea, ceva s-a schimbat. Se ştie, poate, că uneori e de-ajuns să auzi o noapte întreagă un geam deschis lovindu-se de perete ca să se declanşeze totul.

Deşi era sîmbătă, ieri a trebuit să merg la slujbă. De la şapte la nouă dimineaţa. Îmi vor plăti ore suplimentare. Cînd m-am întors, m-am băgat în pat şi nu m-am mai dat jos decît de două ori cîte cinci minute. Să hrănesc pisica şi să merg la toaletă. E deja duminică seara. Abia acum văd că am uitat să maschez crăpătura dintre pardoseală şi uşă cu perna portocalie. Nu doar că nu pot să adorm, dar nici nu pot închide ochii. Mă uit ţintă la dîra luminoasă. Dar nu mă dau jos din pat s-o astup cu perna lunguiaţă. Mîine pot să lipsesc de la slujbă. Cu toate astea, ştiu că la un moment dat voi primi un telefon şi voi fi convinsă să mănînc. Întîi voi spune că n-am nimic de mîncare în casă. Mi se va spune să mă duc să-mi cumpăr, după care îmi voi aminti de conserva de şprot afumat din cămară, o voi mînca fără pîine, mi se va face greaţă, mă voi îmbrăca şi voi ieşi să cumpăr o pizza, o prăjitură cu cremă de ciocolată şi o cutie cu lapte bătut. Le voi mînca pe toate, deşi îmi va fi în continuare greaţă.

Numai că am fost sunată de la serviciu că mîine trebuie să-i țin locul unui coleg care a făcut o criză de apendicită și a fost operat de urgență.

Ce-am mai căutat azi cutia cu monede găsite pe stradă... Cum m-am mutat de-atîtea ori, multe lucruri parcă au intrat în pămînt. Toată dimineața am scotocit după ea și nu puteam să-mi scot din cap vocea femeii ăleia care a vorbit întruna toată noaptea dintre 2006 și 2007. *Diabet de sarcină, patru vaccinuri pînă acum, cîinele ăsta n-are decît patru luni, Joe Cocker la Woodstock, păr creț, coafură înaltă, mai ceva ca a mea, în luna a șaptea eram ca un scarabeu, trebuie să v-arăt poze, ce bun e orezul ăsta cu fructe de mare, andivele cu ce le-ai combinat?, nesimțitule, de ce ai făcut caca în mijlocul casei?, vreau ca fata mea să învețe franceza...*

Ce am eu cu lumea? Lumea are părul creț, ochii verzi, vorbește întruna și nu obosește niciodată. Am să-mi cumpăr o fustă grena, de fapt o jumătate-fustă-jumătate-pantalon. Și un șal de catifea, cu o broșă mare de turcoaz, și n-o să ningă nici azi. E soare. Era cît pe ce să țip cînd am dat cu ochii în bucătărie de nemuritorul gri. Puteam să jur că e un șoarece

adevărat. Nici n-am băgat de seamă cît e de reuşit cînd l-am cumpărat de Crăciun pentru Păpuşescu de la magazinul cu mîncare pentru pisici. Nemuritorii sînt nişte şoareci de jucărie pe care Păpuşescu îi omoară întruna şi ei tot nu mor. Keith Jarrett cîntă la Köln. Cînd termină, o ia de la început. Pianul lui încape de-atîtea ori în cutia mea muzicală. Numai cutiuţa cu monede, nicăieri.

Nici nu mai ştiu de cînd durează dimineaţa asta. E făcută din multe zile mici sudate între ele – acolo unde ar fi fost să fie noapte –, aşa cum un fumător înrăit îşi aprinde ţigară de la ţigară. Doar cîteva întîmplări mărunte, cum ar fi mersul după cumpărături sau la serviciu, au întrerupt ziua asta ce nu se mai termină. Aşa cum iubirea mea pentru Paul a fost întreruptă de cîteva îndrăgostiri. Ultima se pare că i-a venit totuşi de hac. Paul, cu alura lui de actor american, nu-mi mai spune acum nimic. Cu toate astea, adineauri, cum strîngeam între palme ceaşca fierbinte de cafea şi o priveam pe Păpuşescu dormind cu burta în sus şi cu labele din spate între elemenţii caloriferului, nu ştiu ce mi-a venit să mă întreb ce a vrut Paul de la mine. Şi de ce m-a căutat în toţi anii ăştia, o dată la două-trei luni sau şi mai rar. Eu

ştiu ce-am vrut de la el. Nu să mă iubească, aşa cum m-aş fi grăbit să răspund acum şase ani, cînd ne-am cunoscut. Ci să nu poată fără mine şi să-mi arate asta constant. De cînd i-am spus că mă voi căsători, n-a mai sunat. Dar nu e exclus să mă caute la un moment dat ca şi cum am fi vorbit ieri. Şerban, cu faţa lui de prinţ decăzut (s-ar putea să-şi aducă aminte de mine), Adam, un polonez rasat de şaizeci şi cinci de ani, cu care am petrecut două zile şi după care am suspinat ca proasta un an încheiat fiindcă nu mi-a răspuns la singura scrisoare pe care i-am trimis-o, şi, în fine, Mihai au fost cei care au întrerupt în anii ăştia iubirea mea pentru Paul. Ar mai fi cineva: Alexandru. Dar mi s-a explicat că pe el nu l-am iubit, ci, fiindcă am eu un orgoliu nemăsurat, aş fi vrut, chipurile, să-l cuceresc ca pe o cetate pe care nimeni n-o mai cucerise. Probabil că asta am vrut. În liceu aveam o profesoară de chimie pe care o poreclisem Chipurile: „Natriu plus clor formează chipurile clorura de natriu". N-am reuşit cu Alexandru. Deşi în felul lui e pe jumătate dus din lumea asta. Cam aşa, ca mine. Acum, cînd nu mai e mare lucru între noi, pot să-i spun că mi-e dor de el. Şi e-adevărat. Să-i fi spus asta înainte, ar fi fost ca şi cum aş fi ridicat capacul de pe o

oală sub presiune, riscînd să nu-l mai pot pune la loc. Acum a rămas doar adevărul lui *Mi-e dor de tine*. Simplu şi teribil de reconfortant.

Da' ce-mi tot număr eu iubiţii? De parcă ar fi oile pe care le numeri ca s-adormi... Şi de parcă niciodată nu-mi ies toţi la socoteală. De cîteva luni de zile adorm tot mai tîrziu. Acum, de pildă, e două.

Am aprins toate luminile din casă. Am despachetat feliile de ceafă de porc pe care tocmai le-am cumpărat de la magazinul din colţ. Le-am pus într-o tavă mare, am curăţat cinci cartofi, i-am tăiat şi i-am împrăştiat printre bucăţile de carne. Am turnat untdelemn de măsline şi am presărat sare, piper alb şi mirodenii: rozmarin, busuioc şi cimbru. Am curăţat o ceapă mare şi am tăiat-o în patru: pentru fiecare colţ al tăvii. Am împănat bucăţile de carne cu cîte un căţel de usturoi. Şi am dat totul la cuptor. Apoi mi-am umplut o cană cu vin roşu sec şi m-am aşezat în balansoar. Un ceas şi jumătate.

Îmi aduc aminte că am făcut exact la fel şi atunci. În dimineaţa aceea Mihai a venit mult mai devreme decît ne-am înţeles. Apucasem să aţipesc vreo două ceasuri peste noapte.

Dormeam cînd a sunat la uşă. Purta un costum negru nou-nouţ. Ştiam ce are să-mi spună. Pur şi simplu ştiam. A intrat, m-a ridicat de subsuori şi m-a pus în picioare pe o măsuţă. Cînd a dat cu ochii de şosetele mele roşii, a zîmbit. Şi a început să spună că nu-ştiu-ce a venit la Franţisca şi că ea era pe jos. Că nu-ştiu-ce-ul a lăsat-o fără suflare şi că Franţisca era mama lui. Înainte să ajungă la sfîrşitul poveştii, i-am înconjurat gîtul cu braţele, el m-a strîns tare lîngă el, mi-am înfipt degetele în buclele lui şi el m-a sărutat ca prima oară. Apoi a plecat şi eu am fost atentă să nu-mi scape afară Păpuşescu. După aceea, îmi amintesc perfect, am făcut exact la fel ca acum: tot ceafă de porc, tot rozmarin, busuioc şi cimbru. În aceeaşi cană portocalie (am patru la fel, dar asta e ciobită) mi-am turnat vin roşu sec. Şi am stat în balansoar un ceas şi jumătate. De-atunci nu s-a schimbat mare lucru. Merg în continuare la serviciu, fac ce făceam şi înainte, doar că am senzaţia că toate – zile, săptămîni, ani – încap în dimineaţa aceea.

Ascult muzică la căşti. Nu de grija vecinilor, ci ca s-aud înăuntru, numai eu. Să nu se piardă nimic prin încăpere. Vînez sunete colaterale.

Alea ce apar la impactul dintre degete şi coarde sau clape înainte de nota muzicală. De două ore stau aşa, cu căştile pe urechi, în balansoar. Cînd mă las în faţă, văd bucata albă de cablu ce iese de sub covor. Cînd mă las pe spate, laptopul reuşeşte s-o acopere. Opresc muzica, îmi scot căştile, mă ridic din balansoar şi iau o carte cu intenţia să astup cu ea cordonul acela alb. Tot mai rămîne o parte din el la vedere. Deschid cartea şi o potrivesc aşa, căscată, peste maţul alb. Gata. Sună telefonul. Sînt felicitată de 1 Martie. Urmează alte ore cu căştile pe urechi. Ar fi trebuit să dau cu aspiratorul. Opresc muzica, îmi scot căştile, mă duc la baie, iau o cîrpă şi şterg ecranul televizorului. Tot mai rămîne puţin praf. În colţuri. Închid ochii şi suflu. Parcă-i lipit acolo praful ăla. Sună telefonul. Sînt întrebată de ce nu răspund nici la fix, nici la mobil. Îmi pun iar căştile şi, cînd mi se face greaţă, e deja întuneric. Opresc muzica, îmi scot căştile şi mă duc în bucătărie. Iau cu vîrful limbii dintr-un plic de hîrtie zahăr impregnat cu calciu homeopatic. Sună telefonul. Mi se spune că nu e admisibil ca la vîrsta mea să nu mă intereseze nimic şi că să deschid televizorul, să mai merg şi eu la teatru sau la concerte, că alţii ar profita la

maximum de acest oraș. Sau măcar să ascult muzică.

Aseară vecinii de sus au pus muzică. Am pus și eu laptopul să cînte. Bașii lor erau mai puternici. Degeaba am dat volumul la maximum. M-am dus în bucătărie, am luat un fund de lemn și l-am aruncat de două ori în tavanul sufrageriei. La 20.15 a sunat telefonul. La 20.30 a început *Iubire ca-n filme*. La 21.30 s-a terminat *Iubire ca-n filme*. La 22.15 s-a terminat convorbirea. Mi-a fost rușine să spun că urmăresc o telenovelă și că să vorbim mai tîrziu. M-am băgat în pat abia pe la 3.30 dimineața, fiindcă la 2.30 s-a dat în reluare episodul de aseară. Oricum nu pot să dorm. Și am descoperit că, la ora aia, serialele nu sînt întrerupte de reclame.

America e un perete alb în care soarele scobește mici reliefuri. Și eu stau lipită de el ore întregi. Asta a fost demult. America e și cînd mă uit pe fereastra de la etajul cinci și văd cum plouă iarna și totul încape în pătratul gri din fața mea. Habar n-am de ce-mi apare uneori America asta. Niciodată nu mi-am visat să ajung acolo. Nu mi-am visat să ajung nicăieri în mod special. Decît o dată. Dar nu de dragul destinației, ci de dragul lui Mihai.

O oră şi jumătate a sunat în seara asta alarma unei maşini din faţa blocului. La un moment dat, de vizavi a ieşit o tînără, a apăsat pe telecomandă, maşina a mai scos două sunete şi s-a făcut linişte. De la etajul şase cineva i-a strigat: „Ne-ai înnebunit, duduie! Mai mult de-o oră ţi-a sunat alarma". „De unde vorbeşti?", a întrebat duduia. „De aici, de sus, de unde să vorbesc!" O oră şi jumătate. S-a declanşat cînd a început *Iubire ca-n filme.*

Ieri am umblat trei ore prin oraş. Mi-am cumpărat o pereche de cizme maro, o pălărie maro şi o jachetă cu mîneci scurte. Mi-au intrat banii de concediu. Între pălărie şi cizme am vorbit la mobil vreo trei sferturi de oră. Bătea un vînt tăios. Cînd am ajuns acasă, am lăsat pungile cu tîrguieli pe jos, în hol şi am băut apă direct din sticlă. M-am descălţat, mi-am scos canadiana şi m-am aşezat în balansoar cu mobilul în mînă. Trei ore am jucat Stack Attack pe telefon: *Scopul tău este să cureţi depozitul de cutiile căzute. Cînd elimini o linie de cutii, îţi apare o nouă macara şi vei primi puncte în funcţie de numărul de macarale.* Din instrucţiunile lor nu înţeleg niciodată mai nimic. M-am prins singură. Un omuleţ se mişcă la dreapta (cînd eu apăs tasta 6) şi la stînga (cînd

apăs tasta 4). Sare peste cutia din dreapta (cînd apăs 3) și peste cutia din stînga (cînd apăs 1). Cînd se completează o linie, cutiile care o compun dispar. Dacă îi cade o cutie în cap, omulețul moare și se termină jocul. Dacă nu are vreo viață de rezervă. Viața apare sub forma unei inimi și omulețul trebuie să ajungă la ea, altfel nu se pune. Am ajuns repede la nivelul 3, cel mai avansat. Recordul meu este de 9.173 de puncte. M-am culcat la două dimineața. Am visat cutii mici, colorate, căzînd din cer. Azi-dimineață, cînd m-am trezit, aveam buzele arse și pielea de pe mîini ca hîrtia de șmirghel. Cînd m-am dus spre bucătărie să pun de cafea, m-am împiedicat în hol de pungile cu tîrguieli. Mi-am amintit că luasem și niște iaurt și ar fi trebuit să-l pun în frigider.

În seara asta a sunat Paul. Octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie, februarie, martie. După șase luni. M-a întrebat dacă m-am căsătorit. I-am spus: „Ai putea să nu mă mai suni?". A urmat o listă: că el credea că noi sîntem prieteni, că eu eram singurul om care nu i-a făcut rău, că e șocat, că i s-a stricat mașina, Dacia lui galbenă, că noi doi eram dincolo de spațiu și timp... „Și nu cunoaștem moarte", am vrut să zic, în schimb i-am răspuns

că într-o seară un domn foarte supărat pe lume amenința că își deschide umbrela. Și că, dacă te urci în troleibuzul 79, sîmbăta pe la prînz, la stația Eminescu se urcă o doamnă care tot drumul spune „Am să mă elegantisăsc și eu". Și că într-o curte, la Sibiu, există șine de cale ferată. Și că, dacă uit să-i strîng seara și să-i pun pe televizor, pe la patru dimineața pisică-mea face concurs de nemuritori. A fost o convorbire lungă, ținînd cont de faptul că ne despărțeam, deși nu sînt sigură că ăsta-i cuvîntul. A fost o convorbire scurtă, ținînd cont de faptul că nu mai vorbiserăm de cinci luni. Nu sînt deloc convinsă că n-o să mă mai sune peste vreo jumătate de an, ca și cum am fi vorbit cu o zi înainte. Sînt obosită. M-am băgat în pat. Aprind veioza. Am uitat să strîng nemuritorii. Cel gri era în hol. Pe cel albastru l-am căutat vreun sfert de oră. Era sub caloriferul din sufragerie. Și, dacă tot mi-a sărit somnul, m-am spălat pe dinți.

Asta, pe care stau, e salteaua. Am cumpărat-o anul trecut. 2 metri pe 1,60. Am așezat-o pe jos, pe sacul de plastic în care era învelită. Umple jumătate din cameră. N-am mai ajuns pînă la baie. Am ajuns doar pînă la marginea saltelei. Dar după, m-am dus la baie să iau

ligheanul roșu și o cîrpă și am curățat cît am putut de bine. A rămas totuși un puternic miros de alcool impregnat parcă și-n pereți. Cînd să deschid fereastra, descopăr sub ea încă o baltă. Poate de la asta trăsnește încă așa. Nu-mi amintesc cum am ajuns azi-noapte pînă lîngă fereastră. Îmi amintesc, în schimb, că la școală ne-a dat la un examen să scriem un text folosind următoarele cuvinte : *miros, iz, parfum, duhoare, putoare.* M-am apucat să curăț și lîngă fereastră. Încă mirosea toată casa. Am deschis geamul. Abia se crăpa de ziuă. Păpușescu s-a urcat numaidecît pe pervaz. Am dat-o jos, am închis geamul și m-am așezat în pat. Bine măcar că n-am murdărit salteaua. Cînd m-am trezit, tremuram. Afară era soare. N-aveam pic de calciu în casă. Mi-am făcut un ceai. Aici e ușa de la bucătărie, alături, un perete alb, neted, îți rămîne var pe degete dacă pui mîna pe el, mai încolo e ușa de la baie și imediat, în unghi drept, ușa dormitorului. Înăuntru e pisica și lîngă ea ar trebui să fiu eu.

***

De-atunci, din dimineața aceea, nu l-am mai văzut pe Mihai. El m-a sunat mereu, mi-a trimis e-mail-uri, m-a căutat pe messenger. I-am răspuns la toate, dar nu mai pot să mă întîlnesc cu el. Pur și simplu. Nu sînt supărată. Trebuie să fii nebun să te superi pe cineva că nu mai vine cu tine într-o călătorie fiindcă i-a murit mama. Asta-i tot. De fapt eram programați la ora unsprezece la ofițerul stării civile, sector 4. Nu știau decît doi prieteni care urmau să fie martorii. Și apoi plecam imediat cu mașina lui și ne mai opream cînd și unde ne plăcea. Am fi lipsit două săptămîni.

Ieri n-am mîncat decît o banană și am băut o jumătate de litru de cafea. Dar nici n-am făcut nimic. M-am uitat la televizor. În timpul reclamelor jucam Stack Attack pe mobil. Abia

pe la șapte seara m-am apucat să dau cu aspiratorul, să spăl vasele și rufele puse la muiat cu o seară înainte și să mă spăl. La zece am plecat la gară. Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme de sosirea trenului. Am văzut un șobolan trecînd peste linii. Astăzi, cînd am plecat la serviciu și am trecut pe lîngă ușa care duce la ghenă, m-am gîndit că într-o bună zi s-ar putea să iasă de acolo un șobolan. Și-n clipa aia am zărit ceva mișcîndu-se. Am sărit într-o parte. Era o pisică. După aceea mi se părea că văd peste tot șobolani. Am mai văzut odată unul, demult, la metrou.

Prietena mea din copilărie, pe care am așteptat-o la gară, n-a dormit decît o noapte la mine. Am lăsat-o pe ea pe salteaua de 2 m pe 1,60 și eu mi-am desfăcut patul pliant. Dimineața i-am făcut cafea, i-am încropit un mic dejun, dar am constatat că n-am pîine. Noroc că mai aveam pască de anul trecut și mi-am și amintit de ea.

Pînă nu demult eram mereu îndrăgostită. De cele mai multe ori sentimentul nu era reciproc. Și nu mai sînt cîtuși de puțin o puștoaică. Îmi aduc aminte că trăiam numai și numai cu gîndul la o nouă întîlnire cu el. Odată le-am spus unor prieteni că sînt așa de bucuroasă că mă întîlnesc și eu sîmbătă seara

cu un băiat, chiar dacă nu e iubitul meu. Sau îmi aduc aminte ce fericită am fost cînd Alexandru, de care mă îndrăgostisem ca o nebună, mi-a trimis odată un e-mail cu mesajul *Îmi lipsești*. Atît. Și o singură dată. Da, da, îmi aduc aminte că pentru asemenea lucruri trăiam. Dar acum sînt foarte obosită. E curios. Trei seri la rînd m-am culcat la zece seara. Eu, care de ani de zile adorm la două dimineața. Cel mai devreme.

Dacă n-ar fi senzația asta de leșin de la stomac, probabil că n-aș mînca mai nimic. Am observat că, dacă am răbdare să-mi treacă, ceea ce înseamnă între o jumătate de oră și o oră, scap de senzația de gol din stomac pînă a doua zi spre prînz. Cînd iar nu pot să înghit nimic în afară de cafea. E duminică seara. De-abia, de-abia am mîncat azi două pulpe de pui. Vineri am cumpărat din piață leurdă, untișor și hasmațuchi, le-am spălat și am făcut o salată. Au rămas însă destule frunze pentru sîmbătă. Dacă le puneam în frigider, poate nu se ofileau. Cînd le văd așa, îmi piere tot cheful. E duminică seara și nu m-am îndurat totuși să le-arunc. Acum un an, cam pe vremea asta, l-am chemat pe Alexandru la mine să-i fac o salată. În ultimul moment m-a sunat că

nu mai vine, că îl doare burta. Țin minte că m-am așezat în balansoar și am stat cu ochii pe pereți pînă s-a întunecat afară și încă mult după aceea. Probabil că mîine dimineață, înainte să plec la serviciu, o să adun frunzele astea ofilite și o să le dau drumul la ghenă. Am răni la nas de cît l-am suflat de ieri-seară și pînă acum. Îmi vîjîie capul și am urechile înfundate. Dar n-am stat în pat. Spre seară am desfăcut o conservă de șprot și o sticlă de bere. N-am simțit nici un gust. Cînd mi-am suflat nasul însă, m-a izbit izul de pește și de drojdie. Și am luat un paracetamol, al treilea pe ziua de azi, cu bere.

Acum doi ani și ceva m-am îndrăgostit de Adam, un polonez de șaizeci și cinci de ani, cu care am petrecut două zile de discuții, plimbări și Campari orange. Nimic altceva. Nu mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de el decît după ce a plecat. Mi-a lăsat adresa și mi-a zis să-i scriu și să-i trimit și cele cîteva poezii ale mele traduse în poloneză. Mi-a dat și adresa de e-mail, dar mi-a zis că preferă să-i scriu de mînă. „De cînd ne-am despărțit, îți scriu în minte întruna o foarte lungă scrisoare." Așa începea singura epistolă către Adam, la care el nu mi-a răspuns niciodată.

Îmi aduc aminte perfect că am suferit mai bine de un an de dorul lui. În fiecare zi verificam cutia poştală. Am calculat: cît ar putea face scrisoarea mea pînă-n Polonia (o săptămînă, cel mult), cît i-ar trebui lui să-mi răspundă (aici, pe măsură ce perioada se dilata, de la o zi la o săptămînă, apoi la o lună şi aşa mai departe, eu îi găseam diverse scuze care îmi alimentau speranţa) şi cît i-ar trebui scrisorii lui să ajungă la mine (tot o săptămînă, cel mult). Eu am continuat să-i scriu într-un caiet scrisori pe care nu i le-am trimis niciodată. La un moment dat, după vreo zece luni, i-am trimis un e-mail – ceea ce pentru mine a echivalat cu un grav compromis – în care îl întrebam dacă a primit scrisoarea mea. Mi-a răspuns numaidecît foarte politicos că da, a primit-o şi că să-l scuz că nu mi-a răspuns, dar a fost îngrozitor de ocupat, a şi lipsit din ţară cîteva luni, şi că da, a citit poeziile mele, care i s-au părut originale şi, pe alocuri, chiar emoţionante. Deşi îmi dădeam seama că i-am smuls acest răspuns, m-am bucurat totuşi cînd l-am primit. Dar nu aşa cum m-aş fi bucurat dacă mi-ar fi răspuns fără să insist. I-am mulţumit la fel de politicos pentru aprecieri şi de-atunci adio, Adam! Am continuat însă să-i duc dorul. Cînd îmi amintesc lucrurile astea,

căci, iată, mi le amintesc în detaliu, nu mă recunosc. Parcă îmi amintesc un film. Nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Poate că pur și simplu am obosit. Poate că și altora li se întîmplă. Am avut un coleg de serviciu care vorbea întruna. Nimeni nu-l putea suporta. Făcea tot felul de conexiuni livrești și dădea citate din latină, că făcuse Limbi Clasice. Într-o zi, nu mai eram colegi, l-am întîlnit în tren. Era cu o fată. O vorbă n-a scos tot drumul. Și călătoria a durat șase ore.

Aș putea să spun că o iubire la mine nu se termina decît în momentul cînd era înlocuită de altă iubire sau de una dintre numeroasele reveniri ale lui Paul. Îmi aduc aminte, de pildă, că m-am vindecat de Adam în momentul în care m-am îndrăgostit de Alexandru. În timp ce pe Șerban l-am uitat abia cînd a revenit Paul. După o absență de cîteva luni bune. Nu știu ce mi-o fi trebuit să vin astă-seară prin parc. M-au trecut toate apele. Fel de fel de păsări zburau înnebunite. Sînt sigură că alea care țipau ascuțit nu erau deloc păsări, ci lilieci. Îmi tot duceam mîna la păr și mergeam repejor cu capul în jos. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Era multă lume. Grupuri de tineri veseli, fete și băieți, umpleau aleile. Unii

se dădeau pe role. Cînd am ieşit din parc, m-am simţit de zece ori mai fericită decît atunci cînd ajung acasă şi încui uşa pe dinăuntru. Cînd ne-am cunoscut, Paul m-a dus într-o pădure şi am petrecut noaptea într-o tabără de copii părăsită. În mai. Poate de asta mirosul de primăvară, de reavăn şi cîntecul mierlelor îmi dau acum senzaţia că-mi scapă ceva. Pe atunci nu-mi era frică de lilieci.

Acum cîţiva ani am hotărît că trebuie să mă despart de Paul. Eram încă foarte îndrăgostită de el. Era şi un truc femeiesc aici. Speram – deşi atunci n-aş fi recunoscut-o în ruptul capului – că, în momentul cînd îi voi spune că vreau să ne despărţim, el se va speria şi n-o să mai îngăduie să treacă una, două, trei sau cine ştie cîte luni pînă la o nouă întîlnire. În general, îl lăsam pe el să mă caute, nu voiam să-l agasez. Numai că în ziua aceea Paul era foarte ocupat. Repeta cu o orchestră de tineret pentru un festival foarte important. L-am sunat pe mobil, insistînd să ne vedem măcar zece minute, într-o pauză de repetiţii. A acceptat cu greu să vin acolo. M-am îmbrăcat cum îi plăcea lui: cu pantalonii verzi de lînă şi cu haina neagră de blană. M-am machiat discret şi am luat cu mine cele patru casete pe care mi le împrumutase. Mi-aduc aminte că mi s-a

părut fermecător, ca de obicei. Puţin obosit şi îmbujorat de efortul cîntării. Ne-am aşezat pe o banchetă din hol. Nu m-a întrebat ce aveam aşa urgent să-i spun. După cîteva secunde de tăcere, care mie mi s-au părut interminabile, i-am spus că nu voiam să-i comunic la telefon, ci aşa, faţă în faţă, că vreau să ne despărţim. Şi că i-am adus casetele. El se uita la mine de parcă nu auzea ce-i spun. Nu fiindcă nu-i venea să-şi creadă urechilor sau fiindcă era lovit de veste, ci pur şi simplu ca şi cum nu i-aş fi spus nimic. Puteam să tac zece minute, ar fi tăcut şi el sau puteam să-i zic că-i un idiot şi-l detest şi nu cred că ar fi reacţionat în vreun fel. Am pus casetele lîngă el, m-am ridicat şi am plecat. N-am putut să închid un ochi toată noaptea. Eram disperată, ăsta-i cuvîntul care îmi venea în minte întruna. Nu din cauza lipsei lui de reacţie, ci pentru că am putut să-i spun aşa o prostie. Abia am aşteptat să se facă nouă dimineaţa şi l-am sunat. N-a răspuns decît pe la nouă jumate. L-am întrebat dacă e supărat pentru ce i-am zis cu o seară înainte. „Ştii că eu nu mă pot supăra pe tine...", mi-a răspuns somnoros. „Înseamnă că mai sînt iubita ta?", am întrebat în culmea fericirii. „Eu nu mai am iubite. Tu eşti mai mult decît iubita mea." „Înseamnă că ne vedem azi?", am plusat.

„Hai că mai vorbim, da? Acum vreau să dorm. Poate vii la concert săptămîna viitoare."

America este cineva care și-a schimbat sexul. America și eu. Fericirea supremă. Fiindcă eu nu trebuie să mișc un deget. America este cînd dorm, America este cînd stau cu fața la soare și nu mă gîndesc la nimic, America face ea ce face și trece timpul și uite-așa particip la viața mea. America e imposibil de atins, dar, dacă întind mîna, i-aș putea scrie numele. Alexandru. Miercuri. „Și cînd ți-am arătat operația, mai știi, Alexandru? Și ai stat cu mine toată noaptea. Ai plecat devreme, cu primul metrou." Alexandru nu are nici o operație. El e pur. Alexandru nici nu are nevoie să fie viu. El va moșteni pămîntul. Fiindcă el știe care e calea, adevărul și viața. Sîntem la o cafea, în pauza mea de masă. Eu lucrez ca să-mi pot plăti chiria și facturile. Eu nu voi moșteni pămîntul. Paul, Șerban, Adam, Alexandru, Mihai încap toți în numele tău și încă mai rămîne mult, mult loc. De cîte ori nu mă întreb ce mi-o fi cășunat mie pe el... America este numele iubitului meu.

Mai bine de o jumătate de oră am stat în ușa de la baie cu mîinile în șolduri,

întrebîndu-mă dacă să ies sau să nu ies azi să-mi cumpăr ceva de mîncare. Adică să mă spăl sau să nu mă spăl. La supermarket au închis la trei, că e duminică. Dar patiseria din colț e deschisă pînă la opt seara. În fiecare zi, inclusiv sîmbăta și duminica. Pînă la urmă mi-am amintit că am în cămară două conserve, una de porumb dulce și una de ton în maioneză. Întîi am desfăcut-o pe cea de pește. Păpușescu a apărut numaidecît în bucătărie și s-a agățat cu labele din față de tăblia mesei. Am luat cu o lingură două bucățele de pește și le-am pus în farfuria ei. Le-a mirosit îndelung, apoi, ca și cum le-ar fi făcut un hatîr, s-a hotărît și le-a atins de două ori cu limba. După care a plecat alene și s-a trîntit pe linoleumul din hol. Înainte să arunc la gunoi cutia de tablă, am lins, cu grijă să nu mă tai, maioneza de pe margine. Am desfăcut și cealaltă conservă, am scurs apa în chiuvetă și am deșertat boabele de porumb peste ton. Am adăugat o lingură de smîntînă, am amestecat și m-am dus cu castronul în sufragerie să mănînc. Imediat a început să plouă.

Am uitat că vineri s-a ars becul din bucătărie și aseară, cînd am apăsat pe întrerupător, am avut o strîngere de inimă, ca atunci cînd ești

pregătit să auzi bubuind dopul şampaniei, iar el iese fără zgomot. Am spălat la baie farfuria în care am mîncat la prînz şi mi-am amintit de mătuşa Zizi, care spăla vasele în baie fiindcă bucătăria era ocupată de cele douăzeci de pisici. Aseară m-am uitat la finala concursului *Dansez pentru tine*. Am votat. Am trimis SMS la numărul indicat pe ecran cu numele favoriților mei. M-am culcat la două jumate. Am adormit greu. La ora patru dimineața a început să sune mobilul. Am primit un SMS cu mesajul *Vă mulțumim că ați votat!* Acum e deja duminică seara. Se aud paşi pe casa scărilor. Mă duc la uşă, dau la o parte micul capac negru care acoperă vizorul, închid ochiul stîng şi pe dreptul îl lipesc de punctul luminos. Nu e nimeni. Numai voci. Capacul negru, prins într-o balama, în aşa fel încît să poată fi rotit uşor, cade brusc la loc.

Nu mai aveam nisip pentru Păpuşescu, aşa că luni dis-de-dimineață, înainte să mă duc la serviciu, m-am dus la supermarketul din apropiere şi am luat ce am găsit : trei kilograme cu 40 de lei. Păpuşescu nici nu s-a uitat la noul nisip două zile. A trebuit să mă rog de ea să-l folosească. Seara m-am oprit la chioşcul din intersecție şi am cerut două cutii de bere.

Vînzătoarea mi-a cerut 4,80 lei. I-am dat 5. Mi-a zis să-i dau 30 de bani. M-am scotocit îndelung prin buzunare și i-am dat tot mărunțișul, inclusiv fise de un ban. Atunci vînzătoarea a ieșit din chioșc și a descuiat frigiderul ticsit de apă, sucuri și bere. Nu a găsit ce i-am cerut, am acceptat ce mi-a oferit în schimb la același preț, am înghesuit cutiile reci în geantă, dar vînzătoarea nu mi-a dat restul de 50 de bani. Pentru o clipă m-am gîndit să-i spun.

Cînd Adam mi-a scris adresa lui pe un petic de hîrtie, n-am înțeles două litere, așa că i-am cerut să mă lămurească și am întărit eu însămi, cu scrisul meu peste scrisul lui, ceea ce fusese mai devreme de neînțeles.

Nu, n-am de ce să fiu obosită, n-am avut o zi grea. Azi e duminică seara. Ce-am făcut toată ziua? Am cîntat. *Summertime*, *Cine iubește și lasă*, *Săracă inima me*, *Adio, querida*, *Mărioară di la Gorj*, *When I Fall in Love*, *Mociriță cu trifoi*, *Inimă de țigancă*, *Foggy Day* și iar *Summertime*. Nu mi-e dor de nimeni. Habar n-am de ce. Demult, cînd a stat la noi bunica o săptămînă, într-o seară, cînd ne-am întors acasă, am găsit-o în fotoliu, ghemuită cu picioarele sub ea, pe întuneric. Și cînd am

întrebat-o de ce stă așa, cu lumina stinsă, și de ce nu s-a băgat în pat dacă i s-a făcut somn, ea a dat din umeri.

Ieri a fost ultimul episod din *Iubire ca-n filme*. Cînd a început telenovela asta, toamna trecută, mă întorsesem de la o întîlnire cu Mihai. În casă mirosea a pere coapte. Ne plimbaserăm toată după-amiaza pe străzi. Cînd eram îndrăgostită de Alexandru, trebuia să vină într-o zi la mine. M-a anunțat în ultimul moment că nu mai vine și eu chiar am crezut că o să mor. Curios... Deși nu mi-e dor de nimeni, cînd îmi amintesc lucrurile astea, căci mi le amintesc în detaliu, mă cuprinde un soi de căldură.

Dintre toți cinci, am început să mă văd iar cu Alexandru. Adam e departe, în Polonia lui, Șerban chiar nu mă mai interesează, lui Paul i-am zis să nu mă mai sune, iar pe Mihai, deși nu are nici o vină, deși mă sună mereu, nu mai pot să-l văd din dimineața aceea, care am senzația că nu se mai termină. Habar n-am de ce cu Alexandru. Aseară l-am luat de mînă și am mers așa o vreme, în tăcere. M-am suspectat tot drumul că nu voiam cu adevărat să-l țin de mînă și că am făcut acest gest mecanic. Și că, dacă mi-ar veni să-l sărut, tot numai un reflex vechi ar fi. Și totuși, aseară am sărbătorit

întîlnirea cu el: nu m-am spălat pe dinți, nici n-am făcut duș înainte să mă culc.

Vineri, ora patru. E vară. Am paisprezece ani. În casă, obloanele verzi de lemn păstrează răcoarea în cameră și dungile de lumină pe podea. Dungile se mișcă pe măsură ce trece ziua. Pe lîngă pereți sînt întinse ziare pline cu frunze de mentă, de tei și de soc. Mă plictisesc. Îmi place asta. În oglinda dintre ferestrele dormitorului, pătată de vreme și tulbure, sînt eu. N-am fost niciodată mai frumoasă. Și asta pare că n-o să se termine.

După luni de zile, care pentru mine au fost cu atît mai lungi, cu cît mi se pare că încap toate într-o dimineață, l-am revăzut pe Mihai. Purta cămașa neagră care-i vine atît de bine și pantalonii de in. Mîneca lui dreaptă se atingea în mers de o altă mînecă neagră. Cei doi nu se nimeriseră întîmplător umăr lîngă umăr pe bulevard, ci de bună seamă că erau împreună. Fiindcă nu-mi puteam lua ochii de la felul în care se atingeau brațele lor, așa, ca și cum ei nici n-ar fi observat asta, mi-a trebuit ceva vreme pînă să-mi dau seama că Alexandru era celălalt. Pentru o clipă am intrat în panică, așa cum se întîmplă uneori cînd dormi într-un loc

străin și dimineața, cînd te trezești, nu știi unde te afli. Dar mi-am amintit numaidecît că Mihai și Alexandru s-au cunoscut acum un an la ziua mea. Ba chiar mi-am amintit că Mihai mi-a spus atunci că i-ar plăcea să aibă un prieten ca Alexandru și că eu am fost încîntată și l-am încurajat, asigurîndu-l că Alexandru e un foarte bun camarad. Da, da, e firesc să-i văd pe stradă și să nu-mi pot lua ochii de la ei. Par împreună de cînd lumea. Chiar dacă unul dintre ei ar fi, să zicem, mort de-a binelea, asta nu i-ar împiedica să umble umăr lîngă umăr. Brusc îmi aduc aminte cuvintele generalului, tatăl lui Mihai: „Asta-i meserie de bărbat, să vinzi mîncare la mîțe?".

M-am dus și-am cumpărat cea mai aspră perie. Mi s-a cerut un preț dublu față de cel pe care-l văzusem afișat cu o zi înainte în același loc. Am plătit fără să comentez. Aseară am umplut un lighean cu apă caldă în care am amestecat detergent și am început să frec mocheta. Trei ore. Trei zile am avut genunchii roșii. Apoi s-a format o crustă subțire. Încet, încet a căzut de tot. Acum sînt în picioare, în cadă. Am oprit apa. Cînd mă întind după prosop, îmi văd în oglindă cicatricea de pe sînul stîng. Pe polița de deasupra chiuvetei observ

sticla cu parfum de bambus. E verde-galben şi pe-acolo trece bucuria mea. A durat cît numeri pînă la zece. De ce şi cel care a murit, într-un fel sau altul, continuă să-şi poarte numele?

Sîmbătă, ora zece. Apa curge în voie în chiuveta din baie. Ţin un castron de tablă sub robinet şi, cînd se umple, îl deşert în cadă. O oră, o oră jumate. Sună telefonul. Noroc că are firul lung. Mi se spune să chem instalatorul. Mi se dictează un număr de mobil. Îl scriu pe perete cu vîrful pilei de unghii. Cum stau pe capacul WC-ului, observ robinetul care închide apa în apartament. Nici gînd să-l pot clinti. E mîncat de rugină. Reuşesc în cele din urmă să-l mişc puţin spre stînga. Acum castronul de tablă nu se mai umple atît de repede. Nici nu mai e nevoie de el. Apa curge lent. E bună cu mine. Pot s-o privesc liniştită de pe capacul WC-ului.

Sîmbătă, ora două. Sună telefonul. Nu, n-am să mai chem instalatorul. Apa n-o să dea niciodată pe-afară din chiuvetă. Mi se strigă ceva în receptor. Dacă nu pot închide apa de tot, închid telefonul.

Sîmbătă, ora şase. Cînd cineva îţi spune *iubita mea,* poţi şi tu să-i spui, fără teamă de ridicol, *iubitul meu.*

Să îmi amintesc. Să zicem că poartă cămaşă albă, pantaloni negri şi pantofi moi cu şireturi. Să zicem că a venit seara tîrziu. Nu ştia că-l aştept. De altfel, era acolo atît de multă lume. O petrecere în aer liber, la sfîrşitul verii. Să zicem că el a mers fără grabă, cu mîinile în buzunare, pînă la zidul de cărămidă roşie, fiindcă eram într-o cetate, şi şi-a sprijinit coatele de marginea lui. Departe se vedeau lumini. M-am ridicat numaidecît de pe scaunul unde stăteam şi am parcurs distanţa care ne despărţea fără să alerg, dar în mod sigur mai repede decît a mers el pînă la zid. Asta îmi amintesc.

Nici unul dintre iubiţii mei nu e cu mine, dar nici unul nu a plecat de tot. Ce mi se întîmplă acum poate că o să dureze ani de zile şi nu e altceva decît lunga lor plecare.

Mă trezesc, mă spăl, îmi beau cafeaua, merg la serviciu, mă întorc, mănînc ceva, mă uit la televizor, mă legăn în balansoar. E seară de-acum. N-am nevoie de nimic. Ba da! Mai sînt zece minute şi se închide la casierie. E ultima zi. Alerg să-mi plătesc întreţinerea. Cui să-i mulţumesc că mi-am amintit?

Alaltăieri am luat o hotărîre. Nu mai joc Stack Attack pe mobil decît o dată pe zi. Pînă acum am reuşit să-mi respect promisiunea.

Încep pe la unsprezece noaptea şi, cînd pierd toate vieţile şi jocul se întrerupe, mă abţin s-o iau de la capăt. Mă duc în bucătărie, îmi torn un pahar cu vin roşu, mă aşez în balansoar şi pun ceasul să sune la douăsprezece, cînd începe o nouă zi şi iar am voie să joc. E-adevărat că mă uit la ceas din cinci în cinci minute. Acum e de-abia zece seara.

***

Acasă. Acasă. Acasă. Acasă. Acasă. În copilărie mă distra să repet un cuvînt pînă își pierdea sensul. Și-atunci aveam exact senzația pe care am avut-o cînd m-am rătăcit prima oară : spaimă amestecată cu bucurie. Saci negri de plastic peste cutii de carton. Saci albi de rafie lîngă valize cu roți. Parchet de fag, etajere alb-negru din lemn masiv de pin, canapea extensibilă, dulap cu uși glisante, pisica. 18 metri pătrați cu totul. Peste drum de cimitir. Casa mea. Și acum ce urmează? E unu noaptea. În sfîrșit liniște. Ieri, la metrou, cineva se juca nu știu cu ce, poate cu un pix, și răsuna în toată stația. Păpușescu nu mă lasă să dorm. În fiecare dimineață, pe la trei-patru, aleargă prin cameră, sare în pat, peste capul meu, jos din pat, ture, ture, ture. Mă scol, aprind lumina, îi dau de mîncare, mă culc la loc. După ce

mănîncă, iar începe. Mă scol, aprind lumina, deschid o carte și-abia atunci se potolește, vine torcînd și se trîntește fericită lîngă mine.

Mi se spune că o să mă bucur de ea, de casă, cînd o să încep să gătesc și o să chem lume, cînd o să vin seara de la serviciu și o s-o găsesc primitoare și curată. Mi se dau sfaturi în legătură cu tot. Nu mai pot să ascult. Cînd asculți pe cineva, îi opui un soi de rezistență – exact atît cît vorbele sale să nu pice în gol. Eu nu mai opun nici un fel de rezistență. E, într-un fel, invers decît în copilărie, cînd repetam un cuvînt pînă-și pierdea sensul. Acum cuvintele celorlalți mă repetă pe mine pînă-mi pierd sensul. Cît mai e oare pînă mîine?

În baie, într-o cutie în care am turnat diluant, zac două pensule. Diluantul s-a evaporat de mult și-a rămas pe fundul cutiei o crustă albă – vopseaua care s-a scurs din pensule și care s-a uscat. Încă mai am găleata cu restul de lavabilă pentru zugrăvit, un sac de ipsos și unul de adeziv universal pentru lucrări interioare și exterioare. Probabil că n-o să le arunc prea curînd. Nu fiindcă mai am nevoie de ele, ci fiindcă nu le mai observ.

Pînă tîrziu, pînă pe la treizeci de ani, cea mai puternică dorință a mea a fost să mi se întîmple ceva extraordinar de frumos, o mare bucurie, care să mă facă să strălucesc. În adolescență îmi puneam toată nădejdea în petrecerile (puține, altminteri) la care eram invitată. Prima oară m-am îndrăgostit la paisprezece ani. Pe Mihai l-am cunoscut peste șaisprezece ani la magazinul unde vindea mîncare pentru pisici. Așa cum nu simt nimic în legătură cu faptul că mi-am cumpărat o garsonieră, așa nu simțeam nimic în legătură cu faptul că în sfîrșit aveam un iubit și urma să ne căsătorim. Ca și cum nu eram acolo. Ca și cum nu locuiesc, nu dorm, nu mănînc, nu scriu în casa asta a mea. În jurul suportului care susține lampa în plafon au fost date găuri, astupate ulterior cu ipsos. Nici pînă acum n-am vopsit petele gri din tavan, deși mai am suficientă lavabilă într-o găleată. Nu mai știu ce înțelegeam prin „mare bucurie".

America a venit după mine aici, peste drum de cimitir. Cu autostradă cu tot. Chiar dacă soarele nu scobește mici reliefuri pe un perete alb, chiar dacă nu e iarnă și nu plouă și nu mai sînt la etajul cinci și sînt la etajul opt,

ea e cu mine şi o să-şi scoată capul pînă la urmă.

În ziua aceea de vară de la paisprezece ani, cînd eram singură în curte şi-mi lipisem spatele de peretele fierbinte şi zgrunţuros al casei, ştiu sigur că-mi doream mai mult ca oricînd marea bucurie. După ani de zile, imaginea aceea a început să se lege în mintea mea de cuvîntul „America". Într-o seară, poate tot la paisprezece ani, stăteam în vîrful patului din dormitorul părinţilor şi mă uitam la televizor. Din întîmplare am întors capul spre dreapta, unde era oglinda. N-am fost niciodată mai frumoasă. Acum cîteva luni priveam pe fereastra de la etajul cinci cum ploua iarna şi totul încăpea în pătratul gri din faţa mea. Şi cuvîntul care mi-a venit în minte, şi atunci şi acum, este „America".

Aici, acasă, nu am oglindă. Mă văd seara doar, în geam. Fiindcă nu am nici perdea.

În prima cameră e Mihai. Doarme lîngă mine. Mă strînge tot mai tare în braţe. Se trezeşte. Mă trimite în camera cealaltă. Acolo doarme Alexandru. Se trezeşte şi el şi se ridică în capul oaselor. E mort. Dar numai eu ştiu asta. Port un fel de rochie – cămaşă de noapte

şi ciorapi groşi cu dungi colorate. Alexandru e somnoros. Am senzaţia că-l deranjez. „Te rog să mă scuzi", îmi vine să zic, dar rămîn cu gura căscată în faţa lui. Îşi ţine ochii pe jumătate închişi. E ciufulit. N-am cum să ajung la el. Nu e prima dată cînd Alexandru îmi apare mort în vis. Cînd mă trezesc, e aceeaşi dimineaţă care a început acum un an şi mai bine. Aceeaşi senzaţie care e opusă beţiei şi care nu e ceea ce se înţelege prin „a fi treaz". Un soi de luciditate maximă. Aşa cum unii nu se pot trezi din beţie zile, săptămîni, luni, eu nu mă pot trezi din starea asta de luciditate. Mi se spune că sînt prea preocupată de mine însămi.

Prima oară m-am îndrăgostit la paisprezece ani. Gabriel era cu şaisprezece ani mai mare decît mine. Probabil îşi dădea seama că eram topită după el. La cîteva luni după ce l-am cunoscut, a murit. L-am visat azi-noapte. Eram mult mai înaltă decît el. Ca Alice în Ţara Minunilor. Mă căuta. Îl strîngeam în braţe. Era viu. De mult nu m-am mai gîndit la el.

Am luat cu mine perna lunguiaţă portocalie. În fiecare seară o potrivesc în unghiul drept

dintre pardoseală și ușa de la intrare. E o idee mai lungă decît ar trebui. Și pentru ușa de la ultimul apartament în care am locuit cu chirie era o idee prea lungă. A fost făcută special pentru ușa de la penultimul apartament unde am locuit cu chirie.

Chiar dacă m-am mutat, dimineața aceea, care a început acum mai bine de un an, nu s-a terminat. A venit după mine. În continuare încape totul în ea, așa cum odată, privind pe fereastra de la etajul cinci cum plouă iarna, totul a încăput în pătratul gri din fața mea. În schimb, nu am luat salteaua de 2 m pe 1,60. Ar fi umplut mai mult de jumătate din cameră.

Poate că am trecut de marea bucurie, așa cum am trecut de vîrsta la care a murit Gabriel și nici nu mi-am dat seama.

Ce pot face? Am un plic de supă cu găluște. Pun 750 ml de apă în oala roșie. Cînd dă în clocot, torn conținutul plicului în oală și amestec ușor. O las să fiarbă la foc mic zece minute. Pe plic scrie că ies trei porții, dar eu am umplut numai două boluri. Le-am mîncat pe amîndouă.

Azi-dimineață mai aveam cafea în ibric de ieri. Fix o cană. Am încălzit-o în cuptorul cu

microunde, am pus şi puţin zahăr, dar, cînd am luat prima înghiţitură, mi s-a părut foarte slabă. Am băut totuşi jumătate, încercînd să-mi amintesc. În ibric încap două căni mari de cafea. Uneori, după ce o beau şi pe a doua, obişnuiesc să clătesc cana de zaţ şi să arunc totul în ibric. Nu-l spăl decît a doua zi, cînd pun de altă cafea. Nu am reuşit să-mi aduc aminte dacă ieri făcusem treaba asta şi acum beam apă cu zaţ şi zahăr sau făcusem o cafea mai slabă. Am aruncat totuşi jumătatea care-mi rămăsese în cană.

Mă surprind uneori, ca de pildă acum, cu un vag interes pentru, să zicem, felul cum aburul de la oala care fierbe urcă vreo jumătate de metru şi apoi dispare. Culeg cu buricul degetului arătător două scame de pe parchet, deschid fereastra şi constat că interesul meu n-a durat mai mult de un minut. Mi se spune că sînt prea preocupată de mine. Acum o săptămînă am vrut să dau pisica. Femeia de la care am cumpărat zarzavaturi din piaţă mi-a vorbit ca unui copil încet la minte. „Uite, îţi dau şi o legătură de verdeaţă cu 50 de bani, nu cu un leu, dar să cumperi mereu de la mine, da? Să nu iei din altă parte." Cînd am mai trecut pe la taraba ei, m-a întrebat:

„Ești măritată?... Păi și-atunci ce faci cu prazul?... Stai cu părinții?... Dacă-mi aduci și mie plăcintă, îți dau praz gratis, bine?". Cînd sînt întrebată de colegi unde și cu cine îmi voi petrece revelionul, mă jenez să spun că o să fiu singură la o petrecere unde toți au pereche. Anul ăsta la petrecerea de revelion o femeie a vorbit întruna. Îmi aduc aminte foarte bine. *Diabet de sarcină, Joe Cocker la Woodstock, păr creț, coafură înaltă, mai ceva ca a mea, în luna a șaptea eram ca un scarabeu, andivele cu ce le-ai combinat?, nesimțitule, de ce ai făcut caca în mijlocul casei?, cîinele ăsta n-are decît patru luni, vreau ca fata mea să învețe franceza...* În schimb, nu-mi aduc aminte cum a fost la unica petrecere de revelion unde n-am fost singură, în anul cînd l-am cunoscut pe Mihai.

M-am tot gîndit în ultima vreme la fostul meu coleg care vorbea întruna și pe care nimeni nu-l suporta, care făcea tot felul de conexiuni livrești și dădea citate în latină, că făcuse Limbi Clasice, și pe care l-am întîlnit în tren după ce nu mai eram colegi și el era cu o fată și n-a scos o vorbă tot drumul și călătoria a durat șase ore. Femeia aia din piață, care

mi-a vîndut zarzavaturi și mi-a vorbit ca unui copil încet la minte, *să cumperi mereu de la mine, da?*, știe. Știe că n-am nevoie de nimic. Nici de morcovi, nici de verdeață la juma' de preț, nici de praz, nici de nimeni. Chiar dacă nu le arunc și fac supă de vită și plăcintă cînd ajung acasă.

„Am greșit", spunea generalul întotdeauna după ce o bătea pe Franțisca. „Am greșit" ăsta suna mai degrabă a „Și ce-ți pasă ție, marș de-aici". Așa îmi spunea Mihai. În noaptea aceea, cînd eu am ațipit două ceasuri înainte să vină el, mult mai devreme decît ne înțeleseserăm, și mi-a spus că nu-știu-ce a venit la Franțisca și că ea era pe jos, că nu-știu-ce-ul a lăsat-o fără suflare și că Franțisca era mama lui, eu am știut. Am știut pur și simplu ce are să-mi spună. Nu cuvînt cu cuvînt, dar am știut. Poate fiindcă a venit mult prea devreme, poate fiindcă taică-su, generalul, obișnuia să spună „Am greșit" ca și cum ar fi înjurat. Eu nu vreau să-mi spună nimeni „Am greșit".

Femeia din piață de la care cumpăr mereu zarzavaturi mi-a zis azi: „Te-ai dus în sînge, departe!". N-am știut dacă se referă

la faptul că am mai trecut și pe la alte tarabe și-am întrebat de prețuri fără să cumpăr însă nimic sau la altceva. Cei de la tarabele alăturate au început să rîdă. „Nu te supăra, mai glumim și noi, că înghețăm dracului aici, ce să facem..."

Să îmi aduc aminte. După prima întîlnire cu Paul îmi venea tot timpul să zîmbesc. În metrou, pe stradă, la serviciu. Mi se părea că dintr-odată sînt altfel decît toți ceilalți. Mă întrebam dacă ei își dau seama de diferență. Am mers atunci cu Paul pe scara rulantă a metroului. Eu pe o treaptă înaintea lui. Abia am așteptat să ajungem sus fiindcă știam că mă dezavantajează să mă privească din unghiul acela. Din cauza cearcănelor mele.

A doua zi Paul m-a dus în pădurea de la marginea orașului. Era într-o miercuri de la mijlocul lunii mai. În pădure, nici țipenie. Doar noi și difuzoarele. Din zece în zece metri Ilie Dobre comenta derby-ul etapei. Am plecat mai departe cu Dacia galbenă a lui Paul. De atunci am rămas cu un reflex: de cîte ori văd o Dacie galbenă, mă uit la numărul ei. Deși am mers de atîtea ori cu ea, nu știu ce nuanță

de galben are, nu ştiu ce culoare au banchetele ei, ştiu numai cum o cheamă. Spre seară am ajuns la o tabără de copii pustie. După ce Paul a claxonat lung de cîteva ori, ne-a deschis un paznic somnoros. Paul i-a dat o sticlă de vin şi l-a rugat să ne lase să dormim într-una dintre căsuţe, că e ziua domnişoarei. Chiar era. În baraca paznicului Paul a desfăcut sticla de şampanie pe care o cumpărase din oraş, a umplut trei pahare de plastic cumpărate tot din oraş şi am ciocnit cu paznicul, care mi-a făcut cu ochiul. Paznicul ne-a condus apoi la o căsuţă, a descuiat-o, ne-a dat şi două pături şi i-a făcut cu ochiul lui Paul. Îmi aduc aminte că am tremurat toată noaptea. Deşi eram în mai, în pădure era frig. Dimineaţa aveam cearcăne adînci şi negre. Paul m-a dus cu maşina direct la serviciu. Dar, fiindcă am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme, am băut împreună o cafea la terasa de lîngă instituţia unde lucrez. Aceeaşi terasă unde am băut cafea şi cu Alexandru nu demult, într-o pauză de masă. La mijlocul săptămînii. Dar cu Alexandru deja zilele încăpeau pentru mine toate în aceeaşi dimineaţă ce pare că n-o să se termine curînd. Clipa asta face parte din ea, şi următoarea, şi aşa mai departe. Ca şi cum aş

rula cu 300 km/h pe o autostradă americană, în deşert. În miercurea aceea, în pauza de masă: „Şi cînd ţi-am arătat operaţia, mai ştii, Alexandru? Şi ai stat cu mine toată noaptea. Ai plecat devreme, cu primul metrou". Alexandru nu are nici o operaţie. El e pur. Alexandru nici nu are nevoie să fie viu. El va moşteni pămîntul. Fiindcă el ştie care e calea, adevărul şi viaţa. Eu lucrez ca să-mi pot plăti ratele şi facturile. Eu nu voi moşteni pămîntul. Iar America este numele iubitului meu. Acum ceva vreme aş fi zis că Paul a fost marea mea iubire. Paul cu faţa acoperită de spumă albă, într-o după-amiază toridă de duminică, Paul cu ochii albaştri strălucind deasupra spumei albe de ras, Paul rîzînd cînd se spăla cu fereastra larg deschisă prin care intra soarele de iunie, Paul cu fular roşu oprind o maşină pe bulevard, noaptea la douăsprezece, ca să ceară curent pentru bateria uzată a Daciei galbene. Paul care mi-a spus că sînt tăcerea în care încap toate şi pe care, dacă n-o auzi, nu ştii nimic despre muzică. Cînd îmi amintesc lucrurile astea, căci, iată, mi le amintesc în detaliu, mă cuprinde un soi de căldură. O căldură care nu e mai mult decît amabilitatea cu care laşi să cadă o monedă în palma unui

cerşetor. Mi-am pus căştile şi ascult muzică la maximum. Nu de grija vecinilor, ci ca s-aud numai eu, înăuntru. Să nu se piardă nimic prin încăpere. Vînez sunete colaterale. Alea ce apar la impactul dintre degete şi coarde sau clape, înainte de nota muzicală. Cu orice viteză aş goni pe autostrada mea, nu pot să alung tăcerea. Acum America e cînd dorm. Mai ales cînd dorm.

E casa mea, îmi spun cînd mă spăl pe dinţi. E casa mea cînd prăjesc cartofi. Casa mea cînd aranjez iaurturile în frigider. Casa mea, a mea, a mea la fiecare pas. Nu mi-e dor de nimeni.

Cînd m-am îndrăgostit de Alexandru, am vrut să-i dau cadou un arici de jucărie. Fiindcă îmi povestise că în copilărie a avut un arici adevărat la ţară şi într-o zi l-a găsit mort. Aveam tot timpul grijă să am mobilul încărcat, la îndemînă. Vreme de un an Alexandru nu m-a sunat decît de trei ori. O dată ca să-mi ceară un număr de telefon, altă dată să-mi spună că nu poate să mai vină la mine că-l doare burta, atunci cînd voiam să-i fac salată din leurdă, untişor şi hasmaţuchi. Şi a treia oară ca să-i împrumut o carte. În perioada aceea m-am întîlnit de două ori cu Alexandru

în aceeaşi staţie de metrou. Întîmplător. De cîteva ori apoi am stat minute bune acolo, doar-doar o s-apară Alexandru. Îmi pregătisem şi o replică : „Ai cam întîrziat". Aveam la mine ariciul de jucărie. După ce mi-a trecut, am început să ne sunăm ca doi buni prieteni. Acum pot să-i spun că mi-a fost dor de el. Nu mai e nici un pericol.

Aseară, pe la ora opt, mă sună Alexandru. Că şi-a pierdut cheile casei şi n-are unde să se ducă. A venit la mine. A dat telefoane să anunţe pe toată lumea. I-am căutat pe internet un lăcătuş care să vină a doua zi să-i spargă uşa. Pe la ora unsprezece mi s-a făcut somn. I-am dat un tricou vechi şi larg de-al lui Paul, de pe vremea cînd dormea la mine. Am desfăcut canapeaua extensibilă. M-am scuzat că nu pot să-i ofer altceva decît să doarmă cu mine în pat. Şi m-am băgat sub plapumă. La perete. S-a băgat şi el sub pătura lui. I-am spus să stingă lumina la bucătărie cînd vrea. A zis că-i e frică de Păpuşescu. Să nu-i sară pe faţă. Că a avut un motan care-l zgîria noaptea pe frunte. I-am spus că Păpuşescu uneori aleargă prin cameră, sare în pat, peste capul meu, jos din pat, face ture, ture, ture. Că de asta am vrut s-o dau. Dar nu atacă niciodată

fața. Nu m-a crezut. I-am explicat că nu sînt două pisici la fel. Și dacă ții douăzeci de exemplare închise într-o încăpere vreme de cîteva luni, cum a făcut mătușa Zizi, nu se iau una după alta. Tot nu l-am convins. Stătea cu ochelarii pe nas și cu ochii-n tavan. M-am ridicat din pat și-am stins lumina la bucătărie. Alexandru a protestat. I-am zis că eu nu pot să dorm cu lumina aprinsă. Pînă la urmă și-a scos ochelarii. „E foarte cald la tine“, a zis și și-a scos și pantalonii pe întuneric. A zis că lui i se face sete noaptea și a vrut să-și toarne apă într-o cană și s-o pună lîngă pat. I-am zis să bea direct din sticlă cînd i se face sete, că Păpușescu poate să răstoarne cana. „Of, iar Păpușescu!“, a zis. Acum ceva vreme, dacă m-aș fi pomenit cu Alexandru la ușă să-l găzduiesc peste noapte, cînd putea să meargă la unul dintre prietenii lui, cu siguranță aș fi crezut că s-a îndrăgostit de mine. Dar aseară m-am întors cu fața la perete și-am adormit. A doua zi mi-a spus că parcă nici nu respiram, că nu m-am foit deloc. Și că Păpușescu a dormit toată noaptea la picioarele mele. Am mai petrecut o noapte cu Alexandru, demult. Atunci cînd i-am arătat operația. Eu l-am sunat. L-am invitat la un film și apoi l-am convins să

vină la mine. Mi-a spus atunci: „Vreau să-mi dau demisia". Și eu i-am zis: „M-am îndrăgostit de tine". El n-a răspuns. Și eu am continuat: „De ce vrei să-ți dai demisia?". Am vorbit toată noaptea. Dacă e bine sau nu să-și dea demisia. Atunci a plecat dimineața devreme, cu primul metrou. Cînd îmi amintesc lucrurile astea, căci, iată, mi le amintesc în detaliu, e ca și cum aș lăsa să cadă o monedă în palma unui cerșetor. Din amabilitate. Azi-dimineață pe Alexandru l-a sunat un coleg și i-a spus că i-a găsit cheile la birou. Am făcut cafea, ne-am spălat cu apă rece, că apa caldă s-a oprit, și mi-am dat seama că nu știu cînd Alexandru și-a pus din nou pantalonii.

Uneori e de-ajuns să auzi o noapte întreagă un geam deschis lovindu-se de perete ca să se declanșeze totul. Se pare că azi-noapte am dormit neîntoarsă. Cu toate astea, cînd m-am trezit, mă durea capul și-mi era puțin greață, cum mi se întîmplă de la o vreme. Alexandru nu mi-a povestit de întîlnirea lui cu Mihai. Nici eu nu i-am spus că i-am surprins astă-vară pe bulevard, umăr lîngă umăr, mînecă neagră lîngă mînecă neagră. Adevărul e că nu știu mai nimic despre Alexandru. Azi-dimineață am plecat împreună de la mine. Pe un scaun din metroul aglomerat se înghesuiau doi gemeni.

Unul dintre ei a spus, privindu-mă în ochi: „Știi ce-am visat azi-noapte?".

De o săptămînă nu m-am spălat pe cap.

De trei zile e ceață.

De două zile n-am ieșit din casă.

Am scos din priză telefonul, soneria, calculatorul, casetofonul, televizor nu mai am, și am închis cele două mobile.

Am fost la părinți de Crăciun. M-am întors cu trenul. Accelerat, clasa a doua, banchete de vinilin maro, linoleum murdar, șapte perechi de cizme în același compartiment, „coca-cola, chipsuri, ciocolată, bere" pe culoar, de la vagonul-restaurant pînă la coada trenului, „cine mai dorește, cine mai poftește", capra în rochie de casă cu floricele și clopoței la gît, cu un singur picior și acela de lemn, cu gură de lemn și acompaniament de muzicuță. Dar eu nu sînt aici, oricît de tare ar cînta. Eu citesc. La Brașov se urcă a opta pereche de cizme, profesor universitar, doctor în Matematici, duhnind a urină și tobă de carte. Fost cercetător.

Ştie tot. De la Marea teoremă a lui Fermat şi cîmpuri electromagnetice, şiruri de numere reale şi numere transcendente pînă la numărul de locuitori ai oraşului Deva şi cum se face focul cu lemne, ce era în locul Băncii Comerciale Române din Braşov şi care e nivelul lui duhovnicesc. Eu nu sînt aici. Dar mi-e greaţă. Mai am cincizeci de pagini de citit şi termin cartea. Profesorul s-a dus să-l vadă pe papa Ioan Paul al II-lea la Podul Izvor. Îi ies ochii din orbite cînd îşi aminteşte cum a vrut papa să-i unească pe catolici cu ortodocşii. „Crăciunul e o sărbătoare a bucuriei." După fiecare propoziţie îşi soarbe saliva. *Am plecat să colindăăm/ Dom', doom' să-nălţăm/ Cînd boierii nu-s acasă/ Dom', dom' să-nălţăm/ Cînd boierii nu-s acasă/ Dom', dom' să-nălţăm/ Au plecat la vînătoare/ Dom', doom' să-nălţăm/ Să vîneze căprioare/ Dom', dom' să-nălţăm/ Să vîneze căprioare/ Dom', dom' să-nălţăm/ Căprioare n-au vînaat/ Dom', doom' să-nălţăm/ Şi-au vînat un iepuraaş/ Dom', dom' să-nălţăm/ Şi-au vînat un iepuraaş/ Dom', dom' să-nălţăm/ Să facă din pielea luui/ Dom', doom' să-nălţăm/ Veşmînt frumos Domnuluui/ Dom', dom' să-nălţăm/ Veşmînt frumos Domnuluui/ Dom', dom' să-nălţăm.* „Ei, uite,

eu nu pot să-i încurajez. Sînt pribegi prin tren", zice profesorul de la nivelul său duhovnicesc. Eu nu sînt aici, dar deschid uşa compartimentului pe jumătate. „Totuşi e un colind frumos. Trebuie să recunoaştem. Exprimă bucurie. Spiritul Crăciunului este bucuria." Şi îşi suge saliva. Iar eu mai am zece pagini.

Acum sînt în lift. Cu mine a mai urcat o fetiţă. „Ce faci cu atîta bagaj?" „Am venit acasă." „Şi-atunci de ce eşti singură?"

Numai dacă lipsesc cîteva zile îmi dau seama cît de grasă e Păpuşescu. „Cum poate fi un număr exact sau nu? Nu există numere exacte. Există numere naturale, întregi, raţionale, reale, imaginare, iraţionale, transcendente şi tot felul de alte numere. 2 e 2, pi e pi, radical din 2 e radical din 2. Numărul sau valoarea lui e tot aia", scrie cineva pe un site al matematicienilor.

Generalul greşea mereu că o bătea pe Franţisca. Mihai nu a greşit că nu-ştiu-ce a lăsat-o fără suflare pe Franţisca tocmai cînd trebuia să ne căsătorim şi că Franţisca era mama lui. Cu toate astea, de atunci eu nu mai pot să-l văd pe Mihai. Poate că de aici a pornit totul. Deşi uneori e de-ajuns să auzi o noapte întreagă un geam deschis pe casa scărilor

lovindu-se de perete ca să se declanșeze totul ăsta. A fost al doilea Crăciun fără Mihai. De fapt al treizecilea dacă le socotesc și pe cele de dinainte de a-l cunoaște. Treizeci este aici un număr natural, întreg, rațional, irațional, real, imaginar sau transcendent? Așa cum, în general, eu nu sînt aici, nici Mihai nu există. Numai dimineața asta, care nu dă semne că se va sfîrși prea curînd.

De trei ore am intrat în casă și Păpușescu de-abia acum s-a potolit. S-a frecat de mine, a tors, a făcut tumbe pe canapea, a făcut cozonaci la mine-n poală și pipi la nisip. Acum doarme lipită de spinarea mea.

În urmă cu cîțiva ani – doi, trei, patru? – am petrecut ore bune în magazinul cu cele mai frumoase căni de ceai din oraș ca s-aleg ceva pentru Alexandru. Nici n-am băgat de seamă că nu mai era nimeni și că angajații stăteau după mine să-nchidă, zîmbind politicos. În seara asta m-a sunat Alexandru să mă-ntrebe în ce zi sîntem. I-am cumpărat la repezeală un breloc din piață ca să nu-și mai piardă cheile și l-am pus într-o pungă alături de cartea pe care am citit-o în tren, *Bartleby* de Herman Melville. Era punga cu Moși Crăciunii rupți în fund de atîta cățărat pe acoperișuri.

Punga de la Mihai, de acum trei ani. Alexandru mi-a zis că are încă „instalația" de ceai de la mine și că e de mirare cum de-a reușit să n-o spargă, la cît de fragilă e sticla din care sînt făcute cana, strecurătoarea și capacul și la cît de des o folosește.

***

N-am mai jucat de mult Stack Attack.

Nu mi-am desfăcut bagajul de trei zile, de cînd m-am întors de la ai mei. Păpuşescu e fericită. Nu mai doarme decît pe valiză.

Pîinea a făcut mucegai.

N-am dezgheţat frigiderul de mai bine de două luni.

Am dat la o parte cu un cuţit mucegaiul de pe coajă şi am uns trei felii de pîine cu pateu de pui. Am desfăcut un borcan cu castraveţi muraţi, am scos doi, i-am tăiat felii subţiri, am pus totul pe o farfurie şi m-am aşezat la fereastră, în balansoar, să mă uit la artificii. Păpuşescu s-a ascuns după canapea. N-a mai

ieşit de acolo decît pe la ora două, cînd nu se mai auzea de mult nici o pocnitură. Pînă pe la patru jumate, cît s-a dezgheţat frigiderul, am spălat chiuveta din baie şi am jucat pe mobil Stack Attack. Şi nu numai o dată. Am sărbătorit. Mă cam încurcau SMS-urile cu urări de Anul Nou, la care, de altfel, nu am răspuns. Prima tură de Stack Attack i-am dedicat-o lui Adam. Cu Adam vorbeam în engleză. O limbă care nu era nici a mea, nici a lui. Anul ăsta Adam împlineşte şaizeci şi şapte de ani. E frig acum în Polonia. E gheaţă la malul Mării Baltice. După ce l-am cunoscut pe Adam, vreme de un an de zile, cît i-am aşteptat răspunsul la singura epistolă pe care i-am trimis-o, am avut la calculatorul de la serviciu un *bookmark* la harta oraşului Gdańsk. Pe atunci n-aveam laptop şi internet acasă. Cel puţin o dată pe săptămînă îmi făceam un cadou că mi-am terminat treaba: deschideam *Interactive city map of Gdansk* şi căutam *Piastowska 89* ca să văd cum strada lui Adam aproape se varsă în Marea Baltică. Dădeam clic pe opţiunea *satellite* şi vedeam copacii de pe marginea străzii Piastowska, maşinile parcate pe strada Piastowska şi acoperişurile clădirilor de pe strada Piastowska. Făceam imaginea tot mai

mare şi, cînd să ajung la Adam: *We are sorry, but we don't have imagery at this zoom level for this region.* Şi-atunci făceam un pas înapoi, acceptam distanţa fiindcă numai de la distanţă vedeam crengile golaşe ale copacilor, maşinile şi acoperişurile clădirilor, poate chiar casa lui Adam de pe strada Piastowska. Apropierea era imposibilă, *we are sorry.* Şi harta asta, ca limba engleză. Întotdeauna era frig în harta oraşului Gdańsk, vedere din satelit. Am făcut 5.835 de puncte la Stack Attack.

Sună telefonul fix. Sînt felicitată pentru noul an. Mi se urează împlinirea tuturor viselor. După ce închid, constat că am pierdut jocul, fiindcă am uitat să-i pun pauză. Scot telefonul din priză, mă duc la baie şi clătesc rufele puse la muiat de anul trecut. Le storc bine şi le întind pe cele două bare de plastic de care atîrnă perdeaua de duş. Prosopul portocaliu nu încape. Îl pun pe caloriferul fierbinte, în cameră. Păpuşescu se urcă pe el. Instalatorul care mi-a montat vasul de WC şi a schimbat ţevile mi-a zis că nu e bine să-ţi treacă prin baie coloana de colectare a apei din bloc. Că o să auzi mereu tot ce fac vecinii. Vecinii de sus au dat muzica la maximum. După vreo oră, cineva s-a apucat să dea cu aspiratorul pe palier.

A doua tură de Stack Attack i-am dedicat-o lui Şerban. De Şerban, cu faţa lui de prinţ decăzut, îmi aduc aminte foarte rar. Şi nu fiindcă ne-am întîlnit numai de patru ori – în trei seri de iulie şi o dată iarna. Cu Adam n-am petrecut decît două zile de discuţii, plimbări şi Campari orange – deşi el ar fi preferat cîrnaţii cu bere, mi-a zis înainte să ne despărţim: *I'm so glad tomorrow I will be back in Poland, I miss a lot my sausages and my beer...* – şi totuşi am suspinat după el un an încheiat. Vreme în care Adam nu mi-a dat nici un semn. Nu ştiu de ce Şerban a contat aşa de puţin pentru mine. Îmi aduc aminte că îl ascultam cu gura căscată cînd, printre lecţiile de genetică, pe care mi le-a ţinut de două ori, trîntea cîte o frază de genul „E tare nasol cînd te arunci pe fereastră şi nu reuşeşti decît să-ţi fracturezi oasele bazinului şi cîteva coaste". Îşi părăsise nevasta şi băiatul pentru o mare iubire, care iubire nu prea s-a sinchisit de treaba asta. Într-o seară m-a ţinut pe genunchi mai mult de nouăzeci de minute, timp în care a dat gata o sticlă de votcă de trei sferturi, timp în care Italia a pierdut Campionatul European de Fotbal. Din cînd în cînd îmi întindea şi mie sticla. Nu l-am refuzat ca să nu creadă că sînt

vreo sclifosită. Pînă nu i-au călcat cu bocancii mutra lui Toldo, în prelungiri, franţujii n-au reuşit să înscrie golul cîştigător. Dar de-abia pupam gura sticlei, fără să înghit prea mult. În minutul 103 Trezeguet a pus capăt jocului, trimiţînd mingea în poarta unui Toldo cu reflexele încetinite. 2-1 pentru Franţa. Rotterdam, 2 iulie 2000. „Sînt prea bătrîn pentru tine“, a spus Şerban. „Bătrîn şi bolnav. Hai să-ţi gătesc ceva.“ Şi mi-a făcut paste cu şuncă şi sos de roşii. Fuma ţigară de la ţigară. Avea scrumiere prin toată casa : în bucătărie, în baie, pe rafturile cu cărţi, la capul patului. În fiecare scrumieră cîte două, trei mucuri. După ce-am mîncat, mi-a pus să ascult ce iubea el cel mai mult şi mai mult : preludiul la suita I pentru violoncel solo de Bach, în interpretarea lui Pablo Casals. Îmi aduc aminte că multă vreme am tînjit apoi după acest preludiu. Pe atunci n-aveam internet nici la serviciu. Am făcut pauză la Stack Attack (am ajuns la 5.235 de puncte) şi am căutat preludiul pe net. L-am găsit chiar în interpretarea lui Pablo Casals. Nu l-am ascultat pînă la capăt, deşi nu are decît două minute şi treizeci de secunde. M-am apucat să-l caut pe Google pe Maldini. Paolo Maldini, la treizeci şi opt de ani, încă era cel mai bun fundaş dreapta cînd Italia şi-a luat

revanşa în 2006 şi cînd nu doar că a învins Franţa, dar a devenit campioană mondială. Scor 6-4, după loviturile de la 11 metri. Se deschide o uşă pe palierul de la etajul opt şi o femeie ţipă din toţi rărunchii: „Alexandraaa, dă-mi telefonul înapoi!". Se aude un tropăit pe scări şi din nou „Alexandraaa, dă-mi telefonul înapoi!". Continuă tropăitul pe scări şi, din ce în ce mai stins, „Alexandraaa, dă-mi telefo... Alexandraaa, dă-mi... Alexandraaa"...

Iubirea mea pentru Şerban s-a terminat cînd a revenit Paul, după o absenţă de cîteva luni. Tot aşa cum am încetat să mai suspin după Adam abia cînd m-am îndrăgostit de Alexandru. Aşadar aş putea să spun că o iubire la mine nu se termina decît în momentul cînd era înlocuită de altă iubire. În felul lui, fiecare era un salvator. Şi Paul asculta Bach adesea. Am crezut că şi mie îmi place şi mi se potriveşte. Dar îmi plăcea probabil fiindcă se lega de ei. Şerban mi-a spus în seara aceea, cînd a dat gata o sticlă de votcă de trei sferturi, că pe vremuri obişnuia să cînte la violoncel. Îmi aduc aminte că l-am rugat insistent să-mi cînte şi mie. Mai devreme, cînd am ascultat preludiul la suita I pentru violoncel solo de Bach, am simţit numai căldura aceea care nu e mai

mult decît amabilitatea cu care laşi să cadă o monedă în palma unui cerşetor. Am reluat jocul. Am făcut 6.355 de puncte. Următoarele runde din Stack Attack mi le-am dedicat mie.

Nici unul dintre iubiţii mei nu e cu mine, dar nici unul nu a plecat de tot. Ce mi se întîmplă acum poate că o să dureze ani de zile şi nu e altceva decît lunga lor plecare. Mi se spune uneori că sînt mult prea preocupată de mine.

Cînd m-am băgat în pat, pe la patru jumate, Păpuşescu mi-a adus nemuritorul gri pe pernă. M-am sculat, am pus nemuritorul sus, pe ultimul raft cu cărţi, Păpuşescu s-a instalat pe valiza nedesfăcută şi a început să se spele. Peste drum, în cimitir, ardeau candele roşii. Departe, două macarale împodobite cu beculeţe colorate. Roşu, verde, galben. Am vrut să-mi torn un pahar cu vin, dar sticla era goală.

În noaptea asta a nins viscolit. Aproape că nu se mai vedeau beculeţele colorate de pe macarale. Azi-dimineaţă, la şapte, nu era încă lumină. Dar nici întuneric. Ca în harta oraşului Gdańsk, vedere din satelit. Copacii din cimitirul de vizavi aveau la ora şapte crengi golaşe, cenuşii, asemeni copacilor de pe strada

Piastowska din Gdańsk. De la etajul opt se vede ca din satelit. Deşi e marţi, azi nu trebuie să mă duc la serviciu. Pe la prînz, dintr-o garsonieră vecină se auzea *Ave Maria*. Din alta, *Iarna* de Vivaldi. Am vrut să fac plăcintă cu praz. M-am înfofolit bine şi m-am dus în piaţă. Nu era nici ţipenie. Magazinele de pe margine erau şi ele închise. Pînă pe 6 ianuarie. În intersecţie s-au ciocnit două maşini. Am găsit deschis la cofetăria de pe bulevard. Am luat un carton cu amandine, tarte cu fructe, ecleruri cu cremă de cafea şi prăjituri cu glazură de caramel. Am găsit deschis şi un magazin mic, de unde am cumpărat ficăţei de pui, unt, caşcaval de oaie, o conservă cu mîncare pentru pisici şi o sticlă de vin roşu sec. Am pus ficăţeii într-un vas termorezistent uns cu unt, am presărat sare şi piper negru, am pus capacul, i-am dat la cuptor şi mi-am turnat un pahar cu vin. Pe aleea din faţa blocului a oprit un microbuz. Doi bărbaţi au dat la o parte cu lopeţile zăpada pînă cînd maşina a putut să intre pe poarta cimitirului. Din ea au coborît patru oameni care au scos din maşină un sicriu. Cum o fi încăput în microbuz? N-am reuşit să-mi dau seama dacă înăuntru era o femeie sau un bărbat. Au dus sicriul cîţiva metri mai încolo, l-au aşezat probabil într-un

mormînt – nu vedeam din cauza clopotniţei – şi în cîteva minute s-au urcat în maşină şi au plecat, înainte ca zăpada să se aştearnă la loc în urma lor. Fără clopote, fără preot. Poate că era cineva care reuşise mai mult decît să-şi fractureze oasele bazinului şi cîteva coaste. Cînd am îngropat-o pe mătuşa Zizi, am plîns de mama focului, cu platoul cu colivă în braţe. Plîngeam fiindcă la căpătîiul ei eram numai eu, o vecină şi o prietenă de la Constanţa. Îmi era frică să nu scap platoul. Şi îmi venea tot mereu în minte cuvîntul ăsta, „căpătîi". Mi se zguduiau umerii, dar nu se auzea nici un zgomot decît atunci cînd îmi trăgeam nasul. Mi-a trecut prin minte că, dacă ar fi fost mai multă lume la înmormîntarea mătuşii Zizi, nu mi-ar fi fost ruşine cu plînsul meu.

Azi toată ziua mi-a cîntat în cap Pablo Casals preludiul la suita I pentru violoncel solo de Bach. Pe la şapte seara cineva de la un bloc de peste cimitir a aruncat două artificii.

Deşi e miercuri, nici astăzi nu trebuie să merg la serviciu. Am găsit pe net poza unei fete. Habar n-am cine e. Dar n-am putut să-mi iau ochii de la pomeţii săi proeminenţi, de la nasul cîrn şi mai ales de la ochii albaştri. De la faţa rotundă, tenul alb ca varul, buzele nici

subțiri, nici groase, părul negru lucios, prins la spate. Am mărit poza cît s-a putut, am pus-o ca fundal pe desktop, ba chiar am descărcat-o și am prelucrat-o în Photoshop pînă tîrziu. Am întărit contrastul, i-am decupat numai chipul și l-am mărit pe tot ecranul. Nu era prea clar. Linia de tuș negru de pe pleoapa superioară se termina în sus, către sprîncene, și era mai groasă decît cercul negru care înconjura irisul albastru. Dar așa, mărit, chipul pierdea parcă ceva. M-am întors la varianta descoperită pe net și mi-am dat seama că fata aceea are un abia perceptibil aer asiatic. M-am dus la baie și mi-am desenat cu dermatograful negru pe pleoapele superioare două linii care se terminau cu cîte o codiță în sus. În afară de faptul că-mi accentuau privirea și-mi scoteau în evidență nasul ușor coroiat, nici urmă de aer asiatic pe fața mea. Mi-am dat și cu ruj roșu și m-am întors la laptop. Am privit chipul fetei pînă s-a întunecat afară de-a binelea, fără să pot spune de unde-i vine alura asiatică.

Abia pe la ora unsprezece mi-am dat seama că fata din poză e copie leită după iubita lui Alexandru. De ce nu s-o fi dus să doarmă la ea cînd și-a pierdut cheile? Am șters toate prelucrările după fotografia de pe net, dar am păstrat pagina ca *bookmark* și am pus-o pe

Păpușescu la loc pe desktop. Cînd m-am dus să mă spăl pe dinți, am tresărit ca atunci cînd m-am urcat în carul mortuar la căpătîiul mătușii Zizi și am văzut că avea buzele date cu roșu. Ea, care nu s-a fardat niciodată în viața ei.

Pe la prînz vine Mihai. Eu nu-mi văd capul de treabă. În curte ninge de trei zile și trei nopți. Mihai taie cu brațul un cub perfect de zăpadă. Îl ține pe palme ca pe un tort. Eu am de rezolvat un puzzle care se întinde pe toată dușumeaua. Mihai a ajuns înăuntru și vrea să dormim. Dar e prea devreme. Cineva începe să rîdă în spatele meu. Din ce în ce mai aproape. Mă trezesc. Mă uit la ceas. E șase dimineața. Cineva rîde pe holul blocului. O femeie. Apoi se urcă în lift, continuînd să hohotească.

Mă duc la bucătărie și pun de cafea. Pînă fierbe apa, deschid laptopul. Intru pe net. În București sînt -15 grade și e ceață. Abia se disting siluetele copacilor. Aleea principală din cimitir e luminată. Fierbe apa. Sting focul. Zece lingurițe de cafea la un ibric. Amestec bine și pun deasupra o farfurioară ciobită. După cîteva minute umplu cu cafea cana portocalie ciobită la gură. E fierbinte. Pînă se domolește, mă apuc să fac curat în geantă.

Dintr-un buzunar interior scot un teanc de cărţi de vizită amestecate cu chitanţe, bonuri, facturi, toate de anul trecut. Le aranjez pe căprării: chitanţele de întreţinere, cele de telefon, cele de la Electrica şi cele care dovedesc că mi-am plătit rata la bancă. Le pun pe toate într-un dosar albastru. Bonurile de supermarket ajung în coşul de gunoi. Mai găsesc în geantă o mărgică albă de la o brăţară. Îi dau drumul în cutia cu bijuterii. Un timbru, cumpărat cine ştie pentru ce scrisoare niciodată trimisă, s-a lipit de un calendar de acum doi ani cu cîteva date încercuite, nu mai ştiu din ce motiv. Arunc cinci cărţi de vizită – ale unor funcţionari de la diferite bănci care acordau credite pentru locuinţă. Pe fundul genţii găsesc un petic de hîrtie rupt pe la colţuri, pe care cineva a scris: *Doamne Dumnezeule, odihneşte sufletul adormitei roabei Tale Zizi cu tot neamul ei cel...* Îmi amintesc: prietena ei de la Constanţa l-a scris. De atunci l-am purtat în toate genţile. Mai găsesc un bileţel pe care un coleg a notat pentru mine: *FLASH MEMORY USB 256 MB SAU 512 MB SAU 1 GB.* Nici pînă acum nu mi-am cumpărat aşa ceva. Un tichet de metrou cu trei călătorii neconsumate nu mai poate fi folosit, a expirat de trei luni. O listă cu actele necesare pentru eliberarea cardului de identitate,

adresa secției de poliție, numărul de telefon și orele între care se pot depune actele ajunge și ea la coșul de gunoi. Nu-mi aduc aminte cînd am avut eu nevoie să cumpăr *sare grunjoasă, diclofenac, lipici universal, mine de creion de 0,5, patru baterii R20.* Nu mai știu nici de unde e cheia rătăcită în colțul celuilalt buzunar interior. N-o arunc. Pe fundul genții am găsit și lingurița de argint pe care mi-a dat-o cadou de Crăciun tanti Sofica. Am luat o gură de cafea și am ținut-o așa cîteva secunde, fără să înghit. Se răcise între timp. După care m-am înecat.

Sîmbătă pe la prînz m-am dus la cofetăria de peste drum să-mi cumpăr baclavale. Am stat la coadă. La un moment dat a intrat un bărbat foarte înalt și solid, cu căciulă de blană și cojoc maro, înfofolit cu un fular verde. A rămas pironit în mijlocul cofetăriei. Cineva a trecut pe lîngă el. „M-ați atins!", a strigat bărbatul, dar n-a primit nici un răspuns. „M-ați atins", a strigat din nou. Una dintre vînzătoare l-a întrebat: „Unde-ai fost, Ionică?". După cîteva secunde Ionică a zis: „Ăăăăă... La alimentara!". „Da? Și ce ți-ai cumpărat de la alimentara?" „Ăăăăă... Pîine. Și brînză." „Și roșii nu ți-ai cumpărat?" „Ăăăăă... Roșii nu." „Bine, Ionică."

Cînd am ajuns acasă, am constatat că baclavalele nu sînt cu miere, ci cu sirop de zahăr. Spre seară am început să strănut. Mi s-a înfundat nasul. Am mîncat o linguriță de hrean și mi-am revenit. După o jumătate de oră am mai luat o linguriță de hrean. M-am gîndit că o să fac dependență. Pe la nouă a sunat Paul. Aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie. După zece luni. Nu i-am răspuns. Dacă în martie anul trecut nu i-aș fi zis să nu mă mai caute, probabil că m-ar fi sunat mai curînd. După vreo cinci luni. El nu știe că mi-am luat o garsonieră. Pe la douăsprezece noaptea m-am spălat pe cap și mi-am amintit că, dacă rămînea la mine peste noapte, Paul se spăla pe cap, turnîndu-și șampon de trei ori. „E bine de două ori, dar de trei ori e perfect, așa am învățat de la o coafeză încă de cînd eram un puști trimis la școală departe de casă. Eu am învățat multe de la femei", așa-mi zicea. M-am culcat tîrziu, pe la două jumate, cînd mi s-a uscat părul.

„Eram nervoasă, ningea. Era nervos, ningea." Așa mi-a zis Maia, demult. De cîte ori ne întîlneam – și asta se întîmpla destul de rar –, aveam niște emoții de necontrolat. Nu știam

niciodată ce să zic în afară de „Ce mai faci". Noroc că vorbea ea mult. O știam din vedere. Lucram în aceeași instituție. Îmi era antipatică. Ne-am întîlnit în casa unei prietene comune. Știam că la un moment dat se va întîmpla asta. „Uite, am bătături de la cît am muncit!", mi-a spus de cum am făcut cunoștință. Și mi-a atins dosul palmei cu buricele degetelor. N-am putut să mai scot un sunet. Ea a vorbit foarte mult, iar eu am plecat, pretextînd că am oră la dentist. La serviciu pîndeam întîlnirile cu ea. Nu-mi mai era antipatică, dar nici simpatică nu-mi devenise. O singură dată, după ce am făcut cunoștință în casa prietenei noastre comune, am dat nas în nas la lift. Am tresărit, ea a rîs și mi-a pus mîna pe umăr, întrebîndu-mă ce mai fac. Am mormăit că mă grăbesc să ajung în birou. Am mers împreună cu liftul, ea a vorbit întruna despre cum s-a înzăpezit cu iubitul ei pe autostradă: „Eram nervoasă, ningea. Era nervos, ningea". Îmi aduc aminte că m-au urmărit propozițiile astea multă vreme. Am răsuflat ușurată cînd am coborît din lift, deși aș fi vrut s-o mai aud spunînd „Eram nervoasă, ningea. Era nervos, ningea." Dacă aș fi avut o casetă cu vocea ei, aș fi ascultat-o ore în șir. Îmi amintesc că mi-a trecut asta prin minte atunci. Ne-am mai întîlnit de cîteva ori

în casa prietenei noastre. Cu o asemenea ocazie am aflat că Maia nu mai era de mult colegă cu mine. Dar era sora mea. Așa o numeam în gînd. Habar n-am ce mai face. Habar n-am de ce m-am gîndit acum la ea.

Uneori lui Alexandru îi curge sînge din nas. Sau poate lui Mihai? Nu mai știu. Am avut în clasele primare un coleg cu boala asta, destul de gravă. Învățătoarea îl punea să se întindă pe catedră cu mîna dreaptă ridicată dacă îi sîngera nara stîngă sau cu mîna stîngă ridicată dacă îi sîngera nara dreaptă. Era blond și palid băiatul acela și mi se părea foarte frumos cu șuvița roșie prelingîndu-i-se pe buze. Ne îngrămădeam în jurul catedrei să-l vedem mai bine. Era printre ultimii din clasă la învățătură, iar cînd nu îi curgea sînge din nici o nară, mi se părea că se vede pe fața lui că e prost. De două zile îmi suflu nasul o dată la cinci minute. Mă usturā pielea. Mănînc pastă de hrean și mi se desfundă căile respiratorii. Pentru cîteva minute doar.

E aproape cinci și încă nu s-a înserat. S-a mărit ziua. Azi a fost soare. Deși locuiesc la etajul opt al unui bloc de garsoniere, vizavi de un cimitir, și în depărtare se văd blocuri, deși

vecinii au pus manele şi e 28 ianuarie, ziua asta seamănă cu ziua aceea de vară din adolescenţă cînd mă sprijineam cu spatele de peretele fierbinte al casei şi aşteptam marea bucurie, ca şi cum aceasta ar fi trebuit să se ivească de după colţ dintr-o clipă-ntr-alta.

Azi m-am urcat în troleibuzul 66. La staţia următoare a urcat controloarea. Nu aveam bilet. Mi-a cerut buletinul. I l-am dat. M-a întrebat de ce nu-mi fac abonament. Am dat din umeri. A zis : „În fiecare zi dăm de din ăştia ca dumneavoastră". S-a dat jos la următoarea. „Păi, ce faci ? Nu cobori ? Nu-ţi mai trebuie buletinul ?" Şoferul rîdea. Am coborît. „Ce facem acum ?", m-a întrebat. „Sînt unii care au abonament de obicei şi uită că le-a expirat cu o zi, două înainte şi atunci îi prindem noi, săracii de ei. Colegu', ia vino-ncoa' !" Şi a apărut un coleg care a scos un carneţel cu pagini vernil. „Dacă plăteşti acum, e 40 de lei amenda." Am scos din portofel o bancnotă de 50. Colegu' a rupt din carneţel o filă pe care mi-a întins-o, colega mi-a dat restul de 10 lei şi buletinul şi mi-a zis : „Ai dreptul să călătoreşti azi cu chitanţa asta pe toate mijloacele de transport în comun. Inclusiv pe expres. Şi pe viitor fă-ţi abonament, ca o mamă îţi spun ! Ştii cîţi din ăştia ca

tine sînt zilnic? Hai, la revedere şi o zi bună!". Şi-a aprins o ţigară şi a plecat cu colegu'. „Te-au prins fără bilet?", m-a întrebat un bătrîn care aştepta în staţie. Am dat din cap că da. „Ai dreacu' de nenorociţi!", a zis. Cînd am ajuns acasă, am hrănit-o pe Păpuşescu, am desfăcut o conservă cu şprot afumat, am turnat-o pe o farfurie, mi-am luat şi o felie de pîine şi m-am aşezat în balansoar. Cineva a strigat într-un apartament vecin „Îţi aminteşti? Îţi aminteşti?". Şi apoi s-au auzit ţipetele unei femei. Cînd a stat la noi bunica o săptămînă, într-o seară, cînd ne-am întors din oraş, am găsit-o ghemuită în fotoliu pe întuneric şi, cînd am întrebat-o de ce stă aşa, cu lumina stinsă, şi de ce nu s-a băgat în pat dacă îi e somn, ea a dat din umeri. Seara, cînd am făcut patul, am scos o pernă pe care n-am mai folosit-o de mult. Am văzut pe ea o pată maronie cît unghia de la degetul mare şi mi-am amintit că lui Alexandru i-a curs sînge din nas în noaptea cînd a dormit la mine.

„Să te uiţi la mine!", a strigat azi de cel puţin zece ori o femeie pe palier. Poate aceeaşi care m-a trezit cu rîsetele ei.

N-am putut să dorm azi-noapte. Pe la patru m-am ridicat din pat, din trei paşi am fost în

bucătărie, am dat drumul la robinet, am lăsat să curgă apa rece cîteva secunde, după care mi-am umplut cana portocalie ciobită. Am băut-o aproape pe toată. Restul l-am turnat în farfuria adîncă din care bea Păpușescu. Mă durea puțin capul, dar n-am luat nici o pastilă. Cum mă uitam pe geam, mi-am amintit că ieri, în cimitir, am văzut un taxi galben care a dat încet cu spatele printre morminte pînă a ajuns pe aleea principală. După care a ieșit accelerînd pe poarta din fier forjat. M-am apucat să spăl cuptorul cu microunde.

Azi, cînd mă întorceam de la serviciu, m-am întîlnit la metrou cu Paul. De trei ani nu ne-am mai văzut. Mi-a luat sacoșa din mînă și am intrat ultimii într-un vagon aglomerat. Îi străluceau ochii. „Am încercat să te sun", a zis. „Îmi merge foarte bine. Tocmai am semnat un contract. Oamenii îmi declară că mă iubesc. Știi că azi m-am gîndit la tine? Poate că ne e dat să ne întîlnim. Poate că trebuie să ne întîlnim." Și l-a accentuat pe *trebuie.* „Și răspunde-mi la telefon! Că dacă nu-mi răspunzi, înseamnă că nu mă mai iubești." Ajunsesem la stația unde trebuia să mă dau jos. Mi-am luat sacoșa, Paul m-a sărutat pe obraji și, în timp ce-mi făceam loc să cobor, l-am auzit pe Paul

cum îmi urează să rămîn la fel de veselă şi de minunată cum mă ştie el. Acasă am găsit în geantă ciocolata cu cremă de capucino pe care am vrut s-o dau de pomană de sufletul mătuşii Zizi. Am desfăcut-o şi am mîncat-o pe toată.

Vine primăvara: Păpuşescu lasă peste tot smocuri, smocuri de blană.

Ieri a bătut vîntul foarte tare. Mi-a deschis geamul de la bucătărie. Azi am cumpărat din piaţă un ivăr. Am făcut o gaură cu tirbuşonul în rama ferestrei şi apoi am înşurubat ivărul în aşa fel încît să vină perfect peste geam.

Oare mai foloseşti adresa asta? Mi-a apărut în sfîrşit cartea despre ingineria genetică. Aş vrea să ţi-o dau. Cum facem? Şerban. P.S.: M-aş bucura mult să-mi răspunzi. Am primit acest e-mail azi-dimineaţă. Acum cîţiva ani ne-am întîlnit de trei ori în iulie. Ştiu şi anul, fiindcă atunci a ratat Italia titlul de campioană europeană la fotbal: 2000. După aceea Şerban nu mi-a mai răspuns la telefon. Ne-am mai întîlnit o dată în iarna aceluiaşi an. Tot eu îl sunasem. Cît timp ne-am plimbat pe nişte străzi cu case vechi, i-am cerut să-mi spună

clar dacă nu vrea să ne mai vedem, nu să mă evite. El tot mormăia că nu despre asta-i vorba și din nas îi atîrna o picătură pe jumătate înghețată. După cîteva zile am plecat pentru sărbătorile de iarnă la Sibiu, la părinții mei. Făceam eforturi să nu mă mai gîndesc la Șerban. Cînd să mă întorc din vacanță, l-am văzut în gară pe Șerban cu o fată. Dintre toate orașele din țara asta, el își alesese Sibiul. Și dintre toate zilele în care putea să se întoarcă din vacanță, el își alesese tocmai ziua cînd mă întorceam și eu. Țin minte că tot ce îmi doream era să nu avem locuri în același compartiment. Ultima dată m-am întîlnit cu Șerban acum cîteva luni. Întîmplător. De fapt, acum un an și ceva. Mi-am adus aminte atunci că mi-a spus cîndva : „Cum te-ai simți să vezi că în jurul tău încep să moară oamenii ?". Și, la cîteva zile după această întîlnire întîmplătoare, a murit Franțisca, mama lui Mihai.

Altădată m-aș fi întrebat dacă Șerban vrea doar să-mi dea cartea de care e foarte încîntat sau dacă nu cumva îi e dor de mine și se folosește de carte ca de un pretext.

„Martie ne aduce întotdeauna aminte de sensibilitatea unică a sufletului feminin. Mame, soții, fiice, știm că sînteți gata să ne protejați

mereu şi să vă sacrificaţi, şi nu de puţine ori, pentru noi. Permiteţi-mi să vă doresc reuşite profesionale şi personale în acest martie însorit!" Aşa ne urează în fiecare an de 8 Martie directorul instituţiei. Alexandru a vrut să ne întîlnim azi. Era foarte cald. Ne-am plimbat o vreme şi pe la ora cinci am vrut să intrăm undeva să mîncăm. Am ajuns la un restaurant chinezesc. Toate locurile erau rezervate. La doi paşi era alt restaurant. Am intrat. Toate mesele erau ocupate de femei gălăgioase. La cîteva străzi distanţă ştia Alexandru o cîrciumă unde se mînca bine şi ieftin. Am mers pe jos, că era frumos afară. Cînd am ajuns, la uşă ne-a întîmpinat un chelner care ne-a spus că, dacă nu avem rezervare, nu putem intra. Cînd am plecat de acolo, ne-am întîlnit pe stradă cu o hoardă de femei vesele, cu flori în mînă. Tocurile lor făceau tropa-tropa pe asfalt. La un colţ de stradă am găsit un fast-food unde nu era nimeni. Am intrat şi ne-am cumpărat două pulpe de pui scofîlcite, cu garnitură de cartofi prăjiţi reci. Vînzătoarea a trîntit totul în două farfurii de plastic şi ne-a zis să ne luăm tacîmuri din borcanul de pe tejghea. După ce am mîncat, ne-am despărţit. Am ajuns tîrziu acasă. Pe la unsprezece noaptea. M-am descălţat, mi-am turnat un pahar cu apă şi am simţit

miros de ars. Dar nu de la mine. De pe palier aud o femeie spunînd : „Miroase a şorici pîrlit". Şi o altă voce, tot de femeie, îi răspunde : „Am chemat pompierii. Iese fum pe o fereastră de la etajul opt". După care aud sirena. Mă duc la geam şi văd o ambulanţă, o maşină a poliţiei şi două maşini mari din care ies în fugă pompieri, derulînd cordoane albe nesfîrşite. Iar ei par nenumăraţi. Aud tropăit pe scări şi voci. „Deschideţi ! Deschideţi !" O vreme continuă tropăiturile. La un moment dat aud „Retragerea !". Din nou tropăituri. Şi din ce în ce mai multe voci. Între timp am băut tot paharul cu apă. Maşinile n-au plecat. Au rămas în faţa blocului mai mult de o oră.

Am fost plecată din oraş o săptămînă. M-am întors într-o sîmbătă, pe la cinci după-masa. Prea multe perechi de cizme şi de pantofi. Prea mult praf pe ele. Prea multe fire de păr pe parchetul din lemn de fag, montat pe lung, pe model englezesc. Păpuşescu s-a instalat pe valiză. Am mîncat covrigeii pe care i-am cumpărat de la o benzinărie. Am găsit în frigider o sticlă de apă minerală pe jumătate plină. Am băut-o pe toată. M-am culcat la şapte seara.

Duminică dimineața : geamul fără perdele, parchetul de fag, gresia albă în bucătărie, Păpușescu întinzîndu-se. Casa mea. Nu pot opri asta. Sună telefonul fix. De obicei nu răspund. Totuși ridic receptorul. Mi se povestește ce greu e să lucrezi într-un depozit în care temperatura nu depășește +10 grade Celsius nici măcar în august. „Alo! Mai ești acolo?“ Da, mai eram. „Ce faci?“ Ce să fac? Și iar ce înseamnă să te trezești o viață la ora șase dimineața și să ajungi acasă la șapte seara, frînt sau frîntă de oboseală și să nu mai mori și chiar să te bucuri cînd începe o nouă zi. Dimineața asta e ca o convorbire ce nu se mai termină și în care eu nu spun nici măcar *da* atunci cînd sînt întrebată dacă mai sînt aici. Nici pe ea nu o pot opri.

Cît am lipsit de acasă, am rugat-o pe o colegă care locuiește în apropiere să vină la Păpușescu. I-am lăsat mîncare și nisip pentru mai mult de o săptămînă. De cînd m-am întors, colega mea mă întreabă zilnic ce face pisica. Simte nevoia să mă sune și în weekend. M-a invitat duminică la ea la masa de prînz. I-am spus că am întîlnire cu o prietenă. Atunci sîmbătă. Sîmbătă trebuie să fac curățenie, să merg după cumpărături, să spăl rufe... Dacă

vrei, vino cu noi cu mașina la cumpărături. I-am zis că o să merg doar în piață. Bine, atunci poate vii duminica cealaltă, a insistat. Poate.

Miercuri colega mea mi-a zis: „Deci duminică vii la noi la prînz, așa a rămas“. „Nu pot, vine cineva din provincie să stea la mine cîteva zile.“ „Poți să vii și cu prietenul tău“, a zis. „Mulțumesc, dar nu cred că o să vrea.“ Mi-a părut rău că am lăsat-o să creadă că am un prieten care locuiește în provincie. „Cum ai zis că îl cheamă pe prietenul tău?“, m-a întrebat luni. M-am făcut că n-aud. După cîteva ore: „Și deja a plecat prietenul tău?“. Am dat din cap că da. „Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, nu vreau să par o pisăloagă, dar de cînd am avut grijă de Păpușescu, m-am atașat de tine și aș vrea să te ajut.“ „Mulțumesc, dar n-am nevoie de nimic“, am zis și am ieșit din birou. De atunci n-a mai încercat să mă invite pe la ea.

De cînd m-am întors, adorm pe la ora nouă seara și mă mai trezesc abia dimineața, cînd sună ceasul. Sîmbăta și duminica dorm pînă pe la unsprezece.

Alexandru s-a ridicat de pe scaun și a intrat în bucătărie. Dar nu s-a întors. În schimb, s-a

mai ridicat o dată de pe scaun și s-a dus tot în bucătărie. Dar nu s-a întors. Pentru a treia oară Alexandru s-a ridicat de pe singurul scaun din cameră, s-a dus în bucătărie și nu s-a mai întors. Cînd m-am trezit era 11.30. Am deschis laptopul care arăta ora 12.35. Am dat ceasul de pe birou cu o oră înainte.

Ziua a crescut mult. Abia pe la opt e întuneric de-a binelea. Am scris vreo oră în pat, dar acum am stins veioza. Tatăl nostru, carele ești în ceruri... ziua a crescut mult... Sfințească-se numele Tău... cît o fi ceasul... Vie împărăția Ta... am schimbat ora la telefoanele mobile? sau, sau...? ăăăăă... Facă-se voia Ta, precum... mîine să plătesc telefonul, e ultima zi, precum în cer așa și pe pămînt. Pîinea noastră cea de toate zilele... cea de toate zilele... dă-ne-o nouă astăzi... dacă nu fac nici mîine carnea aia, o s-o bag în congelator, că se strică și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri și... și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean, Păpușescu nu prea mai are mîncare, c-a Ta este împărăția... mai departe, c-a Ta este împărăția... mai departe, mai departe, împărăția-și-puterea-și-mărirea-a-Tatălui-a-

-Fiului-și-a-Sfîntului-Duh. Amin! În fiecare seară e așa. Nu pot s-o zic șnur.

E sîmbătă seara. Toată ziua m-am gîndit c-o să sune colega mea să mă întrebe ce mai fac și dacă nu vin la ei la masă. Dar n-a sunat. Poate mîine.

În nopți ca asta cineva pe nume Gabriel cîntă la chitară. Lumea aplaudă. Eu sînt departe. Acest Gabriel privește mai tot timpul în jos. Și el e departe. Aveam paisprezece ani cînd încă mai era aici. Mă întreabă unde am dormit azi-noapte. Cînd vine genericul, vine sfîrșitul lumii. Mulțumesc, zice Gabriel. Lumea aplaudă. Dau sonorul la maximum. De la început. Cu încetinitorul acum: sîngele lui e făcut din pătrate. Între ele – eu, ca un adeziv. Peste sînge Gabriel poartă o cămașă cu dungi, descheiată. Ar putea fi o bluză de pijama. Cîntă de zece minute. Mai are patruzeci. El nu știe. Zice că nu-i pasă. Îl cred. E tuns mai scurt decît ultima oară cînd l-am văzut. Mai tare nu se poate.

Mă trezesc la trei dimineața. Deschid geamul și iau înăuntru pijamaua albastră care atîrna pe barele albe de plastic. Închid geamul. Pijamaua e uscată, dar n-o pun la loc, în dulap. O întind pe calorifer. Păpușescu se uită fix la mine.

E deja ora șapte jumate seara și încă e lumină. Dacă ieșeam din casă, cred că soarele mi-ar fi intrat pe sub piele. Ar fi bine să-mi pun draperii la fereastră. Colega mea a sunat, probabil. Nu i-am spus că mi-am luat cîteva zile din concediu. Dar am închis toate telefoanele.

Marți. A patra zi de cînd nu am ieșit din casă. Ieri, pe la opt seara, a sunat cineva la ușă de cîteva ori. A și ciocănit. Nouă zile în total dacă număr și sîmbetele și duminicile. Mai am cinci conserve de pateu de pui. Exact cîte îmi trebuie. Și cafeaua o să-mi ajungă. Azi am pus în fereastră o pătură. Am agățat-o de cele două cîrlige care ies din perete deasupra ferestrei. Dimineața aceea, care a început acum un an și ceva, e tot aici, dar măcar a dispărut soarele.

Miercuri. Și pentru Păpușescu am destulă mîncare.

Joi.

Vineri. Am descoperit în frigider o roșie.

Sîmbătă.

Duminică. Mîine trebuie să mă duc iar la serviciu. M-am uitat la ceasul electronic de pe birou. Arată și data. Și temperatura. 24,6 grade Celsius.

Colega mea de birou mi-a zis de cum am intrat luni dimineața pe ușă : „Puteai să-mi spui și mie că pleci o săptămînă în concediu, nu să mă lași să-mi fac griji. Te-am sunat. Aveai toate telefoanele închise. Am venit și la tine acasă. Am crezut că ai pățit ceva. Am aflat abia marți că ești în concediu. De la Personal, evident. Cine a venit la pisică ? Sau ți-ai luat concediu ca să stai acasă ?! Măcar te-ai odihnit ? Sau ești bolnavă ? Spune-mi dacă ai nevoie de ceva".

Și cînd m-am operat, acum patru ani, mi-am luat tot cinci zile din concediu, nu concediu medical. În spital am stat doar două zile. A treia zi, dimineața, a venit să mă ia acasă prietena mea, Elena. Ea are grijă și de Păpușescu dacă plec din oraș. Numai că luna trecută cu ea am plecat o săptămînă și cu Romeo, soțul ei.

Marți, la serviciu, colega mea : „Uite, te rog să nu mă refuzi. Fiindcă nu vrei să vii la noi la masă, ți-am adus aici o ulcică de ciorbă și o cutie cu sarmale. Mi se pare c-ai cam

slăbit în concediul ăla. Şi te rog să-mi aduci vasele înapoi". Acasă am deşertat mîncarea în două cutii de îngheţată şi am dus-o la poarta cimitirului. Dimineaţa, cînd am plecat la serviciu, cutiile erau tot acolo. Colega m-a întrebat dacă mi-au plăcut. I-am dat înapoi ulcica şi cutia. „O să-ţi mai aduc", a zis.

După ce a murit mătuşa Zizi, am mai locuit un an în casa ei. Singură, într-o vilă. Îmi era frică. Şi frica asta, îmi aduc bine aminte, era un ţiuit pe care-l auzeam cu tot corpul. Iar ţiuitul făcea să-mi simt aproape pînă la durere fiecare părticică a corpului. Ca şi cum aş fi fost făcută din miliarde de urechi. Din cauza asta nu puteam adormi decît spre dimineaţă, după ora cinci. Prima noapte în care am vegheat-o pe mătuşa Zizi a fost prima noapte albă din viaţa mea. Pe la patru nu mai puteam să-mi ţin ochii deschişi. Dar m-am ridicat din pat, am făcut cîţiva paşi prin cameră fără să mă uit la mătuşa Zizi şi m-am înviorat. Nu puteam s-o las singură. La cinci s-a trezit prietena ei de la Constanţa. Eram numai noi două în toată casa. Şi abia atunci am adormit. Mătuşa Zizi nici nu era mătuşa mea.

Alexandru doarme pînă tîrziu. Îi privesc pieptul împărţit în dreptunghiuri. Vine o femeie să mături şi să şteargă praful. Ne împinge patul la o parte ca s-adune şi de sub el. Nu îi e greu deloc. De parcă ar împinge o cutie de carton goală. Dacă mă dau jos din pat şi mă uit pe fereastră, văd că a nins. Pe crengile copacilor din cimitir zăpada e de două degete. Mă trezesc. Mă uit la ceas. E 12.48. Sîmbătă. Sau poate duminică. Plouă. Parchetul seamănă cu pieptul lui Alexandru de adineauri. Dreptunghiuri lucioase în diferite nuanţe de bej.

Pîine prăjită cu unt. Ceai de lămîie. E de-abia începutul lui aprilie şi deja înfloresc castanii din cimitirul de vizavi. S-a înnegrit parchetul de sub tălpile balansoarului. Iubita lui Alexandru e foarte frumoasă. M-am întîlnit cu ei pe stradă ieri. M-au chemat să bem o bere. „Oamenii aleg oameni întotdeauna“, spune cineva la radio. Noaptea e un fel de iarnă. Pînă una, alta.

Nu-i pot opri pe oamenii de pe stradă, din staţia de metrou, din magazinele în care intru să mă privească. Aşa cum nu pot opri dimineaţa asta ce nu se mai termină: zile întregi, cu nopţi cu tot, sudate între ele, aşa

cum un fumător înrăit fumează țigară de la țigară.

Dacă m-aș fi dus atunci cu Alexandru și cu iubita lui, cît aș fi băut berea aș fi avut ocazia să văd cum pielea ei luminează și cum nu i se clintește nimic pe față. Asta se poate numi perfecțiune. Dar eu nu am nici o legătură cu ea. Iar dacă îmi desenez cu dermatograful pe pleoapele superioare două linii negre, nu reușesc decît să-mi accentuez privirea și să-mi scot în evidență nasul ușor coroiat.

Mi-am ținut respirația treizeci de secunde. În copilărie repetam cîte un cuvînt pînă cînd își pierdea sensul. Încă treizeci de secunde. Treizeci și cinci. Pînă la urmă n-am mai ieșit azi din casă. E deja ora trei. Cred că s-a închis magazinul de unde cumpăr nisip pentru Păpușescu. E duminică. Nu mai strîng patul. În cîteva ore trebuie să-l fac din nou. Cred că duminica, mai ales, așteptam marea bucurie. Vara. Stăteam ore în șir cu spatele lipit de peretele fierbinte și zgrunțuros al casei. Pe stradă nu trecea nici țipenie. Sau poate nu-mi mai aduc eu aminte. Ar fi putut să treacă mașini. Dar era liniște. Lumina nu era albă, ci galbenă. Seara mă duceam în casă și mă uitam la televizor. Prin obloanele rărite lumina

pătrundea dungată în cameră. Dacă întorceam capul spre dreapta, mă vedeam pe mine și mi se părea că sînt frumoasă. Cineva, cu o voce răgușită, spunea ceva despre America. Sau pur și simplu cînta și eu vedeam un drum fără capăt, un drum prăfos prin deșert. Sau mai degrabă un cîmp cenușiu, ici-colo niște arbuști pipernicíți, aproape uscați. Și asta era America. Și eu eram America. Și niciodată nu am fost mai frumoasă.

Nu știu de ce e îmbrăcat cu o rochie neagră, lungă. Nu știu de ce stă în ușa vagonului și rochia îi fîlfîie mult în urmă. Nu știu nici de ce s-a urcat pe un scăunel ca să facă toate astea. Și nu-mi explic cum de pot păstra o distanță constantă față de vehiculul în care se deplasează și pe care pare să-l conducă, deși stă în ușa ultimului vagon. Bucata de rochie neagră ce flutură în afară e umbra. Cum îl privesc din spate, îmi dau seama că e Paul. Deși ar putea să fie Alexandru. La fel de bine precum ar putea să îl cheme Șerban. Poate chiar Adam. Un Adam de șaizeci și șapte de ani. Însă n-ar fi exclus să am de-a face cu Gabriel. Dar Gabriel nu se pune fiindcă am trecut de vîrsta la care el a murit fără să-mi dau seama. Însă nu aș greși prea tare dacă aș zice că e vorba

despre Mihai. Așa cum azi poate fi marți. Sau vineri. Miercuri sau joi. Sau luni. Oricum, mai mult de patruzeci și cinci de secunde nu pot să-mi țin respirația.

M-am ridicat din balansoar să iau ceva din bucătărie. Am stat cîteva minute în fața aragazului fără să mă gîndesc la nimic. Eram foarte aproape de ceea ce căutam. Dar n-am putut să-mi aduc aminte totuși. Într-o garsonieră vecină oamenii vorbesc tare. Fiindcă sînt împreună. Cînd îmi țin respirația, încearcă să se trezească cineva înăuntru. Cineva care știe precis ce-am vrut să iau din bucătărie.

Poate că marginea acestei dimineți este foarte aproape. Dacă nu s-ar încălzi vremea tot mai tare, n-ar trebui să dau jos valiza albastră cocoțată pe un raft deasupra cuierului. Și n-ar trebui să scot din ea hainele de vară, eventual să le spăl și să le calc, să scot din dulap hainele de iarnă, să le pun în valiză, să urc valiza la loc și să pun în dulap hainele de vară.

Pîine prăjită. Din nou. După care adun cu atenție în mijlocul farfuriei firimiturile împrăștiate peste tot. A trecut jumătate de zi. În

curînd picioarele mele încălțate în papuci de casă negri vor ajunge în bucătărie. În curînd mîinile vor pune în chiuvetă farfuria albastră. În curînd degetele vor ridica încet spre stînga clapeta bateriei și apa caldă va inunda grămăjoara de firimituri. În curînd.

E trecut de miezul nopții. Întind pe barele albe de plastic ale uscătorului din fața ferestrei două tricouri și trei prosoape. A durat puțin perioada în care mă culcam la ora nouă. În baie îmi smulg cu penseta două fire țepoase dintre sprîncene, după care sting lumina și mă bag în pat.

Am avut impresia că metroul a mers astăzi foarte mult între penultima și ultima stație. Am trecut prin piață. Apoi am intrat la supermarket. Am încuiat într-un dulăpior de la intrare sacoșa cu ceapă verde, leurdă, untișor și hasmațuchi. Am luat un coș, am pus în el pîine, două iaurturi, mîncare pentru Păpușescu, o sticlă de apă minerală, m-am așezat la coadă, am plătit, am pus cumpărăturile în pungi și am plecat. Pe drum mi-am adus aminte de sacoșa cu ceapă, leurdă, untișor și hasmațuchi. Am ajuns acasă și am găsit în buzunar cheia de la dulăpiorul din supermarket. 23 scria pe ea.

„Poate ne întîlnim odată cu Mihai", mi-a spus ieri Alexandru. Mi-a adus un iepure de ciocolată şi un album cu pisici. „Eu mă văd cu el cam o dată pe săptămînă", a zis. Alexandru avea pe gît o urmă de muşcătură. Mi s-a spus că de el nu m-am îndrăgostit. Că din ambiţie am vrut să-l cuceresc, el fiind *cel mai* din toate punctele de vedere. Nu ştiu de ce tot vrea să ne întîlnim. Cînd l-am cunoscut, mi s-a părut că ştia exact ce grozav e, ce succes are, ce uşor îi e să cucerească pe oricine, să reuşească orice. Siguranţa asta a lui mi-l făcea teribil de nesuferit. Ţin minte că i-am zis odată că el pentru mine e un mort. Şi, în felul meu, eram convinsă că-i aşa. Îl credeam incapabil de sentimente. Ce tare trebuie să-l fi durut vorbele astea, mai ales că atunci, aveam să aflu mult mai tîrziu chiar de la el, era îndrăgostit de mine.

De Paşti am plecat la părinţi. În vagonul de clasa a doua, plin, Diana şi Sandra. *Tu cîţi ani ani? 5. Şi eu tot 5! Gîşte! Gaiţe! Ba gîşte! Sandra, vino la bunica! Hibibi! Hababa! Eu fac ca trenul! Eu sînt o bicicletă! Ce crezi că sînt acum? O cireaşă. Hibibi! Nuuuu! Sînt pe scenă... Dansezi. Da... Balerină! Daaaaa! Gîştelor! Mai încet! Acum eu. Sînt dintr-o*

poveste. Barbie! Nuuuu! Dintr-o poveste! Adun ciupercuțe. Aaaa! Scufița roșie! Daaaa! Mai încet, am spus! Hibihi! Andantez, zizi mani frez, zizi mani pomparez, andantez! Din Oceanul Pacific a ieșit un pește mic. Și pe coada lui scria ieși afară dum-nea-ta! Hibihi! Diana, vino la mama imediat! Sandra, vino la bunica să vezi crucea de pe munte, de pe Caraiman. Andantez, zizi mani frez, zizi mani pomparez, andantez! Andantez, zizi mani frez, zizi mani pomparez, andantez! Sandra, treci aici imediat. Plînsete. *Te spun lu' mama că m-ai bătuuut! Jucați-vă aici, lîngă mine. Pe cine mai vezi că aleargă prin tot vagonul? Da' n-am alergat prin tot vagonul. Gata. Vino și tu aici și desenați ceva pentru iepuraș. Cine face cel mai frumos desen o să primească un cadou de la iepuraș. Andantez zizi mani frez, zizi mani pomparez, andantez.*

În camera mea, pe cîteva ziare, lîngă fereastră, erau întinse urzici la uscat. Probabil că în America nu e niciodată dimineață. Nici noapte. Numai amiază și seară. Cred că oricît de departe m-aș duce, n-aș putea face pasul peste marginea dimineții. Se deplasează odată cu mine. Chiar dacă aș sta nemișcată trei zile și trei nopți, timp în care mi-aș ține respirația,

timp în care nu s-ar auzi nici cel mai mic zgomot, şi aş lăsa-o să se strîngă în jurul meu ca un ciorap medicinal, cînd aş face brusc prima mişcare, marginea dimineţii s-ar îndepărta cît colo. Părinţii mei au păstrat obloanele verzi de lemn.

În vizită la rude, aceleaşi obiceiuri. Cafea, saleuri, cozonac, lichior de afine, bere. Aceleaşi replici. „Măi, măi! Ce pantofi avem! Ţi i-a adus iepuraşul?" Cînd am ciocnit cu mătuşă-mea, verişoara Pulheria s-a nimerit şi ea cu paharul lîngă paharul mamei sale. Care a certat-o: „Tu! Stai cuminte!". „Ce?", a zis Pulheria ...„două fete!". Pulheria are patruzeci şi doi de ani şi stă cu părinţii şi cu fratele ei. Ne-am uitat cu toţii la televizor, la programe speciale de Paşti cu muzică populară. „Ăsta-i cutare." „Ba nu, e cutare!" „Ba-i cutare! Uite, scrie! Vezi?" „Pulheria, tu să taci." Am văzut şi finalul unui film. La scenele de dragoste Pulheria îşi freca palmele una de alta repede-repede: „Hihihi!". Şi îşi apleca înainte capul, aproape să-şi atingă cu el genunchii.

M-am întors cu trenul. *Eu am făcut psihologie la liceu, chiar dacă sînt bucătăreasă în*

Germania, şi ştiu cum funcţionează mintea bărbaţilor. Ei nu se gîndesc decît la un singur lucru. Aşa sînt ei. Dar tu nu tre' să cazi în plasă. Păi, dacă vine unu' şi-ţi zice că eşti frumoasă şi tu începi să rîzi ca proasta, ei atîta aşteaptă! Am douăzeci şi patru de ani, am fost şi io la discotecă, da' niciodată n-am avut probleme. Păi, dacă punea vreunu' mîna pe mine, atîta-i trebuia! Că băieţii din satul meu se băgau pentru mine şi ieşea scandal. Ei îs proşti, nu ştiu decît un lucru. I-am zis şi lu' pretenu' meu, io nu-s cu tine aici să văd ce faci, nu te controlez, treaba ta, dar să nu mă îmbolnăveşti, că atîta îţi trăbă! Nu, zice, că mă protejez. Mi-o recunoscut pînă la urmă. Mie numa' să-mi dai cîte un semn de viaţă, să ştiu că te gîndeşti la mine. Atîta. Da' nu mă mărit cu el. Păi, ce, mă ţine el? Am o prietenă, trei ani a stat cu un beţiv. Părinţii nici nu voiau s-audă de el. Şi a fugit de-acasă cu el. S-au căsătorit. Şi după un an au divorţat. Păi, de ce să mă mai mărit dacă mă despart?

Dacă sună telefonul, aş putea povesti cum am călătorit, cum am ajuns acasă cu metroul, cum nu mergea liftul şi am urcat cu valiza cînd într-o mînă, cînd într-alta şi cu rucsacul în spinare cele opt etaje, cum am

stat mai bine de o oră nemişcată pe canapea, cum s-a bucurat Păpuşescu şi mi-a lins degetele şi cum a tors lipită de mine toată seara.

***

S-ar putea să fie linişte. Dar eu aud zgomotul frigiderului, ţăcănitul clapelor tastaturii, ventilatorul din interiorul laptopului, foşnetul mînecii cînd mîna se întinde după ceaşca de cafea. Cu toate astea, repet, s-ar putea să fie linişte. Deplină. Aşa cum astăzi, pe stradă, am avut senzaţia că în spatele meu merge cineva. Cu toate astea, poate că nu era decît cineva care rămăsese în urmă.

Dintre toţi bărbaţii aceia pe care i-am iubit, nici unul nu e cu mine, dar nici unul nu a plecat de tot. E adevărat. Şi tot ce mi se întîmplă nu e altceva decît lunga lor plecare. Numai că astăzi mi-am dat seama că s-ar putea ca brusc eu să-i fi lăsat în urmă. În plecarea lor interminabilă.

Nu e nevoie să scot din valiza albastră toate hainele de vară. Două perechi de pantaloni

subţiri şi trei, patru tricouri îmi ajung pînă dă frigul. Aşa cum, mi-am dat seama astăzi, toată iarna am purtat aceeaşi pereche de pantaloni, acelaşi hanorac şi aceleaşi două pulovere.

Alexandru mi-a dat cu o săptămînă înainte cadoul de ziua mea: un bilet la un concert într-un club. Vineri seară. Alexandru a venit cu iubita lui. Pînă a început concertul, am stat împreună la o masă. Alexandru mă tot întreba dacă mă simt bine. Era greu să-i răspund. Urla muzică în difuzoare. Cînd a început concertul, Alexandru şi iubita lui mi-au zis: „Nu vii cu noi în faţă?". Am mai rămas vreo jumătate de oră singură la masă, după care m-am ridicat şi mi-am făcut loc printre cei care dansau şi cîntau împreună cu trupa de pe scenă. Cînd am ajuns acasă, iar nu mergea liftul.

În metrou, în jurul meu s-au nimerit trei studenţi la Teologie. „Mi-a căzut *Sfinţenia în Ortodoxism*. Părintele ne-a spus să-l întrebăm dacă nu înţelegem ceva. Azi eşti diacon, mîine eşti preot şi apoi te trezeşti duhovnic. Te tulbură toate astea, chiar dacă te-ai pregătit sufleteşte de mult. Şi l-am întrebat. Ce sînt cei trei M?" Cei trei, un băiat în rasă neagră şi două fete pe care nu le vedeam, mă înconjurau, astfel încît, dacă aş fi vrut să cobor din

metrou, unul dintre ei ar fi trebuit să ia mîna de pe bara de care ne ţinem cu toţii şi să rupă astfel cercul.

Transpir şi cînd mi-e frig.

Cînd am sărutat-o pe Maia, era ziua-n amiaza mare. Totul era verde. Cineva se arunca de la etajul 20. Bufnitura la impactul cu solul n-a mai venit. Un cartier sordid dintr-un mare oraş. Compus din nenumărate insule. Maia era iubitul meu din adolescenţă. Gabriel. Mortul. Nimeni nu ajungea pînă la noi. Maia era sora mea. Ea nu ştia asta. Nici nu era nevoie. Era destul că ştiam eu. Şi cînd am străbătut acel mare oraş – care semăna cu un mare magazin în care găseai totul, dar absolut totul, de la săli de baie la scaune care, pe spătar şi pe locul unde şedeai, aveau ceasuri arătînd mereu ora exactă – era ziua-n amiaza mare. Maia era cu mine. Maia era sora mea. N-are importanţă că toate astea nu s-au întîmplat niciodată. Poate doar Gabriel să ştie ceva despre toate astea. Gabriel, care s-a aruncat pe fereastră. Sau a avut un accident de maşină. Nici asta nu prea are importanţă. Din moment ce eu nu mai pot să-l întreb, de pildă, cît costă un bilet pînă în America.

E vineri. N-am putut să-mi iau concediu. De curînd am avut o săptămînă liberă. Şi cu vreo lună înainte de asta am avut altă săptămînă liberă. De cum am intrat pe uşă, colega mea, care mi-a adus mîncare la pachet fiindcă nu veneam la ea la masă în weekend, mi-a agăţat de gît o ghirlandă din flori de hîrtie, mi-a pus în braţe un tort, a aprins cu bricheta, din a doua încercare de-abia, lumînarea înfiptă în mijlocul lui, în timp ce începuse deja să cînte, împreună cu toţi colegii, *Mulţi ani trăiască*. Cînd au terminat, mi-au zis să suflu. Apoi s-au repezit toţi să mă sărute şi să-mi ureze fericire, bucurii, sănătate şi aşa mai departe. Am lăsat tortul pe birou, mi-am dat jos geanta de pe umăr şi mi-am scos ghirlanda din jurul gîtului. Pe birou era un buchet cu mulţi trandafiri roşii – „Sînt treizeci şi trei, că treizeci şi trei ai împlinit, nu?“, a zis colega mea – şi o pungă cu un parfum: Amarige Mariage. „Sper să-ţi placă“, a zis colega mea. „Uite ce scrie în prezentare“ – şi a scos un bileţel de pe care a citit: „este o sărbătoare a dragostei şi a romantismului. Radiant şi încîntător, se regăsesc în el toate emoţiile celei mai frumoase zile din viaţa ta – un moment de fericire pură reflectată de notele luminoase de citrice, amestecate cu note uşoare, florale,

bogate în mirodenii şi atinse cu o notă de *patchouli*. Ce faci, nu tai tortul? Ah, n-ai cuţit! Iartă-mă. Uite-l aici". M-au sunat de la banca unde am făcut creditul pentru casă. Şi de la compania de asigurări unde a trebuit să asigur imobilul achiziţionat. Să-mi spună la mulţi ani. „Astăzi poţi să pleci mai repede", a zis colega mea. În drum spre casă m-am oprit la magazinul de lîngă bloc de unde-mi cumpăr apă şi i-am dat vînzătoarei buchetul imens de trandafiri şi parfumul. N-aş putea spune că s-a bucurat. A rămas cu gura căscată. După care a început să zîmbească şi a zis: „De ce îmi daţi un asemenea cadou?". Am dat din umeri şi am ieşit pe uşă.

Azi, cînd m-am trezit, m-am gîndit la naşa Lena. Habar n-am de ce. Naşa Lena e plecată la muncă în Germania, iar soţul ei s-a mutat la ţară. Altfel i-am fi vizitat şi pe ei, ca de fiecare dată cînd am fost la părinţi, de Paşti. Şi aş fi auzit aceeaşi întrebare: „Şi cînd faci nuntă, copilă?".

De dimineaţă am făcut patul, am spălat o cămaşă de noapte şi un tricou, am strîns cu mîna ghemotoacele de praf şi păr de pisică de pe parchet, mi-am făcut cafeaua, mi-am băut

cafeaua, am mîncat două roșii cu brînză, am intrat pe Google, dar n-am știut ce să caut și am stat așa, minute bune în fața laptopului, pînă cînd ecranul s-a înnegrit brusc. A rămas pe el doar emblema Microsoft Windows XP Home Edition, care își schimbă poziția pe ecran o dată la zece secunde. Între timp s-a făcut seară. Toate sînt la locurile lor : mașină de spălat (pe care n-am folosit-o niciodată), pisică, lampă, canapea, balansoar, eu, laptop, fereastră, cuptor cu microunde, frigider. Numai nemuritorul gri lipsește de ceva vreme. O fi pe sub canapea.

Evit să mai intru în magazinul de lîngă bloc.

Gabriel. Moartea. Ca și cum ai zice *Luni. Marți.* Gabriel. Moartea. America. *Luni. Marți. Miercuri.* Cine sînt eu ? *Joi. Vineri. Sîmbătă.*

Alexandru mi-a spus demult că nu știe cum să gestioneze relația noastră. Îmi aduc aminte perfect că acestea au fost cuvintele lui. Și că nu se poate despărți acum de iubita lui, fiindcă îi leagă prea multe lucruri, inclusiv un avort. Și că sînt de trei ani împreună. „Îți dai seama ? Trei ani e enorm!“ La fel de bine îmi aduc aminte că i-am spus atunci să-mi dea și mie trei ani și abia apoi să compare.

Prin ce se deosebește o femeie care e îndrăgostită de o femeie care nu e îndrăgostită?

Am stat azi pînă s-a întunecat cu ochii pe perete. După care am întors capul spre dreapta și am văzut patul cu perna turtită și plapuma înghesuită într-o parte.

La unsprezece noaptea am turnat 750 ml de apă în oala roșie, am pus-o pe foc, cînd a început să fiarbă, am desfăcut un plic de supă, l-am deșertat în oala roșie și am început să amestec cu o lingură. Am aruncat plicul gol la gunoi. După care l-am scos din gunoi, să văd cîte minute trebuie să fierb supa. Zece.

În seara asta am auzit de undeva de afară *La Marseillaise.* Apoi *Deșteaptă-te, române.* În cimitir, în curtea administrației, șapte bărbați stăteau pe șapte scaune – le vedeam spinările de oameni munciți –, înconjurați de fum de grătar, și se uitau la un televizor instalat pe o masă în pragul unei clădiri scunde. Uneori cîte unul își scotea brusc șapca din cap și se scărpina în creștet. Dar, în general, nu se mișcau. Cînd a început să plouă, s-au retras sub o prelată. Televizorul era oricum la adăpost,

în prag. Şi a plouat toată seara. Eu eram aici, la etajul opt. Vizavi.

Deşi nu mai am acum nevoie de perna lunguiaţă portocalie, pe care o fixez iarna între pardoseală şi uşă, nu am unde s-o pun şi stă tot în hol, la intrare. Dar perpendicular pe uşă. Şi paralel cu maşina de spălat pe care n-am folosit-o niciodată. Mi-a dat-o Elena, că ea şi-a cumpărat una nouă. Sub perna portocalie am găsit astăzi nemuritorul gri pe care nu-l mai văzusem de vreo lună. Păpuşescu a fost încîntată cînd i l-am arătat.

Eşti în deşert. Eşti în America. Cine are buze mai frumoase decît ea? Cine are părul în toate felurile şi de fiecare dată e perfect? Cine e sora mea? Cine nu s-a sufocat niciodată? Aşa a început totul. N-ai decît să crezi ce vrei. America nu e America. America e iubita lui Alexandru. Alexandru are o dantură perfectă şi va moşteni pămîntul. America mă place. Despre ce e vorba aici? Despre cum mănînci dulceaţă de vişine la ora douăsprezece noaptea. Fireşte.

Îmi amintesc că zîmbeam întruna cînd m-am întîlnit prima oară cu Alexandru. Ba nu, cu

Adam. Sau poate cu Paul. Cu Gabriel nu m-am întîlnit niciodată. Decît întîmplător. E douăsprezece noaptea acum. E duminică. Parcă ar fi vorba despre altcineva. Cînd se termină cu adevărat o zi şi începe cu totul şi cu totul alta? Cînd cineva trece de la starea de neîndrăgostit la aceea de îndrăgostit? Cînd ajungi exact la vîrsta la care cineva a murit? Cînd treci dintr-o încăpere într-alta? Cînd trece cineva de la viaţă la moarte? Şi unde îţi place cînd îţi place?

Lîngă laptop am un calendar cu fotografii de femei din anii '60. La luna iunie e o doamnă cu părul pus pe bigudiuri mari, machiată puternic la ochi şi cu gura uşor întredeschisă. Îşi încheie un nasture de la bluză. Sau poate şi-l descheie. Mai am lîngă laptop o cană cu un strop de cafea şi un caiet. Gol.

Poate că dimineaţa aceea care a început de mult s-a terminat şi eu n-am băgat de seamă. Aşa cum n-am băgat de seamă cînd am ajuns la vîrsta la care a murit Gabriel. Poate că sînt pe autostradă acum şi soarele scobeşte mici reliefuri pe un perete. Poate că i-am lăsat pe toţi în urmă, în plecarea lor interminabilă. Şi pe cel mort şi pe cel viu. Şi pe cel care a venit şi pe cel care urma să vină. Dar eu cum

să cîntăresc ceva care nu mai încape în dimineața aceea? Cum să cîntăresc, de pildă, cocoșul care cîntă în cimitirul de vizavi? Poate dacă iau acum caietul gol, îl deschid și scriu așa:

„Cine e mielul acesta care nu zîmbește, dar ține în priviri bucuria mea? Un tată. Și o țară necunoscută. Un tată care dă din umeri. Casa lui. Un miel care sapă în grădină îmbrăcat în costum negru, de gală. Cine este mielul acesta cu care eu semăn foarte mult? Mielul acesta atît de ușor de rănit și atît de turbat? Eu sînt un cimitir. Am făcut curat în dulap: fiecare mort în paltonul lui, fiecare ciorap cu flaconașul lui de sînge, fiecare beretă cu porția ei de opiu. Și acum e soare. Și cînd închid ochii e soare. Cine este mielul acesta care mă injectează în venele lui și eu stau liniștită, cum am stat la cutremur? Unde stă frica? Unde îți place cînd îți place? Mortul ăla pe care toți îl consideră *cel mai*, după care se moare ca după un mult așteptat, e mort de-a binelea și nu-i nimic de făcut. Cu toții îl iubim, dar vă întreb: ce va face el cu dragostea noastră? Deși știam că e mort de-a binelea și că nu-i nimic de făcut, o vreme l-am spălat pe cap, i-am gătit și i-am cîrpit hainele. Tichia mielului, tichia mortului:

totuna. Cîrdășia perfectă. Și eu cum să cîntăresc un miel și un mort? Poate dacă iau acum un caiet gol, îl deschid și scriu așa:

Între pardoseală și ușă e o crăpătură de cîțiva centimetri. Am scos de la naftalină perna lunguiață portocalie, făcută special pentru pragul din fostul apartament unde am locuit, și am fixat-o în unghiul drept dintre pardoseala din hol acoperită cu linoleum și ușă. Perna e doar o idee mai lungă decît ar trebui. Abia apoi am aprins lumina. Nu sînt acasă. Astăzi au sunat de vreo cinci ori la sonerie. Habar n-am ce vor și nici nu mă interesează. Dacă sună în timp ce vorbesc la telefon, mă închid într-o cameră și vorbesc cît mai puțin și ceva mai încet, dar în așa fel încît cel de la telefon să nu bage de seamă. Astăzi n-am mîncat toată ziua decît patru felii de pîine cu pateu de pui. Pe ultima chiar adineaori. Fiindcă am auzit liftul oprindu-se la etajul meu, am stins totuși lumina, deși am acoperit cu perna portocalie crăpătura dintre pardoseală și ușă. E mai bine să fii prevăzător. Dar îmi era foame. Mi-am uns felia de pîine, am spălat o roșie, am tăiat-o felii, am stropit-o cu untdelemn de măsline, am pus și un strop de sare și deja se întunecase de-a binelea. Am bîjbîit după o furculiță și

m-am așezat în fotoliu să mănînc. N-a mai sunat nimeni. Poate că în apartamentul de deasupra sau în cel de dedesubt se dă o petrecere și cinci dintre invitați au greșit etajul. Dar cinci ? E totuși cam mult. De fapt nu mă interesează de ce au sunat la ușa mea, parcă așa spuneam. Acum stau în pat, scriu la lumina veiozei și țin mîna pe butonul ei ca, dacă aud pași pe casa scărilor sau liftul oprindu-se la etajul meu, să sting repede lumina. Și nici n-am lăsat apa deschisă, n-am inundat pe nimeni. Ce vor de la mine ?

proză **EGO**

au apărut:

Cezar Paul-Bădescu – *Tinereţile lui Daniel Abagiu*
Mariana Codruţ – *Ul Baboi şi alte povestiri*
Dan Lungu – *Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri şi mistere*
Radu Pavel Gheo – *Fairia. O lume îndepărtată*
Ioana Baetica – *Fişă de înregistrare*
Adrian Schiop – *pe bune/pe invers*
Lucian Dan Teodorovici – *Atunci i-am ars două palme*
Cosmin Manolache – *Ce faţă cumplită am*
T.O. Bobe – *Cum mi-am petrecut vacanţa de vară*
Dan Ţăranu – *Al patrulea element*
Dragoş Bucurenci – *RealK*
Ionuţ Chiva – *69*
Claudia Golea – *Vară în Siam*
Bogdan Suceavă – *Venea din timpul diez*
Cătălin Mihuleac – *Ratarea unui setter*
Veronica A. Cara – *Petrecere cu mama*
Petre Barbu – *Blazare*
Silviu Gherman – *Scurta şi plictisitoarea viaţă a lui Kjus*
Sorin Stoica – *O limbă comună*
Filip Florian – *Degete mici*
Dumitru Ungureanu – *Tunul filosoafei*
Adrian Buz – *Zidul moale*
Mircea Gheorghe – *Partida de canastă*
Tudor Călin Zarojanu – *Sfîrşitul lumii*

Liviu Bleoca – *Erotikon*
Cecilia Ştefănescu – *Legături bolnăvicioase*
Paul Cernat, Andrei Ungureanu – *Războiul fluturilor*
Cătălin Lazurca – *Celebrul animal*
Dan Lungu – *Băieţi de gaşcă*
Lucian Dan Teodorovici – *Cu puţin timp înaintea coborîrii extratereştrilor printre noi*
Florin Lăzărescu – *Trimisul nostru special*
Mariana Gorczyca – *Cheful nu se organizează, vine de la sine*
Tudor Lavric – *Necăsătoriţii*
Doina Ruşti – *Zogru*
Cora Flavian – *Marta sau etiologia inconturnabilului eşec*
Antoaneta Zaharia – *Garsonieră în centru*
Dan Miron – *Scîndurica*
Maria Manolescu – *Halterofilul din Vitan*
Cezar Paul-Bădescu – *Luminiţa, mon amour*
Răzvan Rădulescu – *Teodosie cel Mic*
Ana Maria Sandu – *Fata din casa vagon*
Victoria Comnea – *Manuc*
Filip Florian, Matei Florian – *Băiuţeii* (ediţia a II-a)
Dan Lungu – *Sunt o babă comunistă!*
Jean-Lorin Sterian – *Lorgean*
Bogdan Popescu – *Cine adoarme ultimul*
T.O. Bobe – *Cum mi-am petrecut vacanţa de vară* (ediţia a II-a)
Gabriela Gavril – *Fiecare cu Budapesta lui*
Liviu Bîrsan – *Ochiul şi pulberea*
Alexandru Vakulovski – *Bong*
Dan Lungu – *Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri şi mistere* (ediţia a II-a)
Călin Ciobotari – *Şşşt! Generalul visează...*
Iulian Ciocan – *Înainte să moară Brejnev*

Ştefan Baştovoi – *Iepurii nu mor*
Lucian Dan Teodorovici – *Circul nostru vă prezintă:* (ediţia a II-a)
Mariana Codruţ – *Nudul Dianei*
Costi Rogozanu – *Fuck the cool. Spune-mi o poveste*
Sorin Stoica – *Aberaţii de bun-simţ*
Răzvan Rădulescu – *Viaţa şi faptele lui Ilie Cazane*
Daniel Mafteiu – *Mic tratat de management culinar*
Dan Lungu – *Proză cu amănuntul*
Dan Sociu – *Urbancolia*
Mitoş Micleuşanu – *Kasa Poporului*
Ioana Nicolaie – *O pasăre pe sîrmă*
Doina Ruşti – *Fantoma din moară*
Radu Pavel Gheo – *Numele mierlei. 50 de clipuri vesele şi triste*
Adela Greceanu – *Mireasa cu şosete roşii*

în pregătire:

Dumitru Crudu – *Măcel în Georgia*
Cecilia Ştefănescu – *Intrarea Soarelui*
Dan Sociu – *Nevoi speciale*

www.polirom.ro

Redactor: Alina Radu
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Alexandru Popovici

Bun de tipar: noiembrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 Iaşi
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Vineri, ora patru. E vară.
Am paisprezece ani. În casă,
obloanele verzi de lemn păstrează
răcoarea în cameră şi dungile de
lumină pe podea. Dungile se mişcă
pe măsură ce trece ziua. Pe lîngă
pereţi sînt întinse ziare pline cu
frunze de mentă, de tei şi de soc.
Mă plictisesc. Îmi place asta.
În oglinda dintre ferestrele
dormitorului, pătată de vreme şi
tulbure, sînt eu. N-am fost niciodată
mai frumoasă. Şi asta pare că n-o să
se termine.

Foto copertă © Marius Chivu

„Adela Greceanu are forţă prin neasemănare."

Nora Iuga

„Adela Greceanu este, fără doar şi poate, o personalitate artistică distinctă, care, indiferentă la ultimele mode poetice, a ajuns de timpuriu la o formulă personală, situată undeva la jumătatea drumului dintre poezie şi proză, ficţiune şi viaţă, poem şi pagina de jurnal."

Octavian Soviany

„Nu sînt prozatoare, dar «poezia» mea are «poveste». Nu am imaginaţie. Dar aud bine. Am început prin a transcrie vocile unor personaje feminine din copilărie. M-am distrat pe cinste lăsîndu-le să-şi spună fiecare povestea. Dacă în prima parte e multă gălăgie (cinci femei, chiar dacă una dintre ele e moartă, pot face destul tărăboi), în partea a doua e foarte multă tăcere. I-am dat jos şosetele miresei şi am lăsat-o singură. Mult a fost pînă i-am prins vocea diurnă, cum îmi place mie să zic.
Prin scris încerc să ţin pasul cu mine."

Adela Greceanu

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-1194-2

www.polirom.ro

EGO proză

Adela Greceanu Mireasa cu şosete roşii

POLIROM